

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

«ΘΥΡΟΞΙΝΗ»

(ΚΩΜΩΔΙΑ ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ)

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Σ' ένα δημόσιο νοσοκομείο, η συνδικαλιστική δράση του Προέδρου του Σωματείου Εργαζομένων, Μανώλη Κακαλίδη, και των συνεργατών του, Σταύρου Μπάκα και Αντώνη Πουρού, δημιουργεί απρόσμενες καταστάσεις και κωμικοτραγικά επεισόδια.

Η Εξουσία, ενσαρκωμένη στο πρόσωπο του Διοικητή του νοσοκομείου, Πελοπίδα Κουνενέ, συμπράττει σ' αυτήν την γενικότερη «παρωδία ηθών» που επικρατεί, χρησιμοποιώντας όλα τα μέσα που έχει στη διάθεσή της, κάθε φορά, αυτή η «comedia del' arte», όπως αλαζονεία, προκλητικότητα, ανωριμότητα και φθηνή ματαιοδοξία.

Η λύση του «περιπαθούς εργασιακού δράματος» θα έρθει μέσα από την παρουσία της νεαρής γραμματέως του Διοικητή, Αφροδίτης Ντελή, η οποία, συνειδητοποιώντας τις επικίνδυνες διαστάσεις που αποκτά η ακόρεστη επιθυμία του «θρόνου» αλλά και η διαδοχή ρόλων μέσα στο «θέατρο του παραλόγου και της ανομίας», θα φέρει μαζί της, έστω και αργά, ένα άλλο μήνυμα.

Είναι το μήνυμα της νεότητας, που όσο και αν φθείρονται τα φτερά της και τσακίζονται από τις συμπληγάδες της ζωής, δεν παύει, ωστόσο, να διατηρεί την καθαρή εκείνη ματιά, ως καθημερινό αγώνα προσωπικής μεταστροφής και ηθικής αναγέννησης του ανθρώπου – υπαλλήλου, μέσα στον κυκεώνα και την λαίλαπα της επίγειας εργασιακής - και όχι μόνον - αλλοτρίωσης.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

1. **ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΑΚΑΛΙΔΗΣ** (ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΕ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ – ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΗΣ, ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ, ΕΤΩΝ ΠΕΝΗΝΤΑ ΕΞΙ).
2. **ΑΓΛΑΪΑ ΚΑΚΑΛΙΔΟΥ** (ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΜΑΝΩΛΗ, ΕΤΩΝ ΠΕΝΗΝΤΑ ΠΕΝΤΕ).
3. **ΓΙΑΤΡΟΣ** (ΟΥΡΟΛΟΓΟΣ).
4. **ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΦΙΣΤΙΚΟΓΛΟΥ** (ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΣ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΒΟΤΑΝΩΝ, «ΣΑΜΟΣ ΧΕΡΜΠΙΣ», ΕΤΩΝ ΕΞΗΝΤΑ ΠΕΝΤΕ).
5. **ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΦΙΣΤΙΚΟΓΛΟΥ** (ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΛΕΩΝΙΔΑ, ΕΤΩΝ ΠΕΝΗΝΤΑ).
6. **ΣΤΑΥΡΟΣ ΜΠΑΚΑΣ** (ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ, ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΗΣ, ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΜΑΝΩΛΗ ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ, ΕΤΩΝ ΠΕΝΗΝΤΑ ΕΞΙ).
7. **ΑΝΤΩΝΗΣ ΠΟΥΡΟΣ** (ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ, ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΗΣ, ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΜΑΝΩΛΗ ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ, ΕΤΩΝ ΠΕΝΗΝΤΑ ΕΞΙ).
8. **ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ ΚΟΥΝΕΝΕΣ** (ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΤΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ, ΕΤΩΝ ΕΞΗΝΤΑ ΤΡΙΑ).
9. **ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΝΤΕΛΗ** (ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΗ, ΕΤΩΝ ΤΡΙΑΝΤΑ ΤΡΙΑ).

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΤΗΝ ΚΡΕΒΑΤΟΚΑΜΑΡΑ ΤΟΥ ΖΕΥΓΟΥΣ ΚΑΚΑΛΙΔΗ

Ο Μανώλης και η Αγλαΐα λογομαχούν, έντονα, στην κρεβατοκάμαρα του σπιτιού τους.

ΑΓΛΑΪΑ: Η θυροξίνη σου είναι το πρόβλημα! Στο είπε και ο ενδοκρινολόγος! Από ένα κάρο γιατρούς περάσαμε! Σταμάτα, επιτέλους, να κάνεις σαν μικρό παιδί! *(Πιάνει, και με τα δυο της χέρια, το κεφάλι του, οργισμένη, και φωνάζει δυνατά μέσα στ' αυτιά του)* Θυροξίνη! Θυροξίνη! Χώνεψέ το!

ΜΑΝΩΛΗΣ: Δεν τον πιστεύω! Καταλαβαίνεις! Δεν τον πιστεύω, τον κομπογιαννίτη! Εγώ! Ορμονικό πρόβλημα! Είσαι τρελή! Ας γελάσω!

ΑΓΛΑΪΑ: Και, τότε, γιατί δεν σου σηκών ... , μωρέ; Μπορείς να μου πεις! Που να σε πάρει και να σε σηκώσει ολόκληρο! Να σου υπενθυμίσω από πότε έχουμε να... ; *(Σταματάει απότομα. Βγάζει ένα μικρό μπλοκάκι από το κομοδίνο της. Κοιτάζει, προσεχτικά, για λίγα δευτερόλεπτα, και, ύστερα, ξεσπάει οργισμένη)* Από τα γενέθλια του Κώστα μας!

ΜΑΝΩΛΗΣ: Από τα γενέθλια του Κώστα μας; ... *(Ξύνει το μέτωπό του προβληματισμένος)* Και ... Πότε είχε γενέθλια ο Κώστας μας; ...

ΑΓΛΑΪΑ: *(Μετράει, θυμωμένα, με τα δάχτυλά της)* Πριν από οκτώ μήνες ακριβώς! *(Γλυκαίνει στη στιγμή)* Το μανάρι μου ... Το μανανάκι μου, το γλυκό ...

ΜΑΝΩΛΗΣ: Ναι ... Αλλά ...

ΑΓΛΑΪΑ: *(Τον διακόπτει νευριασμένη)* Δεν αντέχω άλλο! Δεν αντέχω! Καταλαβαίνεις! Νέα γυναίκα είμαι ακόμα! *(Πιάνει το κεφάλι της με απόγνωση)* Ακόμη ... πενήντα

χρονών είμαι ... *(Αρχίζει να μωξοκλαίει)* Μάνα μου, γλυκιά ... Μανούλα μου καλή ... Τι με περιμένει, Παναγιά μου! ...

ΜΑΝΩΛΗΣ:

(Περίλυπος) Έλα, βρε, Αγλαΐτσα μου ... Μην κλαις ... Κάτι θα γίνει ... *(Πάει να της χαϊδέψει την πλάτη, για να την παρηγορήσει. Εκείνη σπρώχνει το χέρι του με οργή)* Και ... *(Διστακτικά)* Κορίτσι μου ... Δεν είσαι πενήντα χρονών ... Είσαι πενήντα πέντε ... Συμπληρωμένα κιόλας ...

ΑΓΛΑΪΑ:

(Εκτός εαυτού) Θα με κάνεις πόρνη! Τ' ακούς! Θα με κάνεις πόρνη! Δεν ξέρω και 'γω τι θα κάνω στο τέλος! Μ' έχεις φέρει στο αμήν! *(Ο Μανώλης πάει, πάλι, διστακτικά, να της χαϊδέψει την πλάτη)* Και μην μ' αγγίζεις! Όσο μ' αγγίζεις, μ' εκνευρίζεις! Πάρε, από πάνω μου, το χέρι σου! Γαϊδούρι!

ΜΑΝΩΛΗΣ:

(Απελπισμένος) Μα τι να κάνω, βρε αγάπη μου! Τι να κάνω!

ΑΓΛΑΪΑ:

(Ουρλιάζοντας) Δεν ξέρω! Κάνε κάτι! Αν δεν πέσει αυτή, πώς θ' ανέβει τ' άλλο!

ΜΑΝΩΛΗΣ:

(Πιάνοντας το κεφάλι του) Ω, Θεέ μου! Τι κακό με βρήκε, τον κακομοίρη!

ΑΓΛΑΪΑ:

Εσένα σε βρήκε το κακό, βρε γαϊδούρι! Που λες ότι είσαι και κακομοίρης! Κακό χρόνο να' χεις! Εσένα! Που όταν ήθελες εσύ, εγώ ...! Και τώρα που ... ! Μια φορά, βρε αγύρτη! Μια φορά και 'γω θέλησα ... να νιώσω γυναίκα ... *(Αρχίζει πάλι να μωξοκλαίει)* Όλα τα προηγούμενα χρόνια ... Μια η κούραση ... Μια το τρέξιμο ... Μια ο Κώστας μας ... *(Γλυκαίνοντας τον τόνο της φωνής της)* Το μανάρι μου ... Το μαναράκι μου, το γλυκό ... *(Μικρή σιωπή. Θυμωμένα)* Και τώρα που ανάσανα, βρε, απ' όλα αυτά! ... *(Μικρή σιωπή. Σταματάει, απότομα, να κλαίει. Φωνάζει δυνατά)* Γαϊδούρι!

ΜΑΝΩΛΗΣ:

(Μ' ένοχο βλέμμα) Καλά ... Και 'συ ... Πώς είσαι τόσο σίγουρη ότι ήταν ... από τα γενέθλια του Κώστα μας; ...

ΑΓΛΑΪΑ:

(Ουρλιάζοντας) Τα γράφω! *(Κραδαίνοντας το μπλοκάκι)* Τα γράφω εδώ μέσα! Έτσι με κατάντησες! Αγύρτη!

ΜΑΝΩΛΗΣ:

Μήπως δεν τα γράφεις σωστά! Αυτό θέλω να σου πω! Γιατί ... Εγώ θυμάμαι ότι ...

- ΑΓΛΑΪΑ:** *(Ανοίγει πάλι το μπλοκάκι της. Κοιτάζει προσεχτικά)*
Στις 5 Νοεμβρίου; ... Αυτό εννοείς, βρε γάιδαρε; ...
Στις 5 Νοεμβρίου; ... Αυτό δεν ήταν, βρε, ... ! Αυτό
ήταν πτήση με ανώμαλη προσγείωση! Αγύρτη! Τολμάς
και το θεωρείς ... ! *(Ξεσπάει σ' ένα παραληρηματικό*
γέλιο) Πέντε λεπτών διάρκειας, Κύριοι! Πέντε λεπτών
διάρκειας! Και αυτό! ... Με πολλαπλές αναταράξεις!
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** *(Σκύβει το κεφάλι του με ντροπαλοσύνη)* Ήμουν λιγάκι
... ταραγμένος ...
- ΑΓΛΑΪΑ:** *(Φωνάζοντας δυνατά)* Από, τί, πανάθεμά σε! Από τη
θέα του βρακιού μου!
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** *(Στον ίδιο συνεσταλμένο τόνο)* Όχι ... Από την
περιφέρειά σου ...
- ΑΓΛΑΪΑ:** Από την περιφέρειά μου! Και, τι έχει η περιφέρειά μου,
βρε γάιδαρε! Που πας να κρύψεις τα κρίματά σου!
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** Με τρόμαξε λιγάκι ...
- ΑΓΛΑΪΑ:** Σε τρόμαξε; ...
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** Έχεις συσσωρευμένο λίπος στην λεκάνη ...
- ΑΓΛΑΪΑ:** Συσσωρευμένο λίπος στην λεκάνη! Τολμάς και με
ενοχοποιείς, βρε κάθαρμο! Αν εγώ, βρε, έχω
συσσωρευμένο! ... Το δικό σου που είναι
σουφρωμένο! Ή, μήπως, επιθυμείς να στο περιγράψω
κιόλας! *(Κάνει μια γκριμάτσα αηδίας και αποστροφής)*
Αδύναμο! Ζαρωμένο! Και τεζαρισμένο και από πάνω!
(Πιάνει το μέτωπό της με απόγνωση) Θεέ μου, τι φρίκη!
...
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** Δεν ήταν πάντα έτσι!
- ΑΓΛΑΪΑ:** *(Ειρωνικά)* Ναι; Αλήθεια; Και, πού, θέλεις να ξέρω,
βρε αχρείε! Μπας και μου δώσεις ποτέ και τη
δυνατότητα να το δω στα νιάτα μας! *(Μικρή σιωπή.*
Αρχίζει πάλι να μυζοκλαίει) Και αυτή τη χαρά ακόμα ...
Όταν ήμουν νέα ... Αχ, Παναγιά μου, συγχώρεσέ με!
... Μου τη στέρησες! ... *(Σταματάει, απότομα, να*
κλαίει. Φωνάζει δυνατά) Γαϊδούρι!
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** Ε! Ε! Αυτό πια παραπάει! Ως εδώ και μη παρέκει!
Καλά, εσύ δεν μου 'λεγες, πάντα, να μην είμαι
προκλητικός μαζί σου; *(Την μιμείται στην φωνή)*
''Μανώλη, σε παρακαλώ. Σεβάσου με''. Και όταν εγώ,
σαν νέος, πήγαινα *(Νταβραντισμένος)* να στο δείξ ... !

Εσύ ήσουν όλο "Μη!" και "Μη!". (Μιμούμενος και πάλι την φωνή της) "Μανώλη, σε παρακαλώ. Μην γίνεσαι χυδαίος". (Φωνάζει δυνατά) Εσύ τα 'λεγες! Το ξέχασες!

ΑΓΛΑΪΑ: (Μ' ένα επιτηδευμένο ζέσπασμα) Ψεύτη! Αγύρτη! Γαϊδούρι! (Μυξοκλαίγοντας) Ήθελα λίγη γλυκύτητα, βρε κάθαρμο ... Λίγη τρυφερότητα ... Λίγη στοργή ...

ΜΑΝΩΛΗΣ: (Μπαρουτιασμένος) Τι ήθελες δηλαδή! Να στον δείχνω με στοργή! Ε, πια! Μ' έσκασες!

ΑΓΛΑΪΑ: (Με το ίδιο επιτηδευμένο κλάμα) Αλήτη ... Που ν' ανοίξει η γη να σε καταπιεί ολόκληρο ... Με βασάνισες, βρε, όλα αυτά τα χρόνια ... Ποτέ δεν μ' ένιωσες ... Ούτε σύζυγος ήσουν ... Ούτε εραστής ... (Σταματάει, απότομα, το κλάμα. Φωνάζει δυνατά) Σκατά ήσουν!

ΜΑΝΩΛΗΣ: Εσύ δεν με ήθελες εραστή! Με ήθελες, πάντα, πατέρα του παιδιού μας!

ΑΓΛΑΪΑ: Πας να ξεγλιστρήσεις, μαλαγάνα! Που όποιος δεν σε ξέρει τι οχιά είσαι! Δεν θα σ' αφήσω όμως! Θα το βροντοφωνάξω, βρε, να τ' ακούσουν όλοι! Να, έτσι! (Ουρλιάζοντας) Θ υ ρ ο ξ ί ν η ! Θ υ ρ ο ξ ί ν η ! Θ υ ρ ο ξ ί ν η !

ΜΑΝΩΛΗΣ: (Προσπαθώντας να της κλείσει το στόμα με το χέρι) Σταμάτα! Τρελάθηκες! Τι κάνεις!

ΑΓΛΑΪΑ: Θ υ ρ ο ξ ί ν η ! Θ υ ρ ο ξ ί ν η ! Θ υ ρ ο ξ ί ν η !

ΜΑΝΩΛΗΣ: Σταμάτα, σου λέω! Θα νομίσουν ότι σου κάνω κανένα κακό!

ΑΓΛΑΪΑ: (Ξεσπώντας σε ειρωνικά γέλια) Κακό! Χα! Χα! Χα! Ας γελάσω! Τι κακό, βρε, να μου κάνεις, καημένε μου! Ε! Κατακαημένη Αράχωβα! Ούτε για κακό είσαι, πλέον, ικανός ούτε για καλό! (Φωνάζοντας δυνατά) Είσαι ένας ανίκαν ... !

ΜΑΝΩΛΗΣ: (Της κλείνει, τρομαγμένος, το στόμα) Σταμάτα! Θα σ' ακούσουν οι γείτονες! Θέλεις να με ρεζιλέψεις;

ΑΓΛΑΪΑ: (Φωνάζοντας δυνατά) Να σε ρεζιλέψω, βρε γαϊδούρι! Να σε ρεζιλέψω! Γιατί, εμένα, λίγο με ρεζιλεύεις; (Χαμηλώνοντας, απότομα, τον τόνο της φωνής της και τα βλέφαρά της, σε στάση ενοχής) Που θα με κάνεις ... Με τον πρώτο τυχόντα να ...

- ΜΑΝΩΛΗΣ:** *(Γουρλώνοντας τα μάτια του)* Με τον πρώτο τυχόντα; ...
- ΑΓΛΑΪΑ:** *(Στον ίδιο ένοχο τόνο και με χαμηλωμένο βλέμμα)* Ναι ... Να ... Εχθές ...
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** *(Με φόβο και αγωνία)* Τι εχθές; ... Τι έκανες; ...
- ΑΓΛΑΪΑ:** Ναι ... Εχθές ... Μέσα στ' αυτοκίνητο ... Την ώρα που ήμουν σταματημένη στο πεζοδρόμιο ... *(Μικρή σιωπή)* Είδα έναν νεαρό να έρχεται προς το μέρος μου ...
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** Έναν νεαρό; ...
- ΑΓΛΑΪΑ:** Ναι ... Προχωρούσε και με κοιτούσε ... Κάποια στιγμή έφτασε πολύ κοντά στο αυτοκίνητο και ...
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** Και; ...
- ΑΓΛΑΪΑ:** *(Φωτίζεται το πρόσωπό της από ευτυχία)* Μου χαμογέλασε! ... *(Βγάζει έναν αναστεναγμό αγαλλίασης)* Αχ! Τι ωραίο χαμόγελο! Θεέ μου!
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** *(Σκεπτικός και κατσουφιασμένος)* Και συ; ... Τι έκανες; ...
- ΑΓΛΑΪΑ:** *(Με ονειροπόλο βλέμμα)* Του χαμογέλασα και γω ...
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** *(Νευριασμένα)* Του χαμογέλασες!
- ΑΓΛΑΪΑ:** *(Με το ίδιο ονειροπόλο βλέμμα)* Ήταν πανέμορφα ... Ήταν υπέροχα ... *(Την ονειροπόληση διαδέχεται η απογοήτευση)* Μέχρι που ...
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** *(Ταραγμένος)* Μέχρι που; ...
- ΑΓΛΑΪΑ:** *(Στο ίδιο τόνο απογοήτευσης και μελαγχολίας)* Μέχρι που ... άνοιξε το φερμουάρ του παντελονιού του ...
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** *(Εκτός εαυτού πλέον)* Άνοιξε το φερμουάρ του παντελονιού του! Μπροστά σου!
- ΑΓΛΑΪΑ:** *(Θυμωμένα)* Ο χυδαίος! Για ποια με πέρασε!
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** *(Στριφογυρνάει, σαν τρελός, στο κρεβάτι)* Μα! Τι λες τώρα! Αυτό σε πείραξε!
- ΑΓΛΑΪΑ:** *(Θυμωμένα)* Ναι! Αυτό με πείραξε! *(Μικρή σιωπή. Περνώντας, ξανά, σε κατάσταση ονειροπόλησης)* Γιατί ... Θα μπορούσε να γίνει ... πιο φυσικά ...

ΜΑΝΩΛΗΣ: *(Σε κατάσταση αμόκ)* Πιο φυσικά!

ΑΓΛΑΪΑ: *(Θυμωμένα)* Ναι! Πιο φυσικά!

ΜΑΝΩΛΗΣ: *(Εξανίσταται)* Μα, τι λες τώρα! Θα με τρελάνεις!

ΑΓΛΑΪΑ: *(Με ονειροπόλο βλέμμα και αγνοώντας, τελείως, τον θυμό του)* Δεν λέω, βέβαια ... Ξέρω ... Για μένα το 'κανε, το παιδί ... Νόμιζε ότι θα μ' ευχαριστούσε ... Αλλά ... Το βρήκα λίγο ... βιαστικό ... και ... προκλητικό ...

ΜΑΝΩΛΗΣ: *(Πετάγεται, απότομα, από το κρεβάτι, σαν να τον χτύπησε ηλεκτρισμός)* Πάμε γρήγορα!

ΑΓΛΑΪΑ: *(Συνέρχεται από την ονειροπόληση. Φωνάζει ταραγμένη)* Τρελάθηκες; Πού να πάμε, βραδιάτικα, χριστιανέ μου!

ΜΑΝΩΛΗΣ: *(Την τραβάει από το χέρι για να σηκωθεί)* Πάμε, γρήγορα, σου λέω! Πάμε!

ΑΓΛΑΪΑ: Πού! Σε ρωτάω και 'γω!

ΜΑΝΩΛΗΣ: *(Παραληρώντας)* Στον γιατρό! Πού αλλού! Στον γιατρό!

ΑΓΛΑΪΑ: *(Θυμωμένα)* Τι να κάνουμε εκεί, βρε, δαιμονισμένε!

ΜΑΝΩΛΗΣ: Πάμε να ρίξω τη θυροξίνη μου!

ΑΓΛΑΪΑ: *(Φωνάζοντας δυνατά)* Τι να κάνεις!

ΜΑΝΩΛΗΣ: Να ρίξω τη θυροξίνη μου, σου λέω! *(Κινείται πάνω-κάτω στη σκηνή, τραβώντας τα μαλλιά του, και ουρλιάζοντας)* Να ρίξω τη θυροξίνη μου! Τη θυροξίνη μου! Τη θυροξίνη μου!
...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΣΤΟ ΙΑΤΡΕΙΟ ΤΟΥ ΟΥΡΟΛΟΓΟΥ

Η Αγλαΐα και ο Μανώλης κάθονται, μαζί με ένα άλλο μεσήλικο αντρώγυνο, στο σαλόνι του ουρολογικού ιατρείου και περιμένουν να έρθει η σειρά τους για την εξέταση.

ΑΓΛΑΪΑ: *(Νευριασμένη και αναστατωμένη)* Τώρα που θα σε φωνάξει ο γιατρός! Μ' ακούς! Θα μπω και 'γώ μαζί σου στο ιατρείο! Θέλω να ακούσω, με τα ίδια μου τ' αυτιά, τι θα σου πει!

ΜΑΝΩΛΗΣ: Αμάν, βρε, Αγλαΐτσα μου! Μπορεί να θέλει να με εξετάσει ο άνθρωπος! Ουρολόγος είναι! Δεν είναι σωστό να βλέπεις!

ΑΓΛΑΪΑ: Σωστό, ξεσωστό, δεν μ' ενδιαφέρει! *(Μικρή σιωπή. Υστερα, τον κοιτάζει υποτιμητικά)* Σιγά και τι θα δω, άλλωστε! Μμμμμ! *(Κάνει μια κίνηση αποστροφής).*

ΜΑΝΩΛΗΣ: *(Αγχωμένος)* Αχ, Θεέ μου! Έχω αγωνία!

ΑΓΛΑΪΑ: Γιατί, καλέ! Τι αγωνία έχεις!

ΜΑΝΩΛΗΣ: Ε, δεν είναι και εύκολο πράγμα να σε βλέπουν εκεί ...

ΑΓΛΑΪΑ: *(Θυμωμένα)* Πού, εκεί, καλέ! Τι λες!

ΜΑΝΩΛΗΣ: *(Με ντροπαλοσύνη)* Στ' αχαμνά, βρε, Αγλαΐα μου ...

ΑΓΛΑΪΑ: *(Με ειρωνικό χαμόγελο)* Ειδικά, όταν τα δικά σου αχαμνά, είναι όνομα και πράγμα!

ΜΑΝΩΛΗΣ: Αμάν, βρε, Αγλαΐτσα μου! Καλή κουβέντα δεν βγαίνει απ' το στοματάκι σου! Άντρας σου είμαι! Όλο με προσβάλεις! Αμάν, επιτέλους! *(Ανοίγει, διάπλατα, η πόρτα και εμφανίζεται ο γιατρός. Φωνάζει με την στεντόρεια φωνή του).*

ΓΙΑΤΡΟΣ: Εμμανουήλ Κακαλίδης! *(Το άλλο ζευγάρι γυρίζει και κοιτάζει έκπληκτο και απορημένο τον Μανώλη. Ο άντρας στρέφεται προς την γυναίκα του).*

- ΛΕΩΝΙΔΑΣ:** *(Χαμογελώντας ειρωνικά)* Να έχεις τέτοιο επώνυμο, βρε Πηνελόπη μου, και να επισκέπτεσαι ουρολόγο! Αυτό και αν είναι τραγωδία!
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** *(Απηυδισμένη)* Ενώ εσένα που σε λένε Λεωνίδα Φιστίκογλου! Τι να σου πω! Μεγάλο χαΐρι είδαμε και από σένα! Ο Λεωνίδας με τους τριακόσιους!
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ:** *(Μ' ένα παιδικό ξέσπασμα)* Εμένα, αν δεν μ' έβρισκε αυτή η αρρώστια, Λεωνίδας ήμουν, Κυρία μου! Και στην ψυχή και στο σώμα!
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** *(Ειρωνικά)* Ε! Όσο για το σώμα! ... Δεν έχω να πω τίποτα!
- ΓΙΑΤΡΟΣ:** *(Κοιτάζοντας τον Λεωνίδα)* Εσείς είστε ο Κύριος Εμμανουήλ Κακαλίδης;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ:** *(Με παρρησία)* Όχι, γιατρέ! Εγώ ονομάζομαι Λεωνίδας Φιστίκογλου! Της εταιρείας βοτάνων, «Σάμος Χέρμπος»!
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** *(Ειρωνικά)* Τρομάρα σου! Και συ και τα βοτάνια σου! *(Ο γιατρός κοιτάζει τον Μανώλη που κάθεται ζαρωμένος και συνεσταλμένος στο κάθισμά του).*
- ΓΙΑΤΡΟΣ:** Εσείς είστε ο Κύριος Κακαλίδης; ...
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** *(Φοβισμένα)* Μάλιστα, γιατρέ ... Εγώ είμαι ...
- ΓΙΑΤΡΟΣ:** *(Μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο)* Ελάτε, λοιπόν, Κύριε Κακαλίδη ... Ελάτε ... Μην φοβάστε ... Περάστε ... Περάστε να τα πούμε ...
- ΑΓΛΑΪΑ:** *(Πριν προλάβει, καλά-καλά, να σηκωθεί από το κάθισμά του ο Μανώλης, πετάγεται η Αγλαΐα, με επιτηδευμένη αβρότητα και χάρη)* Γιατρέ μου ... Είμαι η σύζυγος του Κυρίου Κακαλίδη ... Θα μπορούσα να παρίσταμαι και εγώ στη συζήτηση που θα έχετε με τον άντρα μου; ...
- ΓΙΑΤΡΟΣ:** *(Με μια κομπή κίνηση του χεριού)* Παρακαλώ, Κυρία μου! ... Παρακαλώ, Κυρία Κακαλίδου! ... Περάστε! ...
- ΑΓΛΑΪΑ:** *(Χαμογελώντας ναζιάρικα)* Ω! ... Σας ευχαριστώ πολύ, γιατρέ μου! ... Σας ευχαριστώ πολύ! ...
- ΓΙΑΤΡΟΣ:** *(Περνάνε στο ιατρείο. Κάθονται. Για λίγα λεπτά, ο Μανώλης και η Αγλαΐα κοιτάζονται, διστακτικά και με κωμικό τρόπο, στα μάτια, δίχως να μιλάνε.)* Λοιπόν, Κύριε Κακαλίδη ... Σας ακούω ... Πείτε μου ...

- ΑΓΛΑΪΑ:** *(Πετάγεται και παίρνει τον λόγο)* Γιατρέ μου ... Ξέρετε ... Εμείς ... Ο σύζυγός μου και 'γω, δηλαδή ... Αντιμετωπίζουμε, αυτόν τον καιρό ... ένα πρόβλημα ... *(Θλιμμένα)* ένα σοβαρό πρόβλημα, γιατρέ μου! ...
- ΓΙΑΤΡΟΣ:** *(Με το ίδιο ειρωνικό βλέμμα και τόνο στην φωνή)* Ένα πρόβλημα; ... Ένα σοβαρό πρόβλημα; ... Τι είδους σοβαρό πρόβλημα είναι αυτό; ... Κυρία Κακαλίδου; ... Πείτε μου, σας παρακαλώ ...
- ΑΓΛΑΪΑ:** *(Διστακτικά και αμήχανα)* Ξέρετε ... Ο σύζυγός μου, γιατρέ ... Έχει ... υψηλά επίπεδα ... *(Ξεσπώντας με θυμό)* Θυροξίνης! ... *(Ο Μανώλης κατεβάζει, αμέσως, με ντροπαλοσύνη, το κεφάλι του, περίλυπος, και ζαρώνει, ακόμη περισσότερο, σαν παιδί, στο κάθισμά του).*
- ΓΙΑΤΡΟΣ:** *(Το ειρωνικό χαμόγελο διαδέχεται, αμέσως, η έκπληξη)* Α! Τι μου λέτε! Ωστε ... Υψηλά επίπεδα θυροξίνης! ... Κύριε Κακαλίδη! ... *(Με ενθουσιασμό)* Και, λοιπόν! Και, λοιπόν! Συνεχίστε, σας παρακαλώ, Κυρία μου!
- ΑΓΛΑΪΑ:** Και ... Λοιπόν ... Τι ... λοιπόν ... γιατρέ μου ... *(Σκύβει το κεφάλι της λυπημένα)* Αφού ... Καταλαβαίνετε ... Γιατρός είστε ... Ουρολόγος είστε ...
- ΓΙΑΤΡΟΣ:** Καταλαβαίνω! ... Καταλαβαίνω πολύ καλά, Κυρία Κακαλίδου μου! ...
- ΑΓΛΑΪΑ:** *(Περίλυπη και με κατεβασμένο το κεφάλι)* Έχουμε μήνες, γιατρέ, να ...
- ΓΙΑΤΡΟΣ:** Μήνες; ... *(Με περισσό ενθουσιασμό)* Όχι, απλώς, μήνες, Κυρία Κακαλίδου! Χρόνια! Χρόνια σάς περιμένουν! Και, μάλιστα, πολλά!
- ΑΓΛΑΪΑ:** *(Σαστισμένη)* Χρόνια μάς περιμένουν! ... Και, μάλιστα, πολλά! Ω! ... Μα, αυτό, γιατρέ μου, είναι τραγικό! ... Είναι! ... Και 'γω δεν ξέρω τι είναι! ... *(Πιάνοντας το κεφάλι της με απόγνωση)* Ω, Θεέ μου! ... Κάτι πρέπει να κάνουμε! ... Δεν μπορεί να συνεχιστεί άλλο αυτό! ... Τι συμφορά ήταν και αυτή που μας βρήκε! *(Κοιτάζει, οργισμένη, τον Μανώλη, ο οποίος τρέμει απ' το φόβο του).*
- ΓΙΑΤΡΟΣ:** *(Με μειλίχιο ύφος)* Μα ... Μην ταράζεστε, Κυρία Κακαλίδου μου ... Μην ταράζεστε ... Σας παρακαλώ ... Ηρεμήστε ... Ηρεμήστε ... Άλλωστε ... Δεν υπάρχει

- λόγος ... Τα πράγματα είναι ευχάριστα! ... Πολύ ευχάριστα για σας!
- ΑΓΛΑΪΑ:** *(Συντετριμμένη)* Ευχάριστα! ... Τι, ευχάριστα, γιατρέ μου! ... Πλάκα μάς κάνεις και συ! ... Που να μην έσωνα να τ' ακούσω και αυτό, στο μέσον της ζωής μου! *(Προσπαθώντας να συνέλθει και μονολογώντας)* Τέλος πάντων! ... Ας είναι και έτσι! ... Ψυχραιμία, Αγλαΐα! ... Ψυχραιμία! ... Εσύ ήσουν, πάντα, δυνατή γυναίκα! ... *(Προς τον γιατρό και με επιτηδευμένη ηρεμία)* Λοιπόν, γιατρέ μου ... Δεν μας είπατε ... Θα ακολουθήσουμε κάποια αγωγή; ... Εννοώ ... για τη θυροξίνη ... Καταλαβαίνετε ... *(Τρίζοντας τα δόντια της στον κατατρομαγμένο Μανώλη)* Για να την ρίξουμε! ... Τη ρημαδιασμένη! ...
- ΓΙΑΤΡΟΣ:** *(Εκπληκτος)* Ω! ... Μα, αυτό ... Μα, αυτό ... Θα ήταν οδυνηρό και ανεπίτρεπτο συνάμα, Κυρία μου! ... Δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι τέτοιο! Κυρία Κακαλίδου μου! *(Εξανίσταται)* Είναι παράλογο! Άκρως παράλογο! Πώς σας πέρασε, κάτι τέτοιο, από το μυαλό! Απορώ και εξίσταμαι, Αγαπητή μου Κυρία! ... Κυρία Κακαλίδου!
- ΑΓΛΑΪΑ:** *(Μονολογώντας, σαν χαμένη)* Οδυνηρό; ... και ... ανεπίτρεπτο; ... και ... παράλογο; ... Άκρως παράλογο; ... Πώς μου πέρασε, κάτι τέτοιο, από το μυαλό; ... Δεν καταλαβαίνω ... *(Πιάνοντας το κεφάλι της και φωνάζοντας δυνατά)* Παναγιά μου, θα σαλτάρω! ...
- ΓΙΑΤΡΟΣ:** *(Με σοβαρό, επιτιμητικό ύφος)* Δεν μπορούμε να συντομεύσουμε το προσδόκιμο της ζωής ενός ανθρώπου, Κυρία Κακαλίδου! Αυτό είναι αντιδεοντολογικό! ... Είναι ... απάνθρωπο! ... Θα συμπλήρωνα! Καλή μου Κυρία! ...
- ΑΓΛΑΪΑ:** *(Μονολογώντας και πάλι)* Να συντομεύσουμε το προσδόκιμο της ζωής ενός ανθρώπου; ... Αντιδεοντολογικό; ... Απάνθρωπο; ... *(Εκτός εαυτού)* Μα! ... Τι λέτε, επιτέλους, γιατρέ; ... Εξηγείστε μας!
- ΓΙΑΤΡΟΣ:** *(Σηκώνεται από το κάθισμα του γραφείου του. Δίνει το χέρι του, με ακαδημαϊκό ύφος, στον Μανώλη και του χαμογελάει εγκάρδια)* Κύριε Κακαλίδη! Κύριε Κακαλίδη! Τα συγχαρητήριά μου! Είστε, ίσως, από τους πρώτους ασθενείς στην χώρα μας, που θα δεχτείτε το χαρμόσυνο και ελπιδοφόρο μήνυμα της πιο πρόσφατης, διεθνούς, ιατρικής έρευνας και των πορισμάτων της, που ανακοινώθηκαν, προ ολίγων ημερών! *(Χτυπώντας τον, με ενθουσιασμό και συγκίνηση, στην πλάτη)* Κύριε Κακαλίδη! Κύριε Κακαλίδη! Η μακροζωία χτύπησε την πόρτα σας! Είστε

πολύ τυχερός άνθρωπος! Πολύ τυχερός άνθρωπος! *(Ο Μανώλης και η Αγλαΐα πετάγονται, αμέσως, από το κάθισμά τους).*

ΜΑΝΩΛΗΣ:

Η μακροζωία! ...

ΑΓΛΑΪΑ:

Μα! ... Ποια μακροζωία, γιατρέ! ...

ΓΙΑΤΡΟΣ:

(Στον ίδιο ενθουσιώδη τόνο) Πολλοί άνθρωποι θα σας ζήλευαν, Κύριε Κακαλίδη! Πολλοί άνθρωποι! Και σας και την τύχη σας! Και δεν σας κρύβω ότι, ένας από αυτούς ... είμαι και 'γώ! Μακάρι και μένα η θυροξίνη μου ... ! Μα, τι σας λέω τώρα! ... Και πάλι, τα συγχαρητήριά μου! Κύριε Κακαλίδη! Αγαπητή μου Κυρία! *(Δίνει το χέρι του, στον καθένα τους ξεχωριστά, για να τους συγχαρεί. Εκείνοι μένουν άφωνοι).*

ΑΓΛΑΪΑ:

Μα ... Γιατρέ ... Ποια μακροζωία; ... Τι λέτε; ... Εμείς ... Δεν μπορούμε ... να ... Γι' αυτό ήρθαμε εδώ ... Σ' εσάς ... να μας πείτε πως ... θα μπορέσουμε ξανά ... να ... *(Φωνάζοντας απελπισμένα και τραβώντας τα μαλλιά της απεγνωσμένα)* Μα, τι λέω, Θεέ μου! ... Τι λέω, η αναμαλλιασμένη! ...

ΓΙΑΤΡΟΣ:

(Διακόπτοντάς την) Μα, Κυρία Κακαλίδου μου! Μα, αγαπητή μου Κυρία! Πώς, αλλιώς, πρέπει να σας το πω, για να το καταλάβετε και να χαρείτε, επιτέλους! Πάρτε τον σύζυγό σας, Κυρία μου! Πάρτε τον σύζυγό σας και μην σκέπτεστε τίποτα! Δεν έχετε κανέναν λόγο να ανησυχείτε! Κανέναν απολύτως! Η ζωή είναι ωραία και προβλέπεται μακρά! Η θυροξίνη του άντρα σας προνόησε γι' αυτό! *(Φωνάζοντας δυνατά και υψώνοντας τα χέρια του ψηλά)* Ζήστε την ζωή! Ζήστε την ζωή, όπως εσείς θέλετε! Απολαύστε ό,τι σας αξίζει! Χαρείτε ό,τι σας ανήκει! *(Ο Μανώλης και η Αγλαΐα κοιτάζονται στα μάτια, σαν χαζοί, και παραμένουν άναυδοι. Ο γιατρός, περιχαρής, τους ξεπροβοδίζει, άρον-άρον και, πριν προλάβουν να το συνειδητοποιήσουν, βρίσκονται, ήδη, έξω από την κλειστή πόρτα του ιατρείου του).*

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΣΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΜΑΝΩΛΗ ΚΑΚΑΛΙΔΗ

Ο Μανώλης κάθεται και συζητάει με τον συνάδελφό του, Σταύρο Μπάκα, στο συνδικαλιστικό γραφείο του, στο δημόσιο νοσοκομείο όπου εργάζονται, ως διοικητικοί υπάλληλοι, και οι δύο. Έντονα τα σημάδια του κιτς παντού. Πίνουν τσίπουρο, ενώ μια μικρή τηλεόραση, στον τοίχο, παίζει μια πρωινή ενημερωτική εκπομπή.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Αυτό δεν είναι νοσοκομείο, όπου εργαζόμαστε, φίλε μου! Σκέτο μπουρδέλο είναι! Της Παναγιάς τα μάτια γίνονται εδώ μέσα! Ο Θεός να μας φυλάει μ' αυτούς τους παρακεντέδες που μπλέξαμε! Γαμώ την πουτάνα μου, γαμώ!

ΜΑΝΩΛΗΣ: Τώρα τα λες αυτά, Σταύρε Μπάκα! Όταν εγώ, όμως, ξεσκιζόμουνα για σας και ρόκαζα, όλη την ώρα, εσείς όλοι τον κώλο σας κοιτούσατε να βολέψετε και, σαν τους ρακοπόντικες, με κατεβασμένο το κεφάλι, τρέχατε, ποιος θα προλάβει, να τον γλύψετε! Χεσμένο τον είχατε, τότε, τον Πρόεδρο του Σωματείου Εργαζομένων!

ΣΤΑΥΡΟΣ: Ποιον, μωρέ, να γλύψω! Πας καλά, Κακαλίδη! Εγώ να γλύψω τον Διοικητή! Εγώ γλύφω μόνο αυτά που θέλω, φίλε μου! *(Γελάει δυνατά)*.

ΜΑΝΩΛΗΣ: Μωρέ, εσύ, καλά κάνεις και τα γλύφεις! Αλλά, γλείψιμο με γλείψιμο διαφέρει! Και απ' ό,τι φαίνεται, τα γλύφεις όλα, ανεξαιρέτως! Και αυτά που πρέπει και αυτά που δεν πρέπει!

ΣΤΑΥΡΟΣ: Πρόεδρε, άσ' τα τα γλειψίματα, κατά μέρος, γιατί σ' αυτό το σπορ, εσύ είσαι πρωτομάστορας! *(Γελάει δυνατά και οι δύο μαζί. Στο γραφείο μπαίνει και ένας τρίτος συνάδελφος, συνδικαλιστής, ο Αντώνης Πουρός)*.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Όπα! Τι βλέπω, καρντάσηδες! Το τσούζουμε! Το τσούζουμε! Κάντε λίγο κράτει, ρε! Και είστε και στην δύσκολη ηλικία!

ΜΑΝΩΛΗΣ: Έλα, ρε, Αντωνάκη Πουρέ, και άσε την πουτάνα την ηλικία μας, στην ησυχία της! Κάτσε και συ να πιεις!

Πρωί-πρωί να δροσιστεί λίγο το λαρυγγάκι μας! Και έχουμε και συνάντηση, σε λίγο, με τον Πελοπίδα! Διοικητή να τον κάνει και αυτόν ο θεός! Πελοπίδας Κουνενές! Γαμώ την παναχαϊκή μου, εδώ μέσα, και τον συνδικαλισμό μας! Πού μπλέξαμε, οι πούστηδες!

ΑΝΤΩΝΗΣ:

(Στον Μανώλη) Τι είναι, ρε, Κακαλίδη; Τσίπουρο; Στο χωριό πήγες το σαββατοκύριακο; Πάλι ο πεθερός σου, ρε, μαλάκα; Ε, ρε, γυναίκα, που σου 'δωσε το ανθρωπάκι! Και συ το αρμέγεις και από πάνω! *(Στρέφεται προς τον Σταύρο. Του κλείνει, συννομοτικά, το μάτι)* Ρε, εσύ ... Την έχεις δει, ρε, την γυναίκα του; ...

ΣΤΑΥΡΟΣ:

Όχι ... Δεν έτυχε ... Που να την δω ...

ΑΝΤΩΝΗΣ:

Α! Καλά! Χάνεις! Δεν λέω ... Τα' χει τα χρονάκια της! Πενητάρρα και με το παραπάνω, η Αγλαΐτσα μας! Αλλά ... Γυναϊκάρρα σωστή, αδελφέ μου! Πληθωρικότατη! Πλούσια τα ελέη του Κυρίου μας, που λένε! Όχι, σαν αυτόν! Τον στούμπο! Α, ρε, Κακαλίδη! Πρώτο μπόι της Βορείου Ελλάδος είσαι, ρε ρουφιάνε! *(Ξεσπάει σε δυνατά γέλια).*

ΜΑΝΩΛΗΣ:

(Ανασκουμπώνοντας τα μανίκια του, έτοιμος να πιαστεί στα χέρια) Ε! Όχι και στούμπος, ρε, Αντώνारे! Όχι και στούμπος! Πρόσεχε τι λες! Μην σε πάρει και σε σηκώσει! Για, δες, ρε, τον τζόβενο! Μας την είπε και από πάνω, το πουρό!

ΑΝΤΩΝΗΣ:

Καλά, ρε, καρντάση! Καλά! Μην θυμώνεις, ρε Κακαλίδη! Άντε! Και, συ, καλός είσαι για την ηλικία σου! Όπως και, εμείς, άλλωστε! Τρωγόμαστε! Τρωγόμαστε! *(Ξεκαρδίζεται, πάλι, στα γέλια, κοιτάζοντας, από πάνω μέχρι κάτω, τον Μανώλη).*

ΣΤΑΥΡΟΣ:

(Τσιμπώντας του το μάγουλο) Ρε, Μανωλάκη! Ρε, Κακαλιδάκη! Δεν μας τα είχες πει αυτά, ρε κουμπάρε! Πρώτο μπόι το γυναικάκι σου, ρε; Έτσι, ε; *(Γελώντας πονηρά και χτυπώντας τον στον ώμο)* Σε φτιάχνει, ρε; Σε φτιάχνει η Αγλαΐτσα; Εξάλλου ... Στην ηλικία μας ... τα θέλουμε τα υποστηρικτικά μας! ... Μην το ξεχνάς, φιλαράκι!

ΑΝΤΩΝΗΣ:

Είναι να μην σε φτιάχνει, ρε, μια γυναίκα δυο μέτρα! Μόνο που την βλέπεις, σου σηκ ... ! Τι ρωτάς και συ, βρε, μαλακοπίτουρα Μπάκα! Συνδικαλιστή της πεντάρρας! Που έχεις να γαμήσεις από πρόπερσι το καλοκαίρι! *(Γελάει δυνατά).*

- ΜΑΝΩΛΗΣ:** *(Μ' ένα αυτάρεσκο ύφος)* Βρε, άμα θέλω εγώ, την φτιάχνω και την ξεφτιάχνω στο λεπτό! *(Ξεσπάνε και οι τρεις τους σε δυνατά γέλια)* Ε! Αυτό μας έλειπε! Απ' αυτήν θα περίμενα να με φτιάξει και το μπόι της! Χα! Χα! Ας γελάσω! Δεν κατάλαβες καλά! *(Νταβραντισμένα)* Την βάζει κάτω, ρε, ο Μανώλης! ... και ... αρχίζουν, αμέσως, τα όργανα να στενάζουνε στη διαπασών! *(Ξεσπάνε, πάλι, οι τρεις τους, σε δυνατά γέλια).*
- ΣΤΑΥΡΟΣ:** *(Πιάνοντάς του, δυνατά, τα μπράτσα)* Μπράβο, ρε, άντρακλα! Μπράβο, νταβραντισμένε μου ταύρε! Έτσι σε θέλω! Ακμαίο και δυνατό! Οι γυναίκες και ο συνδικαλισμός, ρε, θέλουν αρχίδ ...!
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** Αυτό της έλεγα και εγώ, τις προάλλες ... γιατί μ' άρχισε πάλι, ρε παιδιά, βραδιάτικα, στα μουρμουρίσματα και στα παραπονιάρικα ... *(Με γυναικίστικη χροιά στη φωνή, μιμούμενος την γυναίκα του)* "Έτσι ο Πέτρος! Αλλιώς η Μαρίνα!" Την πιάνω, λοιπόν, και εγώ, που λέτε παιδιά, απ' τα μαλλιά και της λέω! *(Με πομπώδες ύφος)* "Αγάπη μου, γλυκιά, ο άντρας δυο πράγματα πρέπει να έχει! Βάλ' το, καλά, στο κεφαλάκι σου, για να μην με πολυπρήξεις, βραδιάτικα! Γλυκά εργαλεία, πρωτίστως, και γλυκιά καρδιά, δευτερευόντως, και, όχι, αυτά τα παλαμιάσματα που μου τσαμπουνάς εσύ, όλη την ώρα!" *(Γέλια).*
- ΣΤΑΥΡΟΣ:** Και, απ' ό,τι φαίνεται, Πρόδρε, εσύ τα έχεις και τα δύο αυτά! Και γλυκά εργαλεία και γλυκιά καρδιά! Α, ρε, Μανώλαρε Κακαλίδη! Όποιος δεν ξέρει τι γλυκάδια κρύβουν από κάτω οι σκεμπέδες σου!
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** Ναι, ρε, τα έχω! Και είναι και γλυκά, ρε! Γιατί; ... Αμφιβάλλεις, ρε; ... Όχι ... γιατί αν αμφιβάλλεις, ρε, Μπάκα ...; να μου το πεις! ... Να το ξέρω! *(Αναποκοκκινίζει από τον θυμό του, σαν μαινόμενος ταύρος, και ανασηκώνεται στο κάθισμά του, έτοιμος να πιαστεί στα χέρια, αυτή την φορά, με τον Σταύρο).*
- ΑΝΤΩΝΗΣ:** *(Ο Αντώνης μπαίνει στην μέση, για να τους χωρίσει)* Σιγά, ρε, αρχηγέ! Σιγά! Μην μας δείρεις, κιόλας, για τα γλυκοπαπάρια σου! Εντάξει! Είπαμε! Άψογα τα γιουβαρλάκια σου και φίνα αυγοκομμένα, αλλά δεν είναι και η Λεγεώνα της Τιμής, ρε αδελφέ! Κούλαρε, λιγάκι, και συ! Ω, ρε, καημό που τον έχει!
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** *(Φουρκισμένος και συγχυσμένος)* Άκου, Αντώνη Πουρέ! Μιλημένα ξηγημένα! Για μένα αυτά είναι η Τιμή μου! Και όποιος μου την θίξει! ... *(Μικρή σιωπή. Κάνει να*

σηκωθεί, και δεύτερη φορά, από το κάθισμά του. Φωνάζει δυνατά) Θα τον ξεσκίσω επί τόπου! ... Τον κερατένιο! ...

ΣΤΑΥΡΟΣ: *(Χτυπώντας τον Μανώλη στον ώμο, για να καταπραΐνει τον θυμό του)* Ρε, Μανωλάκη! Ρε, Μανωλάκη! Με παρεξήγησες, ρε κουμπάρε! Εγώ, κοπλιμέντο σου έκανα! Ω, ρε, αδελφάκι μου! Πως κάνεις έτσι, ρε μαλάκα! Ξεκόλλα, γαμώ τον μπελά σου! *(Ο Μανώλης αρχίζει, κάπως, να συνέρχεται και να ηρεμεί).*

ΑΝΤΩΝΗΣ: Καλά, μωρέ, εντάξει! Άντε! Πάει και αυτό, μαζί με τ' άλλα! Ας το ξεχάσουμε ... *(Μικρή σιωπή. Έπειτα χαμογελάει πονηρά).* Πάντως ... Ρε, καρντάσηδες ... Μια που το 'φερε η κουβέντα, δηλαδή ... Έτσι για να ηρεμήσουν και τα πνεύματα, που άναψαν ... *(Μικρή σιωπή πάλι. Έπειτα, μ' ενθουσιασμό)* Έπρεπε να βλέπατε, ρε μαλάκες, αυτόν! ... Εχθές! ...

ΜΑΝΩΛΗΣ: Ποιον αυτόν, μωρέ; ... Τι λες; ...

ΣΤΑΥΡΟΣ: Α! Λες αυτόν στο νεκροτομείο! Τζιτζί, ο μαγαάσας! Μέγκλα, ο άτιμος!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Α, γεια σου! Πως με πιάνεις έτσι, ρε κουμπάρε! Τηλεπάθεια έχουμε!

ΣΤΑΥΡΟΣ: Όλο το νοσοκομείο βουίζει, από χθες, γι' αυτόν!

ΜΑΝΩΛΗΣ: Ε! Και τι! Τι ήταν αυτός; Τον ξέρω;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Ένας γλυκοπάπαρος ήταν, ο καπερός! Καλή ώρα σαν εσέν ... !

ΑΝΤΩΝΗΣ: *(Τον διακόπτει νευριασμένος)* Στάκα, μωρέ, και εσύ, μαλάκα! Στάκα, επιτέλους! Θέλεις, πάλι, της πουτάν ... να γίνει εδώ μέσα! Άντε! Σκάσε! Βούλωστο! *(Μικρή σιωπή. Ηρεμώντας πάλι)* Τέλος πάντων ... Λοιπόν ... *(Στρέφεται προς τον Μανώλη και του χαμογελάει καλοκάγαθα)* Πρόεδρε ... Εχθές που λες ... Ζήλεψα πεθαμένο, αδελφέ μου! Να! Μα την Παναγία! *(Σταυροκοπιέται)* Μάρτυς μου ο Θεός, αν λέω ψέματα! *(Μικρή σιωπή. Έπειτα, με πάθος)* Σαλάμι αέρος, φίλε μου! Σαλάμι αέρος! Και λίγο λέω, ο πούστης! Σαν αυτό που πουλάνε, Πρόεδρε, στο σούπερ μάρκετ της γειτονιάς σου! ...

ΜΑΝΩΛΗΣ: Τι λες, μωρέ! Χάζεψες, ντιπ για ντιπ! Τι σαλάμι αέρος! Τι εννοείς!

ΣΤΑΥΡΟΣ:

(Αρχίζει να τραγουδάει) Αχ! Με τόση καρπερότητα – να είχα μια σταλιά ...! *(Γελάει δυνατά)* Που λέει και το τραγούδι, δηλαδή! Καλά! Είχαν, όμως, πλάκα οι νοσοκόμες, ρε αδελφέ μου! Πολύ πλάκα! Έπρεπε να τις έβλεπες, Πρόεδρε! Έμπαιναν στον θάλαμο και, μόλις αντίκριζαν το *υπερωκεάνιο*, ανάμεσα στα σκέλια, έβγαζαν όλες ένα δυνατό ‘‘Α!!!’’, έμεναν, για λίγα λεπτά, σύξυλες, λες και τις χτύπησε κεραυνός εν αιθρία, και, έπειτα, έφευγαν τρέχοντας, σαν αλαφιασμένες! *(Ο Σταύρος και ο Αντώνης ξεσπάνε σε δυνατά γέλια)*.

ΑΝΤΩΝΗΣ:

Μέχρι που μπήκε, τελευταία, και αυτή η μπατάλα, η καθαρίστρια, η Τυρναβίτισσα! Εκεί να δεις σόου, Πρόεδρε! Έκανε, τάχατες, πως σκουπίζει, η αγαθιάρη! Και φραπ, από δω, και φρουπ, από κει, με το σκουπόξυλο στο χέρι, και όλο και να πλησιάζει, επικίνδυνα, προς το τραπέζι, όπου τον είχαν βάλει σε *βιτρίνα*, τον συγχωρεμένο! Μακριά από δω, ρε παιδιά! Κούφια η ώρα που τα λέμε και γελάμε! Με το πρώτο, που λέτε, λοξοδρόμισμα της σκούπας και του ματιού, μην την είδατε και αυτήν και το προικίο της! Βγάζει μια κραυγή, ‘‘*Παναγιά μ’ Μεγαλούχαρη!*’’, η βλαχάρα, που σείστηκε και βρόντηξε, ρε μαλάκες, το μισό νεκροτομείο! *(Ξεσπάνε σε δυνατά γέλια)* Ω, ρε, γέλια! Σήκωσε στο ποδάρι όλο το προσωπικό, η μαλακισμένη! Νόμισαν ότι κάποιος την έσφαξε, την χοντρομουλάρα! *(Δυνατά γέλια πάλι)* Τι παπάρια ήταν και αυτά που είχε ο χριστιανός, όμως, ρε παιδιά! Τι παπάρια, μα την Παναγία, δηλαδή! Μόνο να τα’ βλεπες, Πρόεδρε! Και συ, ακόμη, και θα τρόμαζες! Το μισό γυναικείο πληθυσμό ξαπόστειλε, ο μαγαάσας! Και μετά και απ’ τον θάνατό του, ο κωλόφαρδος! Να ‘χει τέτοια επιτυχία! Την τύχη του να είχαμε, ρε μάγκες! Την τύχη του να είχαμε! Τίποτε άλλο δεν σας λέω! *(Γέλια)*.

ΣΤΑΥΡΟΣ:

(Γελώντας) Ε! ρε, φίλε μου! Τι γαμιστρόνας και τούτο το νοσοκομείο! Τι μπουρδέλο, το ρημαδιασμένο! Τι μπουρδέλο! *(Ξεκαρδίζονται στα γέλια και οι τρεις τους)*.

ΜΑΝΩΛΗΣ:

Α, ρε, Αντώνη, άπαιχτε! Να ζήσεις, ρε! Μ’ έκανες και γέλασα! Και μετά σου λένε, Πρόεδρος του Σωματείου Εργαζομένων! Τι Πρόεδρος, είμαι και εγώ, ο κερατένιος, εδώ μέσα! Που να μην χέσω τα προεδριλίκια μου, σ’ αυτό το χαμαιτυπείο, που μ’ έριξε η κωλοτύχη μου! *(Γέλια)*.

ΣΤΑΥΡΟΣ:

(Γελώντας) Ε! Πως! Ε! Πως! Πρόεδρος είσαι, ρε Κακαλίδη! Πρόεδρος του Σωματείου των ‘‘*άπορων και στερημένων αντιφρονούντων του Έρωτος!*’’ Α, ρε, Μανώλαρε, σεξιστή! Αντε, στην υγεία σου, ρε,

Κακαλίδη! ... Και καλή θητεία σου ευχόμαστε στο
μπουρδέλο σου! ... *(Γελάνε δυνατά και τσουγκρίζουν,
εύθυμα, και οι τρεις τους, τα ποτήρια τους, με το
σίπουρο).*

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΗ ΤΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ

Στο γραφείο του Διοικητή του νοσοκομείου, Πελοπίδα Κουνενέ. Η νεαρή γραμματέας, Αφροδίτη Ντελή, ανοίγει την πόρτα, για να αναγγείλει την άφιξη του Λεωνίδα Φιστίκογλου, του γνωστού επιχειρηματία της εταιρείας βοτάνων, «Σάμος Χέρμπος». Εκείνος είναι ριγμένος, με τα μούτρα, μέσα σ' έναν πακτωλό από χαρτιά. Δείχνει πελαγωμένος.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ:

(Με γλυκιά φωνή, όλο σκέρτσο και νάζι) Κύριε Διοικητά μου ... Ο Κύριος Λεωνίδας Φιστίκογλου από την «Σάμος Χέρμπος» ... σας περιμένει έξω ... Να του πω να περάσει; ...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ:

(Κατσουφιασμένος και με κατεβασμένο το κεφάλι) Ωρα που βρήκε και αυτός, ο караγκιόζης, να 'ρθει! Το ξεκουτιασμένο το γεροσούριελο! *(Μ' ένα προσποιητό ζέσπασμα θυμού)* Αφού πνίγομαι! Πνίγομαι! Δεν το βλέπετε! Απ' τα χέρια μου πρέπει να περάσουν όλα, σ' αυτό το ρημαδιασμένο, το νοσοκομείο! *(Σηκώνει, στην στιγμή, τα μάτια του και κοιτάει τα καλλίγραμμα πόδια της, που αποκαλύπτονται από το τολμηρό μίνι που φοράει. Ηρεμεί και της χαμογελάει πονηρά)* Άντε ... Τέλος πάντων ... Πέσ' του, παιδί μου, να περάσει ... και ... μετά ... ξαναέλα ... ε ... *(Αναστενάζοντας βαθιά)* σε θέλω! ... *(Η γραμματέας τού ανταποδίδει ένα λάγνο βλέμμα και βγαίνει με λικνιστό βηματισμό. Στο γραφείο του Διοικητή εισέρχεται, περιχαρής, ο Λεωνίδας Φιστίκογλου. Ανοίγει, διάπλατα, τα χέρια του, για να αγκαλιάσει τον Διοικητή).*

ΛΕΩΝΙΔΑΣ:

Πελοπίδα μου! Πελοπίδα μου! Πόσο χαίρομαι που σε ξαναβλέπω! Βρε! Για να σε δω! Φτου σου! Φτου σου, βρε! Να μην σε ματιάσω, παλιόφιλε! Πόσο σε ομόρφαινε, βρε, το προεδριλίκι! *(Σφιχταγκαλιάζονται θερμά).*

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ:

Φίλε μου, πολυαγαπημένε! Τι κάνεις! Έτσι ξεχνάνε, βρε, οι φίλοι τους φίλους! Αχ, άτιμε! Τόσο καιρό, βρε,

και ούτε έναν καφέ δεν πέρασες να σε τρατάρουμε!
Έλα! Κάθισε να τα πούμε! Κάθισε, Λεωνίδα μου! Σ’
αποθύμησα!

ΛΕΩΝΙΔΑΣ: Να τα πούμε, Πελοπίδα μου! Γιατί να μην τα πούμε!
Να τα πούμε, όπως παλιά! Θυμάσαι;

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: Ε, Πως δεν θυμάμαι! Ξεχνώνται οι αγώνες, ρε
παλαίμαχε!

ΛΕΩΝΙΔΑΣ: *(Κάθεται, αναστενάζοντας βαθιά)* Αχ, Πελοπίδα μου!
Είδες, όμως, παλιόφιλε, πως δικαιώνονται οι καθαροί
αγωνιστές! Α, ρε! Βρωμάει και ζέχνει από παντού αυτή,
η καταραμένη, η χώρα! Τόσα κάναμε και χαίρι δεν
είδαμε! Πελοπίδα μου! Και κάτι άλλοι ... Ονόματα δεν
λέμε! ... Στα έδρανα της Βουλής στρογγυλοκάθονται
και κωλοτρίβονται, από το πρωί μέχρι το βράδυ!
Πελοπίδα μου! Ενώ εσύ! ... Και εγώ! ... Τσουρέκια,
Πελοπίδα μου! ...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: *(Εξανίσταται)* Κεραυνός να πέσει να τους κάψει όλους,
Λεωνίδα μου! Κεραυνός να πέσει να τους κάψει! Και
αυτούς και τα παιδιά τους! Τους ρεμπεσκέδες! *(Μικρή
σιωπή. Έπειτα, αναστενάζοντας βαθιά)* Αχ! Το φάγαμε
το φιστίκωμα! Λεωνίδα Φιστίκογλου! Το φάγαμε! Και
είπαμε και ευχαριστώ, και από πάνω! Οι κερατάδες!
Και από μια παράταξη, βρε, που τόσα θυσιάσαμε γι’
αυτήν! *(Φωνάζοντας δυνατά)* Τη ρουφιάνια! *(Ανοίγει η
πόρτα και ξαναπαίρνει, σεινάμενη κουνάμενη, η νεαρή
γραμματέας. Ο Λεωνίδας ρίχνει, αμέσως, τα μάτια του
στα πόδια και τα οπίσθιά της και ξερογλείφεται. Ο
Διοικητής, με σοβαρό τόνο στην φωνή)* Αφροδίτη, παιδί
μου ... θέλεις κάτι; ...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: *(Με σκέρτσο και χάρη)* Ναι ... Κύριε Διοικητά μου ...
Αυτά τα έγγραφα ... θέλουν ... όλα ... *(Σκύβει,
προκλητικά, πάνω στο γραφείο του, για να αφήσει τα
χαρτιά και βγάζει έναν βαθύ αναστεναγμό)* την
υπογραφή σας! ... *(Εκείνος κοιτάζει, σαν
αποχαυνωμένος, το αποκαλυπτικό ντεκολτέ της).*

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: Ναι ... Ναι ... Μια στιγμή, παιδί μου ... Μια στιγμή ...
Να βάλω τα γυαλιά μου ... *(Βγάζει τα γυαλιά του, απ’
την τσέπη του σακακιού του, και τα φοράει. Τα
στερεώνει, καλά, στην μύτη του)* Γιατί ...
(Ξεροβήχοντας) την υπογραφή του ... πρέπει κανείς να
προσέχει ... όπως και το πουλ ... Μμμμ ... *(Κοιτάζει,
με πονηρό βλέμμα, την αισθησιακή γραμματέα και
χαμογελάει, υπονοούμενα, στον Λεωνίδα)* που την
βάζει! ... *(Υπογράφει τα χαρτιά, ένα-ένα, με*

προσποιητή σοβαρότητα. Ο Λεωνίδας και η Αφροδίτη ανταλλάσσουν γελάκια και κρυφοκοιτάγματα, προσπαθώντας να μην τους δει ο Διοικητής) Έτοιμα, παιδί μου ... Μπορείς να πηγαίνεις ... Σ' ευχαριστώ πολύ... (Φτάνοντας η Αφροδίτη στην πόρτα) Και ... μετά ... είπαμε ... (Ξεροβήχοντας) ξαναέλα ... ε ... (Με πάθος) σε θέλω! ... (Η πόρτα κλείνει πίσω της. Ο Διοικητής ανακάθεται στο κάθισμά του, φτιάχνοντας το σακάκι του) Έτσι που λες, Λεωνίδα Φιστίκογλου! Έτσι που λες, παλιέ μου συναγωνιστή! Το φιστίκι το φάγαμε και ήταν και αράπικο! Φίλε μου, καλέ! Λεωνίδα μου, πολυαγαπημένε! (Ο Λεωνίδας, προσπαθώντας, ακόμη, να συνέλθει από την αποχώρηση της νεαρής γραμματέως).

ΛΕΩΝΙΔΑΣ: *(Ονειροπολώντας, σε κατάσταση μέθης) Ναι ... Όντως ... Ήταν ωραίο ... Πελοπίδα μου ... Το φιστίκι ... Πολύ ωραίο ...*

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: *Τι, ωραίο, ρε, Λεωνίδα! Χάζεψες! Φιστίκωμα και ωραίο γίνεται! Εμ, γαμημένοι, εμ πηδηγμένοι! Θα μας τρελάνεις και συ, πρωινιάτικα! Τέλος πάντων! Άσ' τα τώρα αυτά, να πούμε και τίποτε άλλο! Αυτά πονάνε! Άσ' τα να πάνε στο διάολο! Πέσ' μου τα δικά σου! Τα νέα σου! Πώς πάει η «Σάμος Χέρμπος»; (Χαμογελώντας πονηρά) Κανένα καλό νέο βότανο έχουμε; ...*

ΛΕΩΝΙΔΑΣ: *(Συνέρχεται) Ε! Πελοπίδα μου! Ε! Αυτά δεν πρέπει να τα ρωτάς! Εσύ, τουλάχιστον! Σας άφησε ποτέ η «Σάμος Χέρμπος» παραπονεμένους! Ό,τι καλύτερο είχε, σας το προμήθευε πάντα! Και το Αρκτοστάφυλο και την Αψίθια και τον Ζαμπούκο και την Κορομηλιά της Αφρικής! Όλα τα γεύτηκες, και με το παραπάνω, παλιόφιλε! Αλλά όταν ήρθε η ύστατη εκείνη, η ώρα! ... Εσείς την αφήσατε, παραπονεμένη, την «Σάμος Χέρμπος»! (Εξανίσταται) ... Ε, τώρα! ... Δεν μπορώ! ... Δεν μπορώ να μην το πω! ... Το είπα, Πελοπίδα μου! ... Το είπα, γιατί με προκάλεσες! ...*

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: *(Μ' ένα επιτηδευμένο ζέσπασμα) Λεωνίδα μου, με αδικείς! Με αδικείς κατάφωρα και δεν το ανέχομαι! Φίλε μου καλέ! Ξέρεις πόσο ευαίσθητη είναι η θέση μου και πόσο ευάλωτος είμαι στις διαβολές και τις κατινιές του καθενός, εδώ μέσα! (Με επιτηδευμένη συγκίνηση) Να' ξερες, βρε, τι τραβάω εγώ, καθημερινά, για να μην μπατάρει το σκαφί! Να' ξερες, μονάχα, τι τραβάω! Και, από παντού, караδοκούν οι λύκοι να με κατασπαράξουν! Να με στείλουν στην αγχόνη! Τα τρελά τα σκυλιά! Τα κοματόσκυλα του κερατά! Τα ξοφλημένα ραμολιμένα του κώλου! Μια υπογραφή*

μου, βρε ... Μια υπογραφή μου, βρε, Λεωνίδα μου ... να μην μπει ... (Ξεροβήχοντας) σωστά ... (Μικρή σιωπή. Έπειτα, με πόνο) Αχ, Λεωνίδα μου! Αχ! Δεν φαντάζεσαι πόση αξία και σημασία έχει το σωστό ... (Ξεροβήχοντας) βάλσιμο ... του πουλ ... Μμμ ... (Αναστενάζοντας βαθιά) μιας υπογραφής! ... (Μικρή σιωπή) Αλλά ... (Ηρεμώντας και φτιάχνοντας, καλύτερα, την γραβάτα του) Εντάξει ... Τώρα ... Μην ανησυχείς ... Για φέτος, δηλαδή ... (Του κλείνει πονηρά το μάτι, χαμογελώντας του) Κάτι θα γίνει ... και με την «Σάμος Χέρμπος» μας! ... (Εύθυμα) Εεεε! ... Δεν θα την αφήσουμε έτσι, Λεωνίδα μου! ... Το δικαιούται, άλλωστε! ... Το αξίζει! ... Τόσα έκανε για μας! ... Να μην κάνουμε και εμείς κάτι γι' αυτήν; ... Ένα δωράκι, βρε αδελφέ! ... Ένα δωράκι! ... Τι, στην ευχή! ... Και η αχαριστία, ακόμη, έχει τα όριά της! ...

ΛΕΩΝΙΔΑΣ:

(Αλλάζοντας, τελειώς, ύφος και τόνο στην φωνή) Εεεε, όχι, και αχαριστία, βρε, Πελοπίδα μου! Όχι και αχαριστία! Μην το ξαναπείς αυτό! Μην γίνεσαι τόσο σκληρός με τον εαυτό σου! Ούτε, κατά διάνοια, δεν εννοούσα κάτι τέτοιο! Μάρτυς μου ο Θεός, αν λέω ψέματα! Ο Λεωνίδας Φιστίκογλου δεν χαλάει, Πελοπίδα μου, την καρδιά του και τις φιλίες του για καμιά «Σάμος Χέρμπος»! Αυτός είναι και ο τελευταίος λόγος της Τιμής του! (Μικρή σιωπή. Συγκινημένος και βαθυστόχαστος) Ξέρεις, Πελοπίδα μου, πόσο χρονών είμαι; Ξέρεις; Εξήντα πέντε χρονών, Πελοπίδα μου! Εξήντα πέντε χρονών έγινα! Α, ρε, παλιόφιλε! Άσπρισαν και οι τελευταίες τρίχες που έχω επάνω μου! Εκεί όπου τις έχω, τέλος πάντων! Ξέρω πολύ καλά, λοιπόν, τι θέλω από την ζωή μου! Πελοπίδα μου! Ξέρω πολύ καλά τι θέλω! (Φωνάζοντας δυνατά) Ακεραιότητα θέλω, Πελοπίδα μου! Αλήθεια! Αγάπη θέλω! Αυτά τα τρία Α ήταν, πάντα, το δόγμα του Λεωνίδα Φιστίκογλου! Πελοπίδα μου! Αυτά τα τρία Α! Και γι' αυτά τα τρία Α, δεν κάνει καμιά έκπτωση, ο Λεωνίδας! Καμία! Ούτε στα αισθήματά του ούτε στις αξίες του! Πελοπίδα μου! Πολυαγαπημένε μου φίλε! (Σηκώνονται από το κάθισμά τους, συγκινημένοι και οι δύο, και αγκαλιάζονται σφιχτά, πέφτοντας ο ένας στην αγκαλιά του άλλου).

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ:

(Χτυπώντας τον, φιλικά, στην πλάτη) Αυτό που δεν προδώσαμε, ποτέ, φίλε μου, όλα αυτά τα χρόνια που γνωριζόμαστε, ήταν, πάντοτε, η φιλία μας! ... Η φιλία μας, Λεωνίδα μου! ... Η ιερή φιλία που μας ενώνει και ζεσταίνει τις καρδιές μας! ... Και γι' αυτό! ... (Μικρή σιωπή) Και γι' αυτό λέω! ... Πρέπει να' μαστε περήφανοι! ... Πολύ περήφανοι, Λεωνίδα Φιστίκογλου!

Φίλε μου! Φίλε μου, καλέ και αγαπημένε! ... *(Πέφτει, πάλι, ο ένας στην αγκαλιά του άλλου, βαθύτατα συγκινημένοι).*

ΛΕΩΝΙΔΑΣ:

Αχ! Αχ! Πάντα ταύρος ήσουν, Πελοπίδα μου! Πάντα ταύρος ήσουν! Και στο σώμα! Και στην ψυχή! Και στα αισθήματα! Πάντα σταθερός και ακλόνητος στις αξίες σου, σαν ταύρος! Πελοπίδα μου, αγαπημένε! Φίλε μου, καλέ! *(Πιάνει και τα δυο του χέρια και τα σφίγγει δυνατά και με θέρμη).*

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ:

(Κάνει ένα βήμα προς τα πίσω, τρομαγμένος. Μονολογώντας και τρέμοντας) Σαν ταύρος; ... Είπες ... σαν ταύρος; ... Τι ... σαν ταύρος; ... Πού ξέρεις ότι είμαι ταύρος; ... Ποιος σου είπε ότι είμαι ... ταύρος; ... Σου μίλησα εγώ, ποτέ ... για το ζώδιό μου; ... Σου είπα ότι είμαι ... ταύρος; ...

ΛΕΩΝΙΔΑΣ:

(Εμφανώς απορημένος) Αμάν, βρε, Πελοπίδα μου! ... Πώς κάνεις έτσι; ... Τι σ' έπιασε ξαφνικά; ... Έτσι το είπα ... Πού να ξέρω εγώ, τι ζώδιο είσαι! ... Γιατί ... Είσαι ... ταύρος; ...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ:

(Διστακτικά και φοβισμένα) Ναι ... ταύρος είμαι ...

ΛΕΩΝΙΔΑΣ:

Ε! Ωραία! Και πού είναι το πρόβλημα, δηλαδή! Εσύ είσαι ταύρος και εγώ είμαι λέων! Δυνατά ζώα και τα δύο! *(Γελάει δυνατά).*

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ:

(Κομπιάζοντας από την ταραχή του) Έχεις διαβάσει, ποτέ ... τον κατάλογο ... των αστρώων συμβολισμών ... της Ευδοξίας ... Μπαρουτσόγλου; ...

ΛΕΩΝΙΔΑΣ:

(Ξύνοντας το κεφάλι του προβληματισμένος) Της Ευδοξίας Μπαρουτσόγλου; ... Ποια είναι αυτή η κυρία; ... *(Γελώντας πονηρά)* Έχουμε συναντηθεί στο παρελθόν; ...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ:

Γράφει ... για ... τα ... ζώδια ...

ΛΕΩΝΙΔΑΣ:

Α ... Ε! ... Και, λοιπόν! ... Τι με νοιάζει εμένα! ... Καλά κάνει και γράφει! ... Ωραία να 'ναι και ό,τι θέλει ας κάνει! *(Ξεσπάει, πάλι, σε γέλια).*

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ:

Είχε, εχθές ... το βράδυ ... στην τηλεόραση ... εκτενές αφιέρωμα ... και στο ... δικό μου ... ζώδιο ... τον ταύρο ... *(Σκύβει το κεφάλι του λυπημένος)* Μίλησε για την ανατομία ... τη φυσιολογία ... και ... τις λειτουργίες του ανθρωπίνου σώματος ... των ταύρων ...

- ΛΕΩΝΙΔΑΣ:** *(Εύθυμα και ζωηρά)* Ε! Καλά! Και τι να κάνουμε τώρα! Να τα βάψουμε μαύρα, επειδή η Μπαρουτσόγλου, μιλάει για τα σώματα των *ζωοδίων* και τις λειτουργίες τους! Ρε, Πελοπίδα μου! Σύνελθε! Θα χάσουμε, γι' αυτήν και για την λόξα της, το κέφι μας;
- ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ:** *(Περίλυπος)* Λέει αλήθειες, όμως, Λεωνίδα μου ... *(Σκύβοντας το κεφάλι του)* Ιατρικές αλήθειες ... Αδιάψευστες ... Αλάνθαστες ...
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ:** Ιατρικές αλήθειες; ... Αδιάψευστες; ... Αλάνθαστες; ... *(Με απορία)* Η Μπαρουτσόγλου; ... Η Ευδοξία; ... Αυτή με τα *ζωόδια*; ... που βγαίνει στην τηλεόραση; ...
- ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ:** *(Πέφτει, στην στιγμή, στην αγκαλιά του Λεωνίδα και αρχίζει να κλαίει απαρηγόρητος)* Ο θυρεοειδής αδένας μου, Λεωνίδα μου! ... Ο θυρεοειδής αδένας μου! ... Έχει διαταραχθεί η λειτουργία του! ... Δεν είμαι καλά! ... Δεν είμαι, καθόλου, καλά, φίλε μου! ... Αχ! ... Είμαι πολύ δυστυχισμένος, Λεωνίδα μου! ... Όποιος δεν ξέρει, πόσο δυστυχισμένος είμαι! ...
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ:** *(Συντετριμμένος)* Αχ, βρε, Πελοπίδα μου! ... Αχ, βρε, αγόρι μου, γλυκό! ... Τι έπαθες, στα καλά καθούμενα; ... Τι σου συμβαίνει, βρε, φίλε μου; ... Άνοιξε μου την καρδιά σου! ... Πες' μου το βάσανό σου! ... Ο Λεωνίδας! ... Ο Λεωνίδας Φιστίκογλου! ... Ο παλιός συναγωνιστής σου! ... Θα απαλύνει τον πόνο σου! ...
- ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ:** *(Εξακολουθώντας να κλαίει, σαν μικρό παιδί)* Το βάσανό μου, Λεωνίδα μου ... είναι ... η ...
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ:** Η; ...
- ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ:** Η ...
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ:** Η; ...
- ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ:** *(Κομπιάζοντας από τους λυγμούς)* Αυτή ...
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ:** Ποια, *αυτή*, βρε, Πελοπίδα μου; ... Πές' μου τι εννοείς; ...
- ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ:** Η ... *(Με λυγμούς)* Η ... Θυρ ... Η Θυροξ ... Η Θυροξίνη μου! ... *(Χώνεται στο στήθος του Λεωνίδα, ακόμη πιο βαθιά, και κλαίει, απαρηγόρητος)*.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ:** Η θυροξίνη σου; ... *(Σκέφτεται για λίγα λεπτά. Έπειτα, διστακτικά)* Είναι ανεβασμένη; ... Ε; ... *(Ακόμη πιο διστακτικά)* Πολύ; ... Πάρα πολύ; ...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: *(Κουνάει, καταφατικά, το κεφάλι του απελπισμένος) ...*

ΛΕΩΝΙΔΑΣ: *Δηλαδή ... Δηλαδή ... Θέλεις να μου πεις ότι ...*

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: *(Κουνάει, πάλι, το κεφάλι του, κλαίγοντας) ...*

ΛΕΩΝΙΔΑΣ: *Δεν ... δεν μπορείς ... να ... (Μικρή σιωπή) Αυτό; ...*

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: *(Κλαίγοντας με λυγμούς) ...*

ΛΕΩΝΙΔΑΣ: *(Τον χαϊδεύει, στοργικά, στην πλάτη) Αχ, βρε, Πελοπίδα μου! ... Αχ! ... Αχ, βρε, αγόρι μου, γλυκό! ... Έχεις δίκιο, φίλε μου αγαπημένε! ... Έχεις δίκιο να βαλαντώνεις απ' το κλάμα! ... Μεγάλο κακό σε βρήκε, αγόρι μου! ... Μεγάλο κακό! Φίλε μου καλέ και αγαπημένε! (Φωνάζοντας δυνατά) Αχ! Τι κακό ήταν αυτό που σε βρήκε! Πελοπίδα μου!*

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: *(Κλαίγοντας με λυγμούς) ...*

ΛΕΩΝΙΔΑΣ: *(Συνεχίζοντας να τον χαϊδεύει στην πλάτη στοργικά) Αχ! Μπαρούτι, σου 'βαλε, αυτή η σκρόφα, η Μπαρουτσόγλου! Που να μην έσωνε, η μουλάρα, να βγει, βραδιάτικα, στην τηλεόραση! Και αυτή και τα ζωόδιά της μαζί! Η καταραμένη! Σώπα, αγόρι μου ... Σώπα ... Μην κλαις ... Θα τον γιατρέψουμε τον πόνο σου ... Αχ! ... φίλε μου! ... Αχ! ... (Χαμηλώνοντας τον τόνο της φωνής του και τα βλέφαρά του) Βάλε εσύ την υπογραφούλα σου ... στις συμβάσεις ... Με την «Σάμος Χέρμπος» ... (Σταυροκοπιέται και υψώνει τα μάτια του προς το ταβάνι) Αχ, Παναγιά μου, Μπαλουκλιώτισσα! ... να δούμε, και μεις, μιαν άσπρη μέρα! ... (Φωνάζοντας δυνατά) Και η «Σάμος Χέρμπος», βρε! ... Και ο φίλος σου, ο Λεωνίδας, βρε, ο Φιστίκογλου! ... (Τον χτυπάει στην πλάτη με υπονοούμενο τρόπο) έχει για σένα! ... το καλύτερο βοτάνι έχει για σένα, βρε! ... Γιοχημπίني, με τ' όνομα! ... Όποιος δεν το ξέρει, τι βοτάνι είν' αυτό! ... Πιο δυνατό απ' αυτό δεν γίνεται! ... Αχ! ... (Χτυπώντας τον στην πλάτη, για να τον ηρεμήσει) Σώπα, αγόρι μου ... Σώπα ... Μην κλαις ... (Φωνάζοντας δυνατά) Αχ! ... Αυτό και αν είναι ... βοτάνι, αγόρι μου! ... Και νεκρούς ανασταίνει! ... Όλα τα πεσμένα! ... απ' τον τάφο ... τα σηκώνει! ... Αχ! ... (Χτυπώντας τον, πάλι, στην πλάτη) Σώπα, αγόρι μου ... Σώπα! ... Άκου με και μένα, που σου λέω! ... (Μονολογώντας, τώρα, σιγανά, για να μην τον ακούσει ο Πελοπίδας) Αχ! ... Ξέρω τι λέω, ο πούστης! ... Έχω και εγώ ... μια θυροξίνη! ... Α, πα πα πα πα πα πα! ... Παναγιά μου, Μπαλουκλιώτισσα, τι επίπεδα! ... (Κουνώντας το χέρι*

του, πέρα-δώθε) Φωτιά και λάβρα! ... Φωτιά και λάβρα, η αναθεματισμένη! ... Μ' έχει τσουρουφλίσει ολόκληρο! Μ' έχει κάψει, η καταραμένη!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ:

(Πεσμένος στην αγκαλιά του Λεωνίδα και κομπιάζοντας από τους λυγμούς) Γιο ... χη ... μπί ... νι ...; ... Έτσι το είπες; ...

ΛΕΩΝΙΔΑΣ:

(Με πάθος και πομπώδες ύφος) Γιοχημπίνι! Γιοχημπίνι! Ισχυρότατο τονωτικό! Αφροδισιακό που αναγνωρίζεται και από την κλασική Ιατρική! Διευρύνει τα αιμοφόρα αγγεία των γεννητικών οργάνων και προκαλεί έντονες στύσεις που διατηρούνται για αρκετό χρόνο! ... Μμμμ *(Ξύνει το μέτωπό του)* ... Αρκεί, όμως, οι λήπτες αυτού του βοτάνου ... να μην έχουν *(Μετρώντας με τα δάχτυλα των χεριών του, γεμάτος ενθουσιασμό)* υψηλή πίεση, χοληστερίνη, διαβήτη, καρδιά, το συκώτι τους *(Αναπηδώντας από χαρά)* ... και κυκλοφορικά προβλήματα! ... *(Μικρή σιωπή. Χτυπάει στην πλάτη τον, πεσμένο στην αγκαλιά του, Πελοπίδα. Σε διστακτικό τόνο)* Μήπως ... εσύ ... έχεις κάτι ... απ' όλα αυτά; ...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ:

(Σταματάει απότομα να κλαίει. Σηκώνει το κεφάλι του και τον κοιτάζει απορημένος) Ε;... *(Με αλλαγμένη, εντελώς, διάθεση)* Όχι, καλέ, τι λες! *(Χαρούμενος)* Τίποτα δεν έχω! Τίποτα εντελώς! Μια χαρά είμαι! Ταύρος είμαι! Δεν βλέπεις; Ταύρος σωστός! *(Μικρή σιωπή. Κοιτάζοντάς τον, στα μάτια, με αγωνία)* Πότε θα μου το φέρεις; Πότε; Το θέλω! Το θέλω, σύντομα, αυτό το βοτάνι!

ΛΕΩΝΙΔΑΣ:

(Ξεροβήχοντας με αμηχανία) Ε ... Να ... Ας ... υπογραφούν ... πρώτα ... οι συμβάσεις ... Με ... την «Σάμος Χέρμης», εννοώ ... Και ... Μετά ... *(Μικρή σιωπή)* Σου το φέρνω! *(Αναπηδώντας από την χαρά του)* Και είσαι έτοιμος προς δράση, φίλε μου! Πελοπίδα μου! Φίλε μου, καλέ και αγαπημένε! *(Του πιάνει, σφιχτά, τα χέρια).*

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ:

(Στέκεται, για λίγα λεπτά, σκεπτικός και διστακτικός) Ε; ... Να υπογραφούν, πρώτα, οι συμβάσεις, είπες; ... Με την «Σάμος Χέρμης»; ...

ΛΕΩΝΙΔΑΣ:

(Κουνάει, καταφατικά, το κεφάλι του και του χαμογελάει συγκαταβατικά) ...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ:

(Το πρόσωπο του Πελοπίδα, από προβληματισμένο, φωτίζεται, στην στιγμή, από χαρά και ευτυχία. Φωνάζει, δυνατά, σηκώνοντας και τα χέρια του, ψηλά, στον αέρα) Ωραία, λοιπόν! Ωραία! Πολύ ωραία! Υπέροχα!

Φανταστικά! Φέρτε μου στυλό! Φέρτε μου, γρήγορα, στυλό να υπογράψω την σύμβαση! Να υπογράψω την σύμβαση! Τώρα! Σήμερα! Αυτή την στιγμή! *(Κάνοντας πιρουέτες στον αέρα)* Με την «Σάμος Χέρμπος»! Με την «Σάμος Χέρμπος»! *(Ο Λεωνίδας και ο Πελοπίδας πιάνονται από τα χέρια και αρχίζουν να λικνίζονται χαρούμενα, μέσα στο γραφείο, υπό τους ζωηρούς και δυνατούς ήχους ενός γρήγορου, εύθυμου και αλέγκρου βαλς, που τυλίγει, με τη μελωδία του, την ατμόσφαιρα).*

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΣΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΜΑΝΩΛΗ ΚΑΚΑΛΙΔΗ

Στο συνδικαλιστικό γραφείο του Μανώλη Κακαλίδη, στο νοσοκομείο, μπαίνει, διστακτικά, η Πηνελόπη Φιστίκογλου. Ο Μανώλης κάθεται, με τα πόδια, πάνω στο γραφείο και διαβάζει την εφημερίδα του. Η μικρή τηλεόραση είναι ανοιχτή και παίζει μια πρωινή ενημερωτική εκπομπή.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: *(Με συστολή)* Καλημέρα σας ... Ο Κύριος Εμμανουήλ Κακαλίδης; ...

ΜΑΝΩΛΗΣ: *(Κατεβάζοντας, αμέσως, τα πόδια του απ' το γραφείο. Σηκώνεται όρθιος)* Μάλιστα, Κυρία μου! Ο ίδιος αυτοπροσώπως! Συνδικαλιστής! Πρόεδρος του Σωματείου Εργαζομένων αυτού του Νομικού Προσώπου! *(Με επιτηδευμένη ευγένεια)* Τι μπορώ να κάνω για σας, Κυρία μου; Πώς μπορώ να σας φανώ χρήσιμος;

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: *(Διστακτικά)* Ονομάζομαι Πηνελόπη Φιστίκογλου ... Αν θυμάστε ... Έχουμε γνωριστεί ... Στο παρελθόν ... *(Μονολογώντας με οδύνη, δίχως να την ακούει ο Μανώλης)* Αχ, Παναγίτσα μου! ... Αχ, Θεούλη μου! ... Συγχώρεσέ με! ... Τι με αναγκάζει, βρε, η απελπισία μου να κάνω! ... Τι μ' αναγκάζει! ... Να έρχομαι σ' αυτό το ελεεινό γραφείο, πρωινιάτικα! ... Γι' αυτόν τον άχρηστο, βρε! ... Τον αχαϊρευτο! ... Τον α ν ί κ α ν ο ! ...

ΜΑΝΩΛΗΣ: *(Πιάνοντας το κεφάλι του)* Ω! ... Έχω τόσα στο κεφαλάκι μου, Κυρία μου! ... Τόσες έγνοιες! ... Τόσες σκοτούρες! ... Θυμίστε μου, σας παρακαλώ! Θυμίστε μου, αν έχετε την ευγενή καλοσύνη, καλή μου Κυρία!

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: *(Στον ίδιο διστακτικό τόνο)* Γνωριστήκαμε τότε ... Στον γιατρό ... Πριν από λίγες ημέρες ...

ΜΑΝΩΛΗΣ: *(Απορημένος)* Στον γιατρό; ... Ποιον γιατρό, Κυρία μου; ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: *(Με υπονοούμενο βλέμμα)* Σε κείνον; ... Τον ιδιώτη; ... Τον ουρολόγο; ... *(Μικρή σιωπή. Κοιτάζει τον χώρο μ'*

ένα απαξιωτικό βλέμμα, όλο περιφρόνηση) Όχι, πάντως, εδώ μέσα! ...

ΜΑΝΩΛΗΣ: *(Ξύνοντας το κεφάλι του και προσπαθώντας να θυμηθεί)*
...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Τότε; ... Εκείνη την ημέρα; ... Που εσείς ήσασταν με την γυναίκα σας; ... Και εγώ με τον άντρα μου; ... Δείχνατε, μάλιστα ... λιγάκι φοβισμένος ...

ΜΑΝΩΛΗΣ: *(Πετάγεται τρομοκρατημένος και κάνει μια κίνηση να της κλείσει το στόμα) Τρελάθηκες, Κυρά μου! ... Τρελάθηκες! ... Τι είναι αυτά που λες, εδώ μέσα! ... Να με κάψεις θέλεις, καλή μου γυναίκα! ... (Γυρίζει, πέρα-δώθε, το κεφάλι του και κοιτάζει τρομαγμένος, μήπως και την άκουσε κανείς).*

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: *(Δειλά και συγκρατημένα) Μα ... Κύριέ μου ... Όλες οι αρρώστιες ... του Θεού είναι ... Γιατί θα πρέπει να ντρέπεστε ... επειδή σας βρήκε ... μια απ' αυτές; ...*

ΜΑΝΩΛΗΣ: *(Ταραγμένος) Εμένα δεν με βρήκε καμιά αρρώστια, Κυρά μου! Ακούς; Να μην το ξαναπείς αυτό! (Γυρίζει πάλι, πέρα-δώθε, το κεφάλι του, φοβισμένα) Και ό,τι λέτε ... (Σε συνωμοτικό τόνο) Πιο σιγά, σας παρακαλώ! ... Πιο σιγά! ... Εδώ είναι συνδικαλιστικό γραφείο, Κυρία μου! ... Τόσοι εργαζόμενοι μπαινοβγαίνουν! ... (Μονολογώντας σιγανά) Ω, ρε, κακό που με βρήκε! Ω, ρε, και σε λίγο θα σκάσουν μύτη ο Μπάκας και ο Πουρός! ... Πώς την ξεφορτώνεσαι, τώρα, αυτήν, ρε Μανώλη! ... (Πιάνει, με επιτηδευμένη αβρότητα, τα χέρια της Πηνελόπης και προσπαθεί να την βγάλει, άρον-άρον, έξω απ' το γραφείο του) Λοιπόν! ... Κυρία μου! ... Χάρηκα πολύ για την γνωριμία μας! Καλή σας μέρα! ... Εύχομαι να μην σας ξαναδώ! ... Ε! ... Να σας ξαναδώ εννοούσα! ... Αλλά! ... Όχι, σήμερα! ... Ούτε αύριο! ... Μια άλλη μέρα! ... Μετά από μια βδομάδα ίσως! ... Έναν μήνα! ... (Μ' ένα βεβιασμένο γέλιο) Να μην σας πω, καλύτερα, και μετά από έναν χρόνο! ... Λοιπόν! ... (Την σπρώχνει για να την βγάλει έξω με το ζόρι) Στο καλό, Κυρία μου! ... (Εκείνη αντιστέκεται) Στο καλό Κυρία μου! ... (Εξακολουθώντας να αντιστέκεται) Στο καλό να πάτε! ... (Τρίζοντας, από θυμό, τα δόντια του) Στο καλό είπαμε, Κυρά μου! ... (Δίνοντάς της, τελικά, μια σπρωξιά στα οπίσθια, για να βγει απ' την πόρτα) Ε! Στο καλό είπαμε, τέλος πάντων! ... Μ' έσκασες! Αναθεματισμένη! ... (Η πόρτα ανοίγει, τελικά, από το βάρος της Πηνελόπης, που πέφτει, όμως, πάνω στην αγκαλιά του Σταύρου Μπάκα).*

- ΣΤΑΥΡΟΣ:** Ω! ... Με συγχωρείτε! ... Με συγχωρείτε, Κυρία μου! ... Δεν ήξερα ότι έχεις επισκέψεις, Μανώλη! ... *(Με κομψότητα και κάνοντας μια χαριτωμένη υπόκλιση)* Κυρία μου ... Σταύρος Μπάκας ... Διοικητικός Υπάλληλος ... Συνδικαλιστής αυτού του Νομικού Προσώπου ... Συνάδελφος του Κυρίου Μανώλη Κακαλίδη ... Προέδρου του Σωματείου Εργαζομένων ... Χάρηκα πολύ! *(Παίρνει το χέρι της και το φιλάει με ευγένεια)*.
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** *(Ταραγμένος)* Ε ... Ωραία ... Λοιπόν ... Τώρα που γνωριστήκατε ... Ας ... *(Σιγανά προς την Πηνελόπη)* Άντε ... Πηγαίνετε ... *(Την σπρώχνει, διακριτικά, ψιθυρίζοντάς της στ' αυτί, για να μην ακούσει ο Σταύρος)* Πηγαίνετε, Κυρά μου! ... Στο καλό! ... Καλό δρόμο να 'χετε ... *(Ξεσπώντας με οργή)* Ε! Πηγαίνετε, είπαμε, Χριστιανή μου! ...
- ΣΤΑΥΡΟΣ:** *(Μ' ένα επιτηδευμένο ζέσπασμα θυμού)* Ε! Καλά, βρε, Μανώλη! Καλά! Θα σε μαλώσω! Ε! Ναι! Θα σε μαλώσω, φίλε μου! Είσαι απαράδεκτος, ρε αδελφέ! Τι συμπεριφορά είναι αυτή προς τις γυναίκες! *(Μικρή σιωπή)* Να μην με συστήνεις ... με την Κυρία; ... *(Γλυκαίνοντας και χαμογελώντας πονηρά)* Μια τόσο ωραία Κυρία, μάλιστα! ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** *(Μ' ένα αυτάρεσκο και ναζιάτικο χαμόγελο)* Ω ... Σας ευχαριστώ! ... Σας ευχαριστώ πολύ, Κύριε Μπάκα! ...
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** *(Πιάνοντας το κεφάλι του με απόγνωση και τρέμοντας απ' τον φόβο του)* Ε ... Βέβαια ... Πρέπει να σας συστήσω ... Ναι ...
- ΣΤΑΥΡΟΣ:** Τι, ναι, ρε Μανώλη! Λοιπόν ... *(Χαμογελώντας, πάλι, πονηρά, στην Πηνελόπη)* Με ποια Κυρία ... έχω την τιμήν ... να ομιλώ; ...
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** *(Κομπιάζοντας)* Η Κυρία είναι ... η ...
- ΣΤΑΥΡΟΣ:** Η; ... *(Ο Σταύρος χαριεντίζεται, απροκάλυπτα πια, με την Πηνελόπη)*.
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** Η ...
- ΣΤΑΥΡΟΣ:** Η; ... *(Ο Σταύρος με την Πηνελόπη ανταλλάσσουν, μεταξύ τους, γελάκια και υπονοούμενα βλέμματα)*.
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** Η ...
- ΣΤΑΥΡΟΣ:** Η; ...

ΜΑΝΩΛΗΣ: *(Ξεστομίζοντάς το, τελικά, με πάθος) Η γυναίκα μου! (Η Πηνελόπη μένει εμβρόντητη και άφωνη).*

ΣΤΑΥΡΟΣ: *(Εκπληκτος) Η γυναίκα σου! Η Κυρία Αγλαΐα μας; ... (Μικρή σιωπή) Ω! Κυρία μου! (Πιάνοντάς της και τα δυο χέρια) Πόσο χαίρομαι που σας γνωρίζω! Επιτέλους! Είχα ακούσει τόσα για σας! ... Και για την ομορφιά σας! ... (Μονολογώντας σιγανά) Α, ρε, Αντώνη Πουρέ! Δίκιο είχες! Πληθωρικότετη είναι η ρουφιάνα! Πληθωρικότετη! Α, ρε, κωλόφαρδε, Μανώλη! Α, ρε, κωλόφαρδε, Μανώλη! Τι μασουλάνε, ρε, μπαγάσα, κάθε νύχτα, τα δοντάκια σου! ... (Στρέφεται, πάλι, προς την Πηνελόπη) Η χαρά μου, όμως, Κυρία μου, είναι πολύ μεγάλη που, σήμερα, είχα την τιμή να σας δω! ... Να σας δω και από κοντά! ... Κυρία Αγλαΐα! ... (Προς τον Μανώλη, που τρέμει σαν το ψάρι) Μπράβο, ρε, Μανώλαρε! Μπράβο, ρε, παλιόφιλε! Ωραία γυναίκα έχεις! Και τι κομψή! ... Τι περιποιημένη! ... Τι εντυπωσιακή! ... (Η Πηνελόπη και ο Μανώλης κοιτάζουν ο ένας τον άλλο, σαν χαζοί. Ο Σταύρος αγκαλιάζει και τους δυο τους, χτυπώντας τους, φιλικά, στην πλάτη) Και πόσο ταιριαστό ζευγάρι δείχνετε! ... Πόσο δεμένο! ... (Πιάνει, σφιχτά, τα χέρια του Μανώλη) Μπράβο, ρε, Μανώλη! Μπράβο, φίλε μου! Για άλλη μια φορά, μπράβο! Είσαι τυχερός άνθρωπος, τελικά, παλιόφιλε! Είσαι πολύ τυχερός άνθρωπος! ... Την τύχη σου να είχαμε όλοι! ...*

ΜΑΝΩΛΗΣ: *(Μονολογώντας από την ταραχή του και έτοιμος να βάλει τα κλάματα από την απελπισία του) Ναι ... Ο πούστης ... Είμαι πολύ τυχερός άνθρωπος ... Τόσο τυχερός, μάλιστα ... που δεν ξέρω, πια ... πως να διαχειριστώ ... την τύχη μου ...*

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: *(Χτυπώντας, στα κρυφά, την πλάτη του Μανώλη και μιλώντας χαμηλόφωνα) Μα ... καλά ... Τι σας έπιασε; ... Γιατί το κάνατε αυτό; ... Ω, Θεέ μου! ... Τι θα κάνουμε τώρα! ... Πώς θα τα μπαλώσουμε! ... Κάτι πρέπει να σκεφτούμε!*

ΜΑΝΩΛΗΣ: *(Ανίκανος να αντιδράσει. Κοιτάζει, σαν αποχαυνωμένος, μια, τον Σταύρο και, μια, την Πηνελόπη) ...*

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: *(Με επίμονα, τώρα, χτυπήματα στην πλάτη και μιλώντας ψιθυριστά μέσα στ' αυτί του Μανώλη, για να μην τους πάρει είδηση ο Σταύρος) Κάτι πρέπει να κάνετε! ... Μ' ακούτε; ... Κάτι πρέπει να κάνετε! ... Και επειγόντως! ... Πρέπει να αποκαταστήσετε την Τιμή μου!*

ΜΑΝΩΛΗΣ: ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: *(Απελπισμένα)* Αχ, Θεέ μου! ... Τι θα απογίνω, καλέ! ... *(Αρχίζοντας να μυζοκλαίει)* Και είμαι και παντρεμένη γυναίκα, καλέ! ...

ΜΑΝΩΛΗΣ: ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: *(Εξανίσταται)* Με τον Λεωνίδα! ... Με τον Λεωνίδα Φιστίκογλου! ... Τον επιχειρηματία της «Σάμος Χέρμπος»! ... Της εταιρείας βοτάνων! ...

ΣΤΑΥΡΟΣ: *(Ο Σταύρος γυρίζει, αμέσως, το κεφάλι του και κοιτάζει, έκπληκτος, την Πηνελόπη)* Λεωνίδα Φιστίκογλου! Είπατε ... Λεωνίδα Φιστίκογλου, Κυρία Αγλαΐα μας; ... Άκουσα καλά; ... *(Με απορία)* Πού τον ξέρετε εσείς τον Λεωνίδα Φιστίκογλου; ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Ε; ... *(Με χαμένο βλέμμα).*

ΜΑΝΩΛΗΣ: Ε;... *(Με χαμένο βλέμμα).*

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Είναι ο ...

ΣΤΑΥΡΟΣ: *(Με επίμονο βλέμμα)* Είναι ο;

ΜΑΝΩΛΗΣ: Είναι ο ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Είναι ο ...

ΣΤΑΥΡΟΣ: Είναι ο;

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Είναι ο ...

ΜΑΝΩΛΗΣ: *(Ξεθυμαίνοντας)* Ε! Είναι ο αδελφός της! *(Η Πηνελόπη μένει, και για δεύτερη φορά, εμβρόντητη. Μικρή σιωπή).*

ΣΤΑΥΡΟΣ: Ω! ... Ο αδελφός της! ... Ο Φιστίκογλου! ... Ω! ... Κυρία Αγλαΐα μας! ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: *(Μονολογώντας και τραβώντας, τώρα, τα μαλλιά της από την απελπισία)* Αχ! ... Αχ, Θεέ μου! ... Αχ, Παναγιά μου, Καλή και Ευλογημένη! ... Δεν το πιστεύω, καλέ! ... Δεν μπορεί να μου συμβαίνουν έμενα όλα αυτά! ... Τι ακούνε, καλέ, τα αυτάκια μου! ... Τι βλέπουν, καλέ, τα ματάκια μου, εδώ μέσα! ... Μήπως ονειρεύομαι; ... Μήπως δεν είμαι καλά; ... Αχ! ... Χριστούλη μου! ... Αχ! ... *(Χτυπώντας, με οργή, την πλάτη του Μανώλη)* Καλέ! ... Καλέ! ... Και είμαι και παντρεμένη γυναίκα, καλέ! ... Που να μην έσωνα! ... Τι θα πει, καλέ, ο άντρας μου! ... Ο Λεωνίδας ο Φιστίκογλου! ... Τι θα πει, καλέ, αν το μάθει! ... Αχ!

... Αχ, Θεέ μου! ... *(Μυζοκλαίγοντας και κουνώντας, απελπισμένα, το κεφάλι της)* Αχ! ... Ζωντανή θα με σφάζει, ο Φιστίκογλου! ... Ζωντανή! ... Την ελεεινή! ... Σαν τ' αρνί θα με πάει στην σφαγή, ο Φιστίκογλου! ... Αχ! ... Αχ, Παναγιά μου! ... Παναγιά μου, η απελπισία μου τι μ' ανάγκασε να κάνω! ... *(Φωνάζοντας δυνατά)* Να αναζητώ τις τσούλες του, πρωινιάτικα! ... Και να σέρνομαι, σαν το ρημάδι, απ' το ένα γραφείο στο άλλο, μέσα σ' αυτό το κολαστήριο! ... Αχ! ... *(Φωνάζοντας δυνατά)* Γι' αυτόν τον βλογιοκομμένο, βρε! ... Τον άχρηστο! ... Τον ...
α ν ί κ α ν ο ! ... Που να μην έσωνε και αυτός και όλες οι γκόμενες του μαζί! ... Μου θέλει και γκόμενες, βλέπεις! ... Ο Λεωνίδας με τις τριακόσιες! ... Αχ! ... Δεν του φτάνει μία μονάχα! ... Θέλει και πολλές! ... *(Μυζοκλαίγοντας)* Και εγώ που τον παντρεύτηκα, βρε! ... Μαύρη η ώρα που τον παντρεύτηκα, η δύστυχη! ... Μαύρη η ώρα που τον γνώρισα, τον απατεώνα! ... Μαύρη, σαν καλιακούδα στα βουνά! ... Αχ! ... Όλα, γι' αυτόν, τα θυσιάσα, βρε! ... Όλα γι' αυτόν και για την αφεντιά του! ... Τον αχάριστο! ... Και, να, το αποτέλεσμα! ... *(Φωνάζοντας δυνατά)* Να με απατάει, βρε, με την πρώτη τυχάρπαστη και παρακατιανή, που θα βρεθεί στο δρόμο του! ... Ω! ... Και μάλιστα! ... *(Κοιτάζοντας, με αποστροφή, το γραφείο του Μανώλη)* Μέσα σ' αυτό το άθλιο, το χαμαιτυπείο της συμφοράς! ... *(Υψώνοντας το βλέμμα της προς το ταβάνι)* Αχ! ... Αχ! ... Κατάρρα να πέσει επάνω του και να τον κάψει, βρε! ... Τίποτε άλλο δεν θέλω! ... Να τον κάψει και να τον τσουρουφλίσει θέλω, σαν κοτόπουλο! ... Τον καταραμένο! ... Χαΐρι να μην δει, ποτέ, στην ζωή του! ... Και αυτός! ... *(Φωνάζοντας δυνατά)* Και όλες οι τσούλες του μαζί! ... *(Γρονθοκοπώντας το στήθος της και φωνάζοντας δυνατά)* Ο α ν ί κ α ν ο ς ! ... Όποια δεν ξέρει από δαύτες, πόσο α ν ί κ α ν ο ς είναι! ... *(Μικρή σιωπή. Πιάνοντας το μέτωπό της με απόγνωση)* Αχ! ... Αχ, Παναγίτσα μου! ... Αχ, συγχώρεσέ με! ... Συγχώρεσέ με, που μιλάω, έτσι, για τον άντρα μου! ... Για τον άντρα μου, καλέ, να μιλάω έτσι! ... Για τον Λεωνίδα τον Φιστίκογλου! ... Η αθεόφοβη! ... Συγχώρεσέ με, Παναγιά μου, Συγχωρήτρα και Ελεούσα! ... Αχ! ... Αχ, κακό χρόνο να 'χει, όμως, ο βλογιοκομμένος! ... Με βασάνισε, βρε! ... Μου 'ψησε το ψάρι στα χείλη, όλα αυτά τα χρόνια! ... Αχ! ... *(Τραβώντας τα μαλλιά της με οδύνη)* Αχ, τι καημός ήταν αυτός που με βρήκε, καλέ! ... Τι καημός, μεγάλος και αβάσταχτος! ... *(Χτυπώντας, πάλι, με οργή, τον Μανώλη στην πλάτη)* Και εσείς! ... Καλέ! ... Και εσείς! ... Τι κακό μου κάνατε, καλέ! ... Τι κακό ήταν αυτό που μου κάνατε! ... Απ' τον θεό να το βρείτε,

καλέ, το κακό που μου κάνατε! ... Τέτοιο ψεύδος! ... Τέτοια απάτη! ... Τέτοια παρεξήγηση! ... Θεέ μου! ... Καλέ, τι διεφθαρμένο νοσοκομείο είναι αυτό, εδώ μέσα! ... Α, πα, πα, πα, πα, πα, πα !!! ... Πώς θα αποκατασταθεί, καλέ, εμένα η Τιμή μου, εδώ μέσα! ... Πώς! ... Μου λέτε! ... Εγώ είμαι η σύζυγος του Φιστίκογλου! ... *(Κοιτάζοντας τον Μανώλη υποτιμητικά)* Όχι δική σας! ... Μ' ακούτε! ... Του Φιστίκογλου! ... Του γνωστού επιχειρηματία της «Σάμος Χέρμπος»! ... *(Με κομπασμό)* Του Λεωνίδα του Φιστίκογλου, με τ' όνομα! ... *(Με καμάρι)* Τέτοιον άντρα έχω εγώ, βρε! ... Μμμμμ! ... Όχι, παίζουμε! ... *(Προς τον Μανώλη, που τρέμει απ' την ταραχή του)* Όχι! ... Εσάς θα είχα! ... Τον Μανώλη Κακαλίδη! ... Μμμμμ! ... Για δεσ μούτρο, καλέ, και ανάστημα μαζί! ... Είναι και Πρόεδρος! Μμμμμ!

ΜΑΝΩΛΗΣ:

(Σε κατάσταση απόγνωσης και συναισθηματικού παραληρήματος, τραβώντας τα μαλλιά του) Αχ! Θεούλη μου! ... Αχ, Παναγιά μου, Γλυκοφιλούσα! ... Βάλε το χέρι Σου! ... Βάλε το χέρι Σου και σώσε με! ... Τι κακό ήταν αυτό που με βρήκε στα καλά-καθούμενα! ... Τον Χριστιανό! ... *(Φωνάζοντας δυνατά)* Τι συμφορά ήταν αυτή που ήρθε και έπεσε, σαν κεραυνός, πάνω στο ... Γ ρ α φ ε ί ο τ ο υ Σ ω μ α τ ε ί ο υ Ε ρ γ α ζ ο μ έ ν ω ν !!! ... Αχ! ... Αχ, ποιος με καταράστηκε! ... Θεέ μου! ... *(Φωνάζοντας δυνατά)* Ποιος, κερατάς, καταράστηκε τον Π ρ ό ε δ ρ ο !!! ... *(Τρίζοντας τα δόντια του, απειλητικά, στην Πηνελόπη)* Και συ, Κυρά μου! ... Και συ! ... Εσύ τα φταις όλα! ... Τι ήθελες και ερχόσουν, Κυρά μου! ... Τι ήθελες και ερχόσουν! ... Δεν σε πατούσε κανένα λεωφορείο στο δρόμο, την ώρα που ερχόσουν στο νοσοκομείο! ... Την τρέλα μου! ... *(Κουνώντας το κεφάλι του ταραγμένος)* Αχ! ... Αχ! ... Κακιά η ώρα που σε γνώρισα σε κείνο το ουρολογικό ιατρείο! ... Και σένα! ... Και τον άντρα σου! ... Τον Φιστίκωλου! ... Η' πως, αλλιώς, τον λένε, και 'γω δεν ξέρω! ... Ανάθεμά σας και τους δυο σας! ... Ανάθεμά σας! ... Που να μην σόνατε να εμφανιστείτε μπροστά μου! ... *(Τραβώντας, με μανία, τα μαλλιά του)* Αχ! ... Αχ! ... Δυστυχία μου! ... Αχ, συμφορά μου! ... Τι θα κάνω τώρα! ...

ΣΤΑΥΡΟΣ:

(Μέσα στον ενθουσιασμό) Ωστε είστε η αδελφή του Λεωνίδα του Φιστίκογλου, λοιπόν! ... Ε! Δεν το πιστεύω! ... Του γνωστού ... Φιστίκογλου! Ω! ... *(Προς τον Μανώλη)* Καλά, ρε, παλιόφιλε! Γιατί, ποτέ, δεν μας είπες ότι η γυναίκα σου είναι συγγενής με τον Φιστίκογλου! Με τον γνωστό ... Φιστίκογλου! *(Χτυπώντας, εύθυμα, στο μάγουλο, τον Μανώλη)* Α, ρε,

πλουτοκράτη! Α, ρε, high society! *(Προς την Πηνελόπη)* Αδελφή του γνωστού επιχειρηματία της πόλης μας, Κυρία μου; ... Αυτόν της ... «Σάμος Χέρμπος»; ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: *(Ξέπνοα, έτοιμη να λιποθυμήσει)* Ναι ... Αυτόν ... Της «Σάμος Χέρμπος» ...

ΣΤΑΥΡΟΣ: Ω! ... Δεν ήξερα ότι ο Λεωνίδας Φιστίκογλου είχε και αδελφή! Εγώ είχα ακουστά για έναν αδελφό, μονάχα! *(Μικρή σιωπή. Διστακτικά)* Από τα περιοδικά, δηλαδή ... Ξέρετε ... Αυτά τα κουτσομπολίστικα της πόλης μας ... που όλο με κάτι τέτοια ασχολούνται! ... *(Γελάει)*.

ΜΑΝΩΛΗΣ: *(Έτοιμος να καταρρεύσει)* Ναι ... Έχει και αδελφή ... Εκτός από αδελφό ... Ο Φιστίκογλου ... *(Μικρή σιωπή)* Την Αγγλαΐα ...

ΣΤΑΥΡΟΣ: Την γυναίκα σου, δηλαδή! ... *(Του τσιμπάει, χαϊδευτικά, το μάγουλο)* Α, ρε, μπαγάσικο! Τι μπαγάσικο που είσαι, βρε!

ΜΑΝΩΛΗΣ: *(Συντετριμμένος)* Ναι ... Ο ρουφιάνος ... *(Μικρή σιωπή)* Είμαι πολύ μπαγάσας, τελικά ...

ΣΤΑΥΡΟΣ: *(Γελώντας)* Α, ρε, Μανωλάκη! Α, ρε, Κακαλίδη, άπαιχτε! Πού και να 'ξερε, αγόρι μου, το συνδικαλιστικό σινάφι, με τι ανθρώπους έχεις συγγενεύσει! Πού και να 'ξερε! Αυτό σου λέω μόνο! Α, ρε, μπαγάσικο! Και αυτός, ρε, ο Αντωνάκης ο Πουρός! Τι μυστήριος άνθρωπος και αυτός, ρε! Αφού το ξέρε για την γυναίκα σου, γιατί δεν μου το είχε πει ποτέ, ο αχαΐρευτος; *(Γελώντας)* Μυστική συμφωνία, ρε, είχατε κάνει και οι δυο σας! Μόλις τον δω, θα του την πω και αυτουνού κανονικότατα, του μαλακοπίτουρα! *(Μικρή σιωπή)* Α, ρε, Κακαλίδη, άπαιχτε! Α, ρε, Κακαλίδη, τυχερέ άνθρωπε! ... Τυχερότατε άνθρωπε! ... Τι θέλεις, ρε, Κακαλίδη, και χάνεις τον χρόνο σου με μας, την πλέμπα! Μου λες; Αργά ή γρήγορα, ρε, θα δούμε και τη δική σου φάτσα σε κανένα από αυτά τα γκαλά, και θα φοράς και σμόκιν, ρε, ρουφιάνε! ... *(Γελώντας και δίνοντάς του μια δυνατή σπρωξιά στην πλάτη. Εκείνος κρατιέται να μην πέσει κάτω)* Α, ρε, Κακαλίδη! Α, ρε, Κακαλίδη! Αρχοντα και Κεχαγιά της Βορείου Ελλάδος! Τι χουνέρι ήταν και αυτό που μας έκανες σήμερα, ρε, Κακαλίδη! Όλο εκπλήξεις είσαι, ρε, μπαγάσα! ...

ΜΑΝΩΛΗΣ: *(Φοβισμένα)* Ε ... καλά, ρε, Μπάκα ... Καλά ... Μην υπερβάλλεις κιόλας ... Σιγά και τι σας έκανα, ρε ... Όσο για ... τον Αντώνη ... Ε ... εντάξει, μωρέ ... Δεν

χρειάζεται και να του πεις ότι γνώρισες την γυναίκα μου ... *(Κοιτάζοντας την Πηνελόπη, τρομαγμένα)* Μια γυναίκα έχω και εγώ, μωρέ ... Όπως και σεις, άλλωστε ... *(Μονολογώντας σιγανά)* Αχ, Παναγιά μου! Αχ, Παναγιά μου! Βάλε το χέρι Σου και σώσε με!

ΣΤΑΥΡΟΣ:

Τι να μην υπερβάλλω, ρε, Πρόεδρε! Τι να μην υπερβάλλω, ρε, Κακαλίδη! Μια γυναίκα έχεις και συ, όπως και μεις! Πλάκα μου κάνεις, ρε κουμπάρε! Εσύ δεν πήρες γυναίκα, ρε φίλε μου! Εσύ συγγένευσες με χρυσάφι! Και τι χρυσάφι! ... *(Με υπονοούμενο βλέμμα)* Ατόφιο! *(Κοιτάζει την Πηνελόπη και της κλείνει, πονηρά, το μάτι).*

ΠΗΝΕΛΟΠΗ:

(Ιδιαίτερως κολακευμένη) Ω! ... Κύριε Σταύρο μου! ... Κύριε Σταύρο μου! ... Σας ευχαριστώ! ... Πολύ σας ευχαριστώ, Κύριε Σταύρο μου! ... *(Μικρή σιωπή. Χαμογελώντας του πονηρά)* Κύριε Σταύρο μου! ... Είστε ένας σωστός ... *(Με πάθος)* Τζέντλεμαν! ...

ΣΤΑΥΡΟΣ:

(Της δίνει θερμό χειροφίλημα) Κυρία μου! ... Ωραία μου Κυρία! ... Αγαπητή Κυρία Αγλαΐα μας! ... Λατρεμένη αδελφή του Αξιότιμου και, καθ' όλα, Σεβαστού επιχειρηματία της «Σάμος Χέρμπς», Κυρίου Φιστίκογλου! ... *(Κάνει μια βαθιά υπόκλιση)* Δούλος σας ... Δούλος σας ταπεινός ... και καταφρονεμένος! ... *(Υποκλίνεται και δεύτερη φορά και της φιλάει το χέρι)* Κυρία μου! ... Τα σέβη μου! ... Σ' εσάς! ... Και στον Αξιολογώτατο αδελφό σας! ... Τον Σεβαστό και, καθ' όλα, Θαυμαστό Κύριο Φιστίκογλου! ... Τον Κύριο Λεωνίδα Φιστίκογλου! ... Τον γνωστό επιχειρηματία της πόλης μας! ... Τα σέβη μου! ... Σας παρακαλώ, Κυρία μου! ... *(Υποκλίνεται και τρίτη φορά και της φιλάει το χέρι)* Σας παρακαλώ θερμά, Κυρία μου! ... Να μεταφέρετε στον αδελφό σας τα σέβη μου! ... Μην παραλείψετε, Κυρία μου! ... Πολύ σας παρακαλώ, Κυρία μου! ... Πάρα πολύ σας παρακαλώ, Κυρία μου! ... Μεγάλη χαρά θα μου δώσετε, Κυρία μου! ... *(Υποκλίνεται και τέταρτη φορά και της φιλάει το χέρι)* Μεγάλο δώρο θα μου κάνετε, Κυρία μου! ... Εεεε! ... Μεγάλη Τιμή, εννοούσα, Κυρία μου! ... Μεγάλη Τιμή θα μου κάνετε, Κυρία μου! ... Να δώσετε τους άδολους χαιρετισμούς μου και τις αγνές ευχές μου στον αδελφό σας, Κυρία μου! ... Τον Κύριο Φιστίκογλου, Κυρία μου! ... Τον Λεωνίδα Φιστίκογλου! ... Τον γνωστό επιχειρηματία της «Σάμος Χέρμπς»! ... Αγαπητή μου Κυρία! ... Αγαπητή Κυρία Αγλαΐα μας! ... *(Υποκλίνεται και πέμπτη φορά και της φιλάει το χέρι)* Πολυαγαπημένη Κυρία Αγλαΐα μας! ... Όποιος δεν ξέρει, πόσο πολύ σας αγαπάμε! ... Και σας! ... Και τον

αδελφό σας! ... Τον Εντιμότατο και Αξιολογότατο Κύριο Λεωνίδα Φιστίκογλου! ... Τον γνωστό επιχειρηματία της πόλης μας! ... Και αυτόν! ... Και την εταιρεία βοτάνων του αγαπάμε πολύ! ... Την «Σάμος Χέρμπερς», Κυρία μου! ... *(Υποκλίνεται και έκτη φορά και της φιλάει το χέρι)* Πολυαγαπημένη και λατρεμένη μου Κυρία! ... Κυρία Αγλαΐα μου! ... Αδελφή του Αξιολογότατου και Εντιμότατου επιχειρηματία, Κυρίου Λεωνίδα Φιστίκογλου! ... Όποιος δεν ξέρει, Κυρία Αγλαΐα μου, πόσο πολύ σας αγαπάω! ... Και τους δυο σας, Κυρία μου, αγαπάω πολύ! ... *(Υποκλίνεται και έβδομη φορά και της φιλάει το χέρι)* Και ... Να μην παραλείψετε, Κυρία Αγλαΐα μου! ... Είπαμε ... Ξέρετε εσείς ... Τους χαιρετισμούς μου ... Στον Εντιμότατο και Αξιολογότατο ... αδελφό σας ... Τον Κύριο Φιστίκογλου ... *(Αναστενάζοντας βαθιά)* Αχ! ... Κυρία μου! ... Κυρία Αγλαΐα μου! ... Τα σέβη μου! ... Τα σέβη μου σε σας! ... Και στον αδελφό σας ... Ξέρετε ... Τον Κύριο Φιστίκογλου! ... Τον γνωστό επιχειρηματία της πόλης μας! ... *(Υποκλίνεται και όγδοη φορά και της φιλάει το χέρι)* Αχ! ... Και να μην το ξεχάσω! ... Και στην εταιρεία βοτάνων του, Κυρία Αγλαΐα μου! ... Και στην εταιρεία βοτάνων του! ... Την «Σάμος Χέρμπερς»! ... Να μην το ξεχάσω, Κυρία Αγλαΐα μου! ... Οι αγνές και άδολες ευχές μου να την συνοδεύουν για πάντα! ... Και αυτήν! Και εσάς! Και τον αδελφό σας! Τον Κύριο Λεωνίδα Φιστίκογλου! Κυρία Αγλαΐα μου! ... *(Υποκλίνεται και ένατη φορά και της φιλάει το χέρι)*.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ:

(Ζαλισμένη από τα πολλά χειροφιλήματα και τις υποκλίσεις του Σταύρου) Ω! ... Κύριε Σταύρο μου! ... Κύριε Σταύρο μου! ... *(Συγκινημένη)* Αχ, Θεέ μου! ... Καλέ, συγκινήθηκα! ... *(Κοιτάζοντας, θυμωμένα, και, με αποστροφή, τον Μανώλη και το γραφείο του)* Αν και εδώ μέσα! ... *(Πιάνοντας το μέτωπό της)* Μμμμμ! ... Χριστέ μου, τι φρικτός και μπανάλ χώρος! ... *(Μικρή σιωπή)* Και, ωστόσο, καλέ, συγκινήθηκα! ... *(Κοιτάζοντας γλυκά τον Σταύρο)* Αχ! ... Αχ, Κύριε Σταύρο μου! ... Κύριε Σταύρο μου! ... Πολύ με συγκινήσατε, καλέ, σήμερα! ... Πάρα πολύ με συγκινήσατε σήμερα! ... Να ξέρατε, μονάχα, πόσο πολύ με συγκινήσατε σήμερα! ... Είχα καιρό, καλέ, να συγκινηθώ έτσι! ... Πολύ καιρό! ... *(Βγάζει ένα μαντήλι από την τσάντα της και σκουπίζει, επιμελώς, τα βουρκωμένα μάτια της)*.

ΣΤΑΥΡΟΣ:

(Συγκινημένος) Δική μου η συγκίνηση, Κυρία μου! ... Όλη η συγκίνηση, δική μου! ... *(Βγάζει και αυτός ένα μαντήλι από την τσέπη του)*.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ:

(Κομπιάζοντας απ' τους λυγμούς) Συγγνώμη ... Κύριε Σταύρο μου ... Αλλά ... Ντρέπομαι να κλαίω μπροστά σας ... Επιτρέψτε μου να βγω, λιγάκι, έξω ... Να συνέλθω ... Και επιστρέφω ...

ΣΤΑΥΡΟΣ:

(Με λυγμούς που τραντάζουν το στήθος του) Και για μένα, Κυρία μου, είναι οδυνηρό αυτό το θέαμα! ... Να κλαίω μπροστά σας, σαν μικρό παιδί! ... Με την άδειά σας ... Με την κατανόησή σας ... Αγαπητή μου Κυρία ... *(Σκουπίζει τα μάτια του και φυσάει δυνατά την μύτη του. Η Πηνελόπη βγαίνει, έξω από το γραφείο, κλαίγοντας. Παραμένουν ο Σταύρος με τον Μανώλη)* Αχ, βρε, μπαγάσικο! ... *(Με λυγμούς)* Αχ! ... Ας με προετοιμάζεις τουλάχιστον! ... Που να φανταζόμουν, τι συγκίνηση θα έπαιρνα πρωινιάτικα! ... Η γυναίκα σου, βρε ... Η Κυρία Αγλαΐα μας ... *(Συνεχίζει να σκουπίζει τα μάτια του, κλαίγοντας με λυγμούς)* Αδελφή, βρε, του Φιστίκογλου! ... Του γνωστού επιχειρηματία της εταιρείας βοτάνων, «Σάμος Χέρμπος»! ... *(Μέσα σε αναφιλητά)* Αχ, Θεέ μου! ... Τι συγκίνηση, φίλε μου, ήταν αυτή που πήρα σήμερα! ...

ΜΑΝΩΛΗΣ:

(Βγάζοντας και αυτός ένα μαντήλι από την τσέπη του) Ε ... καλά, ρε, Σταύρε Μπάκα ... Νομίζεις και για μένα ... Εύκολο είναι ... Γυναίκα μου είναι ... η Αγλαΐα ... Να την βλέπω να πλαντάζει, έτσι, από το κλάμα ... Τι ... *(Με λυγμούς)* Δεν θα λυγίσω και εγώ; ... Άνθρωπος είμαι ... *(Επειδής, δηλαδή, είμαι Πρόεδρος του Σωματείου Εργαζομένων; ... (Σκουπίζοντας τα μάτια του απ' τα δάκρυα)* Και η γυναίκα μου ... η Αγλαΐα ... είναι αδελφή του Φιστίκογλου; ... Του γνωστού επιχειρηματία βοτάνων; ... Της «Σάμος Χέρμπος»; ... Και τι σημαίνει αυτό, ρε, Σταύρο μου; ... Τι σημαίνει, δηλαδή; ... *(Φωνάζοντας δυνατά)* Όχι, πές' μου! ... Πές' μου, σε παρακαλώ, φίλε μου! ... Δεν έχω εγώ αισθήματα, ρε Σταύρο μου; ... Δεν έχω εγώ καρδιά; ... Δεν έχω ευαισθησίες, ρε Σταύρο μου; ... Αχ! ... Σταύρο μου! ... Σταύρο μου! ... Πού να 'ξερες, Σταύρο μου! ... Πόσο πολύ πονάω! ... Σταύρο μου! ...

ΣΤΑΥΡΟΣ:

Μανώλη μου! ... Και μένα ο πόνος μου είναι μεγάλος! ... *(Πέφτουν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου και κλαίνε, απαρηγόρητοι, με λυγμούς. Στο γραφείο μπαίνει ο Αντώνης Πουρός).*

ΑΝΤΩΝΗΣ:

(Μονολογώντας) Ρε! Δεν είμαστε καλά, ρε! Ε, μα, την Παναγία, δηλαδή! Όλα θα τα δω, σήμερα, εδώ μέσα, ο πούστης! Μια ο Κουνενές ο Πελοπίδας και κείνος ο γεροξεκούτης, ο Φιστίκογλου, στο γραφείο του, να

θρηγούν, όλη την ώρα, σαν τις Αδελφές του Ελέους, και μια αυτοί τώρα! *(Προς τον Σταύρο και τον Μανώλη)* Τι κάνετε, μωρέ, έτσι, σαν τις κλαυμοούνες και οι δύο και σπαράζετε απ' το κλάμα! Τι πάθατε, πρωινιάτικα! Ντιπ για ντιπ, σας βάρωσε το τσίπουρο! *(Μονολογώντας πάλι)* Ω, ρε, γλέντια! Ω, ρε, γλέντια, αδελφέ μου! Ω, ρε, σοβαρούς νταλκάδες που έχει ο κόσμος σ' αυτό το ρημαδομπουρδέλο! *(Υψώνοντας το βλέμμα του ψηλά)* Α, ρε, Θεέ! Α, ρε, Θεέ, Πανάγαθε! Εσύ που κάθεσαι, ψηλά, και βλέμμα Σου δεν ρίχνεις! Δεν στέλνεις έναν κεραυνό Σου να πέσει, να μας κάψει! Να πέσει, να μας κάψει, βρε, και στάλα μην αφήσει! Α, ρε, Θεέ! Α, ρε, Θεέ, Πανάγαθε! Τρελάθηκες και Συ απ' την τρέλα μας και λύση, πια, δεν βρίσκεις! ...

ΣΤΑΥΡΟΣ: *(Κλαίγοντας με λυγμούς)* Έλα, ρε, Αντωνάκη Πουρέ ... Έλα στην παρέα μας και συ ... Αν ήξερες, ρε, αδελφέ ... Μαζί με μας, θα έκλαιγες και συ ...

ΑΝΤΩΝΗΣ: *(Ειρωνικά)* Ε! Πως! Πως! Καταλαβαίνω, ρε, συντρόφια! Ο πόνος σας βαρύς και ασήκωτος θε να 'ναι! Εμένανε μου λέτε!

ΜΑΝΩΛΗΣ: *(Μέσα στα αναφιλητά)* Ρε, Αντωνάκη ... Μην μας παρεξηγείς, ρε, Πουρέ, επειδή έτυχε να είμαστε άντρες ... Και οι άντρες κάποτε, ρε αδελφέ ... Σαν τις γυναίκες κλαίνε ... *(Σκουπίζει, με το μαντήλι του, τα δάκρυά του).*

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εσείς κλαίτε εδώ και, έξω απ' την πόρτα, μια γυναίκα! Ποιος ξέρει τι έχασε και αυτή και, απ' τον πόνο, δεν βαστάει! Ω, ρε, νταλκάδες που 'χει ο κόσμος σε τούτον τον ντουριά!

ΣΤΑΥΡΟΣ: *(Εξακολουθώντας να κλαίει)* Η Αγλαΐα, είναι, ρε ... Η γυναίκα του Μανώλη ... Που να την καταλάβεις ... Και αυτή απ' το κλάμα της σφαδιάζει ...

ΜΑΝΩΛΗΣ: *(Πετάγεται τρομοκρατημένος και σταματάει να κλαίει)*
....

ΑΝΤΩΝΗΣ: Η γυναίκα του Μανώλη; ... Η Αγλαΐα; ...*(Γελώντας)* Αποκλείεται! Αυτή που είδα εγώ, άλλον αέρα έχει! *(Μικρή σιωπή)* Αλλά ... Γιατί; ... Είναι εδώ η γυναίκα του Μανώλη; ... *(Στρέφεται προς τον Μανώλη που τρέμει σύγκορμος)* Ρε, Μανώλη; Είναι εδώ, ρε, το γυναικάκι σου; Η Αγλαΐτσα μας!

ΣΤΑΥΡΟΣ: *(Μονολογώντας, σιγανά, χωρίς να ακούει ο Αντώνης)* Τι Αγλαΐτσα, ρε ... Αγλαΐτσα την λες εσύ αυτήν ...

- ΜΑΝΩΛΗΣ:** Κοτζάμ αδελφή του Φιστίκογλου! ... Του γνωστού επιχειρηματία της εταιρείας βοτάνων! ...
(*Κομπιάζοντας απ' τον φόβο του*) Ε ... Ναι ... Ήρθε ... αλλά ... Τώρα ... Έφυγε ...
- ΣΤΑΥΡΟΣ:** Τι έφυγε, ρε! Έξω είναι η γυναίκα σου και κλαίει! Άντε πήγαινε να δεις τι κάνει! Να της συμπαρασταθείς!
- ΑΝΤΩΝΗΣ:** (*Διστακτικά*) Καλά ... Και γιατί κλαίει; ... Πάθατε κάτι, ρε, Μανώλη και δεν μου το λες; ...
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** (*Κοιτάζοντας, σαν αποχανωμένος*) ...
- ΣΤΑΥΡΟΣ:** Τίποτα, ρε, δεν πάθανε οι άνθρωποι! Φάε την γλώσσα σου! Απλώς! ... Να! ... Συγκινηθήκαμε όλοι μας, λιγάκι! ...
- ΑΝΤΩΝΗΣ:** Συγκινηθήκατε όλοι σας, λιγάκι; ... Και, γιατί, παρακαλώ; (*Γελώντας*) Τα νιάτα σας θυμηθήκατε, ρε!
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** (*Φοβισμένα*) Να ... Μωρέ ... Ο Σταύρος και γω ... Νιώσαμε, ξαφνικά, να μας δένουν κοινοί καημοί ...
- ΑΝΤΩΝΗΣ:** Τι κοινοί καημοί ρε! Θα με τρελάνετε όλοι σήμερα!
- ΣΤΑΥΡΟΣ:** (*Συγκινημένος πάλι*) Κοινά πρόσωπα θέλει να πει ο Μανώλης, ρε, Αντωνάκη ...
- ΑΝΤΩΝΗΣ:** Κοινά πρόσωπα; ... Ποια κοινά πρόσωπα, δηλαδή; ... Μίλα ρε, Μπάκα, καθαρά! Γαμώ το κέρατό σου!
- ΣΤΑΥΡΟΣ:** Να ... Ο Φιστικ ...
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** (*Τον διακόπτει, τρομοκρατημένος*) Η Αγλαΐα, ρε! ... Την Αγλαΐα εννοεί ο Σταύρος, ρε, Αντώνη! Τι ρωτάς και συ, ρε, αδελφάκι μου! ... Ε, πια! ... Ντιπ, δεν καταλαβαίνεις, ρε καρντάση! ...
- ΣΤΑΥΡΟΣ:** Ναι ... Την Αγλαΐα εννοώ ... αλλά ... και τον αδελφό της ...
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** (*Μονολογώντας*) Αχ! ... Αχ! ... Συμφορά μου! ... Δεν άντεξε! ... Είχε δεν είχε, το ξεστόμισε, ο βουρλισμένος! ...
- ΑΝΤΩΝΗΣ:** Και τον αδελφό της; ... Ποιος είναι ο αδελφός της; ... Τον ξέρω; ...
- ΣΤΑΥΡΟΣ:** Ε! Όλη η Βόρειος Ελλάδα τον γνωρίζει! ... Εσύ δεν θα τον ήξερες! ...

- ΑΝΤΩΝΗΣ:** Τι λέει αυτός, ρε, Μανώλη; ... Ποιος είναι, επιτέλους, αυτός ο αδελφός της γυναίκας σου, που τον γνωρίζει όλη η Βόρειος Ελλάδα, ρε αδελφέ!
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** Να ... Μωρέ ... Είναι ο ...
- ΑΝΤΩΝΗΣ:** Ο; ...
- ΣΤΑΥΡΟΣ:** *(Με ενθουσιασμό)* Ο Φιστίκογλου, ρε! Ο Λεωνίδας ο Φιστίκογλου! Θα το πίστευες! Αυτός της εταιρείας βοτάνων! Της γνωστής «Σάμος Χέρμπερς»! Θα το πίστευες, ποτέ, ρε, Αντωνάκη! Ο φίλος μας, ο Κακαλίδης, ο Πρόεδρος του Σωματείου Εργαζομένων, κουνιαδάκι του Φιστίκογλου, ρε!
- ΑΝΤΩΝΗΣ:** *(Πέφτοντας απ' τα σύννεφα)* Του Φιστίκογλου; ... Τι λέει αυτός, ρε, Μανώλη; ... Αλήθεια είναι αυτό που λέει ή πλάκα μου κάνει; ...
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** Ναι ... Μωρέ ... Αλήθεια είναι ... Ε ... Εντάξει ... Δεν τρέχει και τίποτα ...
- ΑΝΤΩΝΗΣ:** *(Μονολογώντας)* Ε, δεν το πιστεύω! Μα την Παναγία! Όλα τα κουλά, εδώ μέσα θα συμβούν, τελικά! Ε, λοιπόν, τώρα, εξηγούνται όλα! Γι' αυτό ο Φιστίκογλου ήταν στο γραφείο του Πελοπίδα και τιβίζαν, τα πουλάκια μου, μια ώρα, σαν ζαχαρωμένα! Ω, ρε, γλέντια! Αυτό και αν ήταν είδηση που έπεσε και έσκασε, σαν βόμβα νετρονίου! Ο Πρόεδρος του Σωματείου Εργαζομένων, κουνιαδάκι του γνωστού βοτανολόγου της Βόρειας Ελλάδας! Και κείνη η γυναίκα του, ρε, η Αγλαΐα! Και δεν της φαινόταν, αδελφέ μου! Τόσο υψηλές προσβάσεις, η ρουφιάννα! Πελοπίδα και Φιστίκογλου, στο χέρι τούς κρατάει! Ποιος ξέρει, ρε, τι νταλαβέρι χοντρό θα γίνει μεταξύ τους! *(Απαγγέλλοντας εύθυμα)* Κακαλίδης, Κουνενές και Λεωνίδας στήνουν γλέντι και χορό, ως της πρωίας! Και χορεύοντας, ζυπνάνε οι διαβόλοι και πορεύονται, μαζί τους, και οι τριβόλοι! Ω, ρε, γλέντια! Θα σαλτάρω, ρε, εδώ μέσα! Θα σαλτάρω! Μα, την Παναγία! Θα σαλτάρω, ο Χριστιανός!
- ΣΤΑΥΡΟΣ:** Είδες, ρε, Αντωνάκη! Είδες τύχη, ο Μανωλάκης μας!
- ΑΝΤΩΝΗΣ:** Βλέπω ... Βλέπω ... *(Προς τον Μανώλη)* Μπράβο, ρε, Κακαλίδη! Και εις ανώτερα, αδελφέ μου! Πάντα τέτοια τυχερά να έχεις! *(Απαγγέλλοντας εύθυμα)* Εσύ την μπάτσα την γερή να χουλιαρίζεις και, ό,τι απομένει, και εμάς να μας ταΐζεις! *(Προς τον Σταύρο και τον Μανώλη)*

Ωρα να πηγαίνω, και εγώ, παιδιά! Πέρασα να σας πω μια καλημέρα! *(Ανοίγει την πόρτα για να φύγει)* Μα ... τι βλέπω;... Η Αγλαΐα έφυγε, ρε, Μανώλη ... *(Ειρωνικά)* Δεν κλαίει, πλέον, μοναχή της μήτε σπαράζει στην αυλή της!

ΜΑΝΩΛΗΣ: *(Αναστενάζοντας με ανακούφιση)* Αχ! ... Πόσο γλυκό είναι το μαντάτο! ... Μοιάζει χρυσάφι μεσ' το πιάτο!...

ΣΤΑΥΡΟΣ: *(Εύθυμα)* Γυναίκα είναι και αντέχει! ... Κάνει παιχνίδι και προστρέχει! ...

ΑΝΤΩΝΗΣ: *(Στον ίδιο εύθυμο τόνο)* Μα ... Όποιος στο βάθος κάτι βλέπει! ... Έχει το νου του! ... Και προβλέπει! ...

ΜΑΝΩΛΗΣ: *(Περήφανα)* Από τα βόλια της γλιτώνω! ... Και τον εχθρό τον καπελώνω! ... Και όποιος δεν θέλει να πιστέψει! ... Ας μείνει εδώ! ... Και ας μαντέψει! ...

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΗ ΤΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ

Στο γραφείο του Διοικητή του Νοσοκομείου, Πελοπίδα Κουνενέ, μπαίνει, με σκέρτσο και νάζι, η αισθησιακή γραμματέας του, Αφροδίτη Ντελή. Κρατάει στα χέρια της ένα έγγραφο και το κραδαίνει, επιδεικτικά, προς το μέρος του Διοικητή.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ:

(Πελαγωμένος) Τι είναι, πάλι, αυτό, παιδί μου; ... Τι είναι; ... Και άλλο επαναστατικό μανιφέστο, σήμερα; ... *(Φωνάζοντας δυνατά και σπρώχνοντας, με οργή, μια στοίβα από χαρτιά που βρίσκονται πάνω στο γραφείο του)* Πώς να δουλέψει, επιτέλους, σωστά, αυτό το μπουρδέλο! Μου λες! Πώς να δουλέψει σωστά! Όταν, κάθε δυο και τρεις, έχουμε εξεγέρσεις και στάσεις του Προσωπικού! *(Θυμωμένα)* Έλα! Φέρ' το να τελειώνουμε! Φέρ' το να δούμε, τι άλλο θα ζητήσουνε, τα ρεμπελόσκυλα του κερατά! Να μην τους πάρει ο διάολος και τους σηκώσει όλους, εδώ μέσα, και, κυρίως, εκείνον τον ανεπρόκοπο τον Κακαλίδη! Τον Μανώλη! Τον αχρείο! Τον άσχετο! Τον πανηλίθιο! Τι ζητάει, πάλι, το αντάρτικό του και η σέκτα του! Τι άλλο θέλουν, τα αγαρινά τα σκυλιά, να τους κάνω! Μέχρι και τηλεοράσεις τούς αγόρασα, τους αχαϊρευτους, για να βλέπουν, το πρωί, στα γραφεία τους όλα τα πρωινάδικα! Να μην χέσω! Και αυτούς και τα σπίτια τους μαζί! Τι άλλο, δηλαδή, να κάνω, ο πούστης! Μήπως θέλουν να τους αγοράζω, τώρα, και τα προφυλακτικά τους, για να τα φοράνε, όταν πηδιούνται στους διαδρόμους με την κάθε μια στερημένη, εδώ μέσα! Οι κοπρίτες! Οι αλήτες! Οι γαμιάδες του κώλου!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ:

(Σηκώνει το μίνι της, αποκαλύπτοντας, περισσότερο, τα πόδια της και τον πλησιάζει σεινάμενη κουνάμενη. Γέρνει πάνω στο γραφείο του και ακουμπάει, προκλητικά, το ένα της πόδι) Μα ... Μην συγχύζεστε, Κύριε Διοικητά μου! ... Μην συγχύζεστε! ... Ω! ... Δεν πρέπει ... *(Αναστενάζοντας βαθιά)* Αχ! ... Πώς να σας ηρεμήσω, τέλος πάντων! ... Με ποιον τρόπο να σας ηρεμήσω! ... Φοβάμαι ότι παραφέρεστε, Κύριε Διοικητά μου! ... Παραφέρεστε πολύ! ... Και δεν

κάνει! ... Δεν κάνει! ... *(Γέρνει, πιο πολύ, πάνω στο γραφείο του).*

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ:

(Πιάνοντας το πόδι της και χαϊδεύοντάς το) Με ηρεμείς, παιδί μου ... Με ηρεμείς πολύ ... Η παρουσία σου είναι, για μένα, θησαυρός ανεκτίμητος! ... Η κατανόησή σου με συγκινεί πολύ ... *(Με πάθος)* Εσύ! ... Εσύ! ... Εσύ με συγκινείς, ακόμη περισσότερο! ... *(Ηρεμώντας, πάλι, και χαϊδεύοντας το πόδι της)* Και τα χαρίσματά σου, παιδί μου ... Αχ, αυτά τα χαρίσματά σου! ... Οι ικανότητές σου ... Οι αξίες σου ... *(Πιάνοντας τα οπίσθιά της)* Τα προσόντα σου! ... *(Με πάθος)* Αυτά τα προσόντα σου, που δεν αφήνουν κανέναν αδιάφορο! ... Σ' ευχαριστώ πολύ, παιδί μου ... που είσαι, πάντα, δίπλα μου ... στις δύσκολες στιγμές μου ... Σ' ευχαριστώ πολύ ... *(Το χέρι του φτάνει στο στήθος της)* Η προσφορά σου ... Η προσφορά σου ... είναι πολύτιμη ... και αξιοθαύμαστη ... *(Πιάνει, σφιχτά, το στήθος της)* Εντελώς πολύτιμη! ... Εντελώς αξιοθαύμαστη! ... *(Γέρνοντας το σώμα του, για να την πλησιάσει)* Σε θέλω! ... *(Προσπαθεί να την φιλήσει, στο στόμα, αλλά εκείνη ξεγλιστράει μέσα από τα χέρια του).*

ΑΦΡΟΔΙΤΗ:

(Απομακρύνεται απ' το γραφείο του και φτιάχνει την φούστα της. Με πονηρό και πανούργο βλέμμα) Αχ! ... Κύριε Διοικητά μου! ... Νομίζω ότι αυτό που σας φέρνω ... Θα σας χαροποιήσει πολύ ... Πάρα πολύ! ... *(Μικρή σιωπή)* Και θα σας ηρεμήσει ... *(Μικρή σιωπή)* Ακόμη περισσότερο! ...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ:

(Μονολογώντας σιγανά και παθιασμένα) Δεν θέλω αυτό! ... Εσένα θέλω! ... Έλα, πάλι! ... Έλα, πάλι, ομορφιά μου! ... Σε θέλω! ...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ:

(Διακόπτοντάς τον με σκέρτσο) Είναι ένα έγγραφο καταγγελίας, Κύριε Διοικητά μου ... Από μια μεγάλη μερίδα του Προσωπικού σας ... *(Ρίχνοντας το έγγραφο στα μούτρα του Διοικητή)* Προς το πρόσωπο ... *(Μικρή σιωπή)* του Κυρίου Κακαλίδη! ... *(Χαμογελώντας ειρωνικά)* Του Κυρίου Κακαλίδης μας ... Του Προέδρου μας ... του Προέδρου ... *(Μικρή σιωπή)* του Σωματείου Εργαζομένων! ...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ:

(Έκπληκτος και απορημένος) Έγγραφο καταγγελίας; ... Προς το πρόσωπο του Κακαλίδη! ... Από μια μεγάλη μερίδα του Προσωπικού; ... *(Μικρή σιωπή)* Ε! Δεν το πιστεύω! Καλά! Πώς έγινε αυτό το θαύμα; ... Γιατί; ... Τι έκανε, ο μπάσταρδος, και τον κρεμάνε έτσι, τα αγαρινά τα σκυλιά του; ... *(Γλυκαίνοντας την φωνή του)* Πέσ' μου, παιδί μου ... Πέσ' μου εσύ, σε

παρακαλώ ... Δεν μου χρειάζεται κανένα έγγραφο ...
Αφού ... *(Με πάθος)* Έχω εσένα! ... Έχω εσένα να μου
τα λες όλα! ...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: *(Με σκέρτσο και πονηριά)* Τον κατηγορούν ότι δεν
μπορεί να συνεχίσει να είναι Πρόεδρος ... *(Μικρή
σιωπή)* του Σωματίου Εργαζομένων! ...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: Μα, Γιατί! Τι έκανε! Αυτό θέλω να μάθω!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: *(Με ειρωνικό χαμόγελο)* Γιατί ... Γιατί, Κύριε Διοικητά
μου ... Είναι παντρεμένος ... με την αδελφή του ...
(Του ρίχνει ένα πονηρό βλέμμα)

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: Με την αδελφή του; ...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: *(Εξακολουθώντας να χαμογελάει πονηρά)* Του
συνεργάτη ... και ... προμηθευτή σας! ...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: Του συνεργάτη και προμηθευτή μου; ... Τι εννοείς,
παιδί μου! Μίλα, επιτέλους, καθαρά!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: *(Πλησιάζει στο γραφείο του και γέρνει, προκλητικά,
επάνω του, το στήθος της. Εκείνος προσπαθεί, άκαρπα,
να της το πιάσει. Εκείνη του ξεφεύγει πάλι)* Γιοχημπίني;
... Γιοχημπίني, Κύριε Διοικητά μου; ... Σας λέει,
μήπως, κάτι ... αυτό; ... Αχ! ... Αυτό το βοτάνι; ...
Αυτό το μικρό και αθώο ... βοτάνι του βουνού ... της
Σάμου; ... *(Πλησιάζοντας, και πάλι, το γραφείο του και
βάζοντας, προκλητικά, το πόδι της πάνω σ' αυτό)* Ή ...
Ακόμη καλύτερα ... Όχι της Σάμου ακριβώς ...
(Αναστενάζοντας βαθιά) Αλλά ... *(Μικρή σιωπή)* Της
«Σάμος Χέρμπος»! ...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: *(Σηκώνεται, ταραγμένος, από το κάθισμά του. Κάνει
λίγα βήματα, προχωρώντας μέσα στο γραφείο του και
φτιάχνοντας την γραβάτα του)* Ωστε ... Ο Κακαλίδης,
λοιπόν ... Κουνιάδος του Φιστίκογλου! ... Και το
Προσωπικό στραμμένο εναντίον του ... Και ...
Επομένως ... *(Μικρή σιωπή)* Και εναντίον μου! ...
(Μονολογώντας) Τον ρουφιάνο! ... Τον μπάσταρδο! ...
Επίτηδες τα έκανε όλα αυτή η ποντικομαμή, ο
Κακαλίδης! ... Αυτός κινούσε, μυστικά, τα νήματα! ...
Αυτός βρισκόταν, πάντα, πίσω από τον Φιστίκογλου!
... Τα ξαναμαφραμένο και αυτό, το γεροσουριέλο! ...
(Με, έντονα, απειλητικό βλέμμα) Θα τους δείξω, όμως,
εγώ και τους δύο! ... Θα τους δείξω λίαν συντόμως! ...
Τόλμησαν να τα βάλουν με τον Πελοπίδα τον Κουνενέ!
... Κούνια που σας κούναγε, Κακαλίδη και

Φιστίκογλου! ... *(Φωνάζοντας δυνατά)* Ο Πελοπίδας ο Κουνενές δεν είναι κανένας α ν ί κ α ν ο ς!

... Ο Πελοπίδας ο Κουνενές είναι τ α ύ ρ ο ς ! ... Ταύρος, πραγματικός και αδάμαστος! ... *(Τραγουδιστά)* Και όποιος τον ταύρο, τον σκληρό, τολμήσει να πειράζει, κόκκινο πανί θα γίνει, στην στιγμή, και θα σχολάσει! ... *(Μικρή σιωπή)* Όσο γι' αυτό το πουτανάκι ... *(Κοιτάζει την Αφροδίτη, που συνεχίζει να του χαμογελάει ειρωνικά)* Θα το στρώσω και αυτό κανονικότατα! ... Για να προσέχει που βγάζει την ανόητη και άμυαλη γλωσσίτσα του! ... *(Τραγουδιστά)* Δεν ήθελε, η λάμια, η φοβερή, τα χάρδια μου και τα φιλιάρια μου! ... Τώρα τα βέλη μου θα έχει και τα βόλια τα σκληρά μου! ... *(Φωνάζοντας δυνατά)* Ο Πελοπίδας ο Κουνενές θα τους συντρίψει όλους! ... Θα καθαρίσει, αυτόν τον τόπο, απ' όλα αυτά τα μολυσματικά και επικίνδυνα μιάσματα! ... Και θα φέρει την Κάθαρση! ... Την Κάθαρση! ... Την Λύτρωση! ... Τον Εξαγνισμό! ... Γι' αυτό ... *(Μικρή σιωπή)* Εμπρός στον Αγώνα για τη Δικαίωση και τη Σωτηρία! ... Εμπρός στον Αγώνα! ... *(Επιστρέφει και κάθεται στο γραφείο του, με επιτηδευμένη πραότητα και ηρεμία)* Μμμμμ ... Αγαπητή, Αφροδίτη μου ... Νομίζω, παιδί μου, πως το Προσωπικό αδικεί πολύ τον Πρόεδρό του ... Τον Μανώλη Κακαλίδη ... Ο Μανώλης! ... *(Ξεροβήχοντας)* Ο Μανώλης! ... Ανεξάρτητα απ' τα οποιαδήποτε τρωτά σημεία του χαρακτήρα του! ... *(Ξεροβήχοντας πάλι)* Ανθρώπινες αδυναμίες, δηλαδή ... Που όλοι υποκύπτουμε σ' αυτές κάποια στιγμή! ... *(Μικρή σιωπή)* Αχ! ... Αχ, το σώμα μας, πολυαγαπημένο μου παιδί! ... Το σώμα μας είναι, σαν ένα καζάνι που σιγοβράζει μυστικά και, άκρως, βασανιστικά! ... Δεν μας αφήνει, ποτέ, σε ησυχία! ... Ποτέ! ... Όλο μας τσιγκλάει! ... *(Με σοβαρό και προβληματισμένο ύφος)* Έτσι και ο Μανώλης ο Κακαλίδης ... ο Αξιώτιμος, κατά τα άλλα, συνάδελφος και συναγωνιστής ... *(Συντετριμμένος και φωνάζοντας δυνατά)* Παρασύρθηκε, ο δύστυχος, από τις επίπλαστες και ψευδεπίγραφες ωδίνες και ηδονές του σώματός του! ... Ναι! ... Του σώματός του! ... Ενός σώματος που ταλανίζεται από την απειλή και την εισβολή του εφήμερου! ... Του πρόσκαιρου! ... Του παροδικού! ... και ... *(Ξεροβήχοντας)* διόλου του ουσιαστικού! ... *(Μικρή σιωπή)* Και του αιώνιου! ... *(Φτιάχνει το σακάκι του και ανακάθεται στο κάθισμά του)* Όμως ... Όμως ... Το Προσωπικό ... Το Προσωπικό! ... Πριν ρίξει την πέτρα του αναθέματος σ' έναν παραστρατημένο άνθρωπο! ... Σε μια εκτραχηλισμένη ψυχή που έχασε το δρόμο της! ... Και που προέβη σ' αυτό το απονενοημένο διάβημα! ... *(Μικρή σιωπή)* Το

Προσωπικό, λοιπόν ... Το Προσωπικό δικαιούται να μάθει την αλήθεια! ... Την αλήθεια! ... Διότι ... Όπως, πολύ ορθά, έλεγε και ο γνωστός Γάλλος Φιλόσοφος ... Αλμπέρ Καμύ ... *(Με πομπώδες ύφος)* Δεν πρόκειται για τον θεϊκό μύθο που τυφλώνει και διασκεδάζει, αλλά για την μορφή, την κίνηση και το δράμα της γης! ... Ναι! ... Το δράμα της γης! ... *(Με θλιμμένο ύφος)* Αχ! ... Αχ! ... Καημένη Μανώλη! ... Αυτό το δράμα σου! ... Αυτό το δράμα σου οφείλει να μάθει και το Προσωπικό! ... Όλο το Προσωπικό! ... *(Μικρή σιωπή)* Και να σε συγχωρέσει, Μανώλη! ... Ναι, Μανώλη! ... Να σε συγχωρέσει, πολυαγαπημένη μας Μανώλη! ... Να σε συγχωρέσει για τις ωδίνες και τις ηδονές του φτωχού και ταπεινού σου σαρκίου! ... *(Παραμένει θλιμμένος, με το κεφάλι κατεβασμένο).*

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: *(Με απλανές και απορημένο βλέμμα)* Μα ... Τι εννοείτε, Κύριε Διοικητά; ... Δεν καταλαβαίνω ...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: *(Σηκώνει το κεφάλι του)* Αχ, παιδί μου! ... Αχ! ... Πού να καταλάβεις! ... Εσύ είσαι νέα και όμορφη ακόμα! ... Εσένα δεν σε έπληξε αυτό το δράμα της γης! ... Όμως ... *(Μικρή σιωπή)* Ο Μανώλης μας, Αφροδίτη ... Ο Κακαλίδης μας, παιδί μου ... Ο Πρόεδρος μας ... *(Μικρή σιωπή)* Αχ! ... Αυτός και αν ζει ένα δράμα! ...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: *(Ταραγμένη)* Μα ... Τι έπαθε, τέλος πάντων, ο Μανώλης; ... Δεν καταλαβαίνω! ... Πέστε μου! ...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: *(Με περίλυπο και στοχαστικό ύφος και τόνο στην φωνή)* Ο Μανώλης μας, παιδί μου ... Ο Μανώλης μας ... Ο Πρόεδρος μας του Σωματίου Εργαζομένων ... *(Μικρή σιωπή)* Είναι ... **Α ν ί κ α ν ο ς !** ... *(Γέρνει το κεφάλι του θλιμμένος)* Εντελώς ... και ... παντελώς ...
Α ν ί κ α ν ο ς ! ...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: *(Με αφέλεια)* Σαν υπάλληλος! ... *(Μικρή σιωπή)* Μα, αυτό είναι γνωστό, Κύριε Διοικητά μου! ...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: *(Κουνώντας το κεφάλι του λυπημένα)* Και όχι μόνο, παιδί μου! ... Και όχι μόνο, αθώο μου παιδί! ... *(Μικρή σιωπή)* Εννοώ, επιπλέον ... Και σαν ... *(Μικρή σιωπή)* Άντρας! ...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Ω! ... *(Σοκαρισμένη)* Δεν το πιστεύω! ... Μα ... Ω, Θεέ μου! ... Έδειχνε πολύ ... *(Μικρή σιωπή)* Άντρας! ...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: *(Στον ίδιο θλιμμένο τόνο)* Αχ, παιδί μου! ... Αγνό και αθώο που είσαι ακόμα! ... *(Μικρή σιωπή)* Και εγώ, παιδί μου, στην αρχή ... Και εγώ ... Δεν σου κρύβω ότι

... Και εγώ ... *(Μικρή σιωπή)* Έτσι πίστευα! ... *(Μικρή σιωπή)* Όμως ... Όμως ... Τα φαινόμενα, παιδί μου ... Τα φαινόμενα, πολλές φορές, παιδί μου ... Μικρό και ανυποψίαστο παιδί μου ... *(Μικρή σιωπή)* Απατούν! ... Απατούν, παιδί μου! ... Απατούν! ... Και άλλα ... *(Μικρή σιωπή)* Υποκρύπτουν! ...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Ω! ... *(Μικρή σιωπή)* Δηλαδή ... Δηλαδή ... Εσείς το γνωρίζατε αυτό, Κύριε Διοικητά; ... *(Διστακτικά)* Τώρα; ... Αυτόν τον καιρό; ...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: *(Κουνάει, συγκαταβατικά, το κεφάλι του, θλιμμένος)* ...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Ω! ... *(Μικρή σιωπή)* Και ... Και ... Ο Κύριος Φιστίκογλου τότε; ... Το Γιοχημπίνι; ... Η «Σάμος Χέρμπος»; ...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: *(Κουνάει, πάλι, το κεφάλι του, θλιμμένος)* Το κοινό τους πρόβλημα, παιδί μου ... Το κοινό τους πρόβλημα ... Τους έφερε, ακόμη πιο κοντά ... *(Μικρή σιωπή)* Δυστυχισμένα παιδιά και τα δύο! ... Δυστυχισμένα και ... *(Μικρή σιωπή)* Α ν ί κ α ν α μαζί! ...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: *(Συγκλονισμένη)* Ω! ... Ώστε ... και ... Ο Κύριος Φιστίκογλου! ... *(Μικρή σιωπή)* Ω! ... Δεν το πιστεύω! ... Και ... Δεν του φαινόταν καθόλου! ... Ω! ...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: Το δράμα της γης, βλέπεις, παιδί μου! ... Το δράμα της γης! ... Έπληξε και τους δύο! ... *(Μικρή σιωπή)* Ταυτοχρόνως! ...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: *(Αναυδή)* ...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: *(Με σοβαρό ύφος)* Άκου, αγνό και ανυποψίαστο, παιδί μου ... Άκου, για να μαθαίνεις! ... *(Ξεροβήχοντας)* Ο άντρας, δυστυχώς, παιδί μου ... Ο άντρας ... *(Μικρή σιωπή)* Έχει, σ' αυτή τη ζωή ... *(Φωνάζοντας δυνατά με οδύνη)* Ημερομηνία λήξεως! ... *(Τραγουδιστά)* Και σαν αυτή θα έρθει μια φορά ... Θα φύγουν όλα τ' άλλα ξαφνικά! ... *(Ρίχνει ένα πονηρό βλέμμα στα πόδια της γραμματέως του)* Ο άντρας, λοιπόν, παιδί μου ... γίνεται τότε ... *(Μικρή σιωπή)* αγρός σε αγρανάπαυση! ... Αχ! ... *(Τραγουδιστά)* Και τι να σπείρεις, πια, σε άγονο χωράφι! ... Και τι, πια, να θερίσεις! ... Τι θλιβερή που γίνεται η σοδιά, όταν σοδιά δεν είναι! ... Η γης, τότε, διψάει και παρακαλεί, ένα βοτάνι μαγικό να της σταλεί! ... Τονωτικό αφροδισιακό το αποκαλεί ... Και, μ' ένα όνομα, αυτό θα απαντηθεί! ...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ:

(Τραγουδώντας) Το Γιοχημίνι, το γνωστό, το ζακουστό!... Που είναι βάλσαμο, μαζί, και γιατρικό! ...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ:

(Στον ίδιο εύθυμο τόνο) Μπράβο, παιδί μου, αγνό και πονηρό! ... Είσαι υπέροχο, μαζί, και ελεεινό! ... Και όποιος δεν ξέρει τι σκαρώνω στο μυαλό ... να μην τολμήσει να περάσει από δω! ... (Μικρή σιωπή) Και, τώρα, εσένα (Κοιτάζοντας την Αφροδίτη) θα αναλάβω στο λεπτό ... Μικρό, παμπόνηρο και σκάρτο θηλυκό! ... (Με σοβαρό τόνο) Λοιπόν ... Παιδί μου ... Άκουσέ με, προσεχτικά, παιδί μου! ... Θέλω να ξέρεις ότι η Διοίκηση του Νοσοκομείου μας συγκινείται πολύ με το δράμα του Μανώλη μας! (Φωνάζοντας δυνατά) Πολύ! Πάρα πολύ! Απεριόριστα! Αφειδώλευτα! Αγόγγυστα! Ανυπόκριτα! Και ... (Μικρή σιωπή) Ανιδιοτελώς! ... Κυρίως ... (Μικρή σιωπή) Ανιδιοτελώς! ... (Ξεροβήχοντας) Γι' αυτό, παιδί μου ... Θέλω αυτό το βάσανο, που βρήκε την καρδιά και το μυαλό του συναδέλφου μας ... (Μικρή σιωπή. Φωνάζοντας, έπειτα, δυνατά) Να γίνει γνωστό παντού! ... Μ' ακούς, παιδί μου; ... Παντού! ... Σε όλους τους εργασιακούς κύκλους! ... Σε όλα τα πηγαδάκια! ... Σε κάθε γωνιά αυτού του απέραντου κτιρίου! ... (Ξεροβήχοντας) Πρέπει, καλό μου παιδί, ο Μανώλης μας ... να τύχει της κατανόησης και της συμπαράστασης του καθενός μας, εδώ μέσα! ... (Μικρή σιωπή) Το πρόβλημά του πρέπει να γίνει και δικό μας! ... Ο πόνος του πρέπει να κάνει και τη δική μας καρδιά να πονέσει! ... (Μικρή σιωπή) Γι' αυτό είναι οι συνάδελφοι, παιδί μου! ... Γι' αυτό! ... Για να μοιράζονται τα πάντα μεταξύ τους! ... Για να συμπάσχουν από κοινού! ... Για να δένονται με ισχυρούς δεσμούς Αγάπης! ... Αλληλεγγύης! ... Κατανόησης! ... (Μικρή σιωπή) Γι' αυτό, λοιπόν ... (Μικρή σιωπή) Πήγαινε! ... Πήγαινε! ... Σε παρακαλώ! ... Αγνό και ανυποψίαστο, παιδί μου! ... Πήγαινε! ... Πήγαινε να πεις, παντού, το δράμα του Μανώλη μας! ... Του Κακαλίδη μας! ... Του Προέδρου του Σωματείου Εργαζομένων μας! ... Πήγαινε να πεις αυτά που, τώρα, θα σου πω! ... (Τραγουδιστά) Είναι αυτός που δεν συγγένευσε με πλούτο και εξουσία, αλλά με υστέρηση, μαζί, και αδικία! ... Γιατί είναι άδικο να χάνεις το πουλί σου ... Όταν το ταιΐζεις, για χρόνια, στο κλουβί σου! Και, τώρα, ποιος θα σου το φέρει, σαν το βρει; ... Είναι η ευτυχία σου που επέταξε και αυτή! ... Γι' αυτό και, πριν την πονηριά σου εκτοξεύσεις ... Κάτσε και σκέψου, μην και εσύ το απωλέσεις! ... Γιατί σαν φύγει και χαθεί απ' την ζωή σου, κλαίει η ελπίδα σου, μαζί, και η προσμονή σου! ... Τότε ένα βότανο ζητάς να σε γιατρέψει ... που, μέσ' τα σπλάχνα της, η φύση έχει θρέψει! ... Και, σαν το βρεις, και 'γιοχημίνι', σου το

πούνε ... Ξέρεις πως όλα, σε μια δόση, θε να μούνε! ... Και σεις, καλέ, που γελαστοί ακολουθείτε ... Και εσείς, μια μέρα, προ εκπλήξεως, θα βρεθείτε! ... Γι' αυτό, αφήστε καναπέ και πολυθρόνα ... και πάρτε θέση για το έργο του αιώνα! ...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: *(Ταραγμένη) Πάω! ... Πάω, Κύριε Διοικητά μου! ... Πάω, αμέσως, να αναγγείλω την είδηση! ... (Φωνάζοντας δυνατά, συντετριμμένη) Αχ! ... Το θλιβερό αυτό μαντάτο! ...*

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: *(Τραγουδιστά) Στο καλό! ... Στο καλό να πας, παιδί μου! ... Να προσέχεις και να έχεις την ευχή μου! ... Και όταν βλέπεις τον εχθρό να σε ζυγώνει, να επιβλέπεις το κακό να μην σιμώνει! ... Γιατί έτσι και προσκρούσεις στην οργή τους ... Έχεις χάσει, παντελώς, την ανοχή τους! ... Γι' αυτό στείλε το μαντάτο σου σε όλους ... και άσ' τους, έπειτα, να κάνουν τους διαβόλους! ... Μα εσύ το κεφαλάκι σου θα σώσεις ... Και στα δίχτυα τους, ποτέ, δεν θα τρυπώσεις! ...*

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: *(Σαν υπνωτισμένη) Μάλιστα ... Μάλιστα, Κύριε Διοικητά μου ... Όπως επιθυμείτε ... Πάω ... Πάω να το αναφέρω σε όλους ... (Βγαίνει από το γραφείο του).*

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: *(Μονολογώντας) Ααααμ! ... Θα σας δείξω εγώ! ... Όλους θα σας ταχτοποιήσω! ... Ακριβώς, όπως σας ταιριάζει! ... Αγαρινά, τρελά σκυλιά! ... Για να δούμε, τελικά ... (Φωνάζοντας δυνατά) Ποιος είναι ο ι κ α ν ό ς εδώ μέσα! ... Και ποιος ... (Μικρή σιωπή)*

Ο α ν ί κ α ν ο ς ! ...

(Βάζει το έγγραφο σε έναν φάκελο και το κλείνει στο συρτάρι του γραφείου του. Ύστερα, γέρνει, αναπαυτικά, στο κάθισμά του και χαμογελάει, για λίγα λεπτά, χαιρέκακα).

ΠΡΑΞΗ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΜΑΝΩΛΗ ΚΑΚΑΛΙΔΗ

Ο Μανώλης προχωράει πάνω-κάτω, σαν τρελός, μέσα στο γραφείο του. Κρατάει, στα χέρια του, το έγγραφο καταγγελίας των συναδέλφων του, και μονολογεί.

ΜΑΝΩΛΗΣ:

(Εξοργισμένος) Αυτό είναι, σίγουρα, δουλειά του Σταύρου του Μπάκα και του Αντώνη του Πουρού! Οι κοπρίτες! Με αδειάζουν, τελείως, μ' αυτό το έγγραφο φωτιά, στα μάτια των συναδέλφων μου! Εγώ, λέει, κουνιαδάκι του Φιστίκογλου και συνεταιράκι στο φαγοπότι! Και, μαζί στο παιχνίδι, λέει, και ο Πελοπίδας ο Κουνενές, αυτός ο τραχανάς της Διοίκησης! Για δεσ, ρε, λάσπη, που χύνουν αυτά τα δύο, τα κοπρόσκυλα, στο πρόσωπό μου! Και είναι και συνεργάτες μου, ρε! Οι αλήτες! Οι παρακεντέδες! Εγώ να χτυπάω, ρε, την πλουτοκρατία και την εξουσία! ... Και αυτά, τα χαμίνια του Δημοσίου, να με κατηγορούν και από πάνω! ... Ε, όχι! ... Όχι! ... Αυτό ούτε ο Θεός δεν το θέλει! ... Και έπειτα ... Για σιγά δηλαδή! ... Άντε και είμαι, πες, κουνιαδάκι του Φιστίκογλου! ... Που δεν είμαι, ο πούστης! ... Μαύρη η ώρα που ήρθε εκείνη η ονειροφαντασμένη η σκρόφα, η γυναίκα του, η Πηνελόπη του Οδυσσέως! Ε! ... Και λοιπόν! ... Σιγά τα ωά! ... Πρέπει, δηλαδή, εγώ, σώνει και καλά, να γνωρίζω τι διαολονταλαβέρια έχει αυτός, ο γεροξεκούτης, με τον Κουνενέ! ... Βότανα πουλάει ο Λεωνίδας! Μούρη και ιδέα πουλάει ο Πελοπίδας! Ξαναμωραμένα γεροχούφταλα και τα δύο! Και τι σχέση έχω εγώ, ρε, με δαύτους! Εγώ είμαι συνδικαλιστής, ρε! *(Φωνάζοντας δυνατά)* Σ υ ν δ ι κ α λ ι σ τ ή ς ! Εγώ αγωνίζομαι, ρε, ισότιμα και αδιακρίτως, για τα δικαιώματα των εργαζομένων! Εγώ είμαι Αναπληρωματικό μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου αυτού του ιδρύματος! Εγώ είμαι Γενικός Σύμβουλος της Ομοσπονδίας μας! Εγώ είμαι Πρόεδρος της

Παράταξης! Εγώ είμαι ο υπέρμαχος και πρωτεργάτης της ελεύθερης σκέψεως, εδώ μέσα! Εγώ είμαι ο υπερασπιστής του αδυνάτου, που δεν φοβάται τίποτα! Εγώ είμαι το φως, στο σκοτάδι του ανυπεράσπιστου υπαλλήλου! Εγώ είμαι ...

Ο Πρόεδρος του Σωματείου
Εργαζομένων!

(Μικρή σιωπή) Εγώ είμαι ο Μανώλης ο Κακαλίδης! Ο Μανώλης ο Κακαλίδης! ... Ο Μανώλης που ξεκίνησε από τόσο χαμηλά! ... Ο γιος του λαχανοπώλη, του Λαυρέντη, απ' τον Δομοκό! ... Που δεν καταδέχτηκε, όμως, ποτέ, να μπλέξει με τα λάχανα και τις λαχανίδες! Ούτε στον συνδικαλισμό ούτε στην προσωπική του ζωή! Και έφτασε, με την αξία του, τόσο ψηλά! ... Τόσο ψηλά που, σήμερα, φτάνουν οι ίδιοι οι συνεργάτες του να τον φθονούν! ... Να τον φθονούν και να τον υπονομεύουν! ... Τα σκυλιά, τα αγαρινά! Οι αλήτες του κερατά! Οι συνδικαλιστές της πλάκας και της αρπαχτής! Μπάκας και Πουρός! Το δίδυμο της συμφοράς και της αθλιότητας! Οι ξεπεσμένοι βλάχοι μιας φτηνής μπουρτζουαζίας! *(Προτάσσοντας το σώμα του σε στάση επίθεσης)* Ουστ, ρε, παλιόβλαχοι! Ουστ από δω! Που θα τολμήσετε να αγγίξετε, έστω και μια τρίχα, απ' τα παπάρια, ρε, του Κακαλίδη! Ουστ ρε, σάπια αποβράσματα της ελληνικής κοινωνίας! Όποιος δεν σας ξέρει, ρε, τι ελεεινά τομάρια είστε, Μπάκα και Πουρέ! Αλλά ... Τι περιμένεις, ρε, από άντρες ... που δεν είναι άντρες! Τι περιμένεις! ... *(Μικρή σιωπή. Ξύνοντας το μέτωπό του, προβληματισμένος, και χαμηλώνοντας τον τόνο της φωνής του)* Είπα ... Δεν είναι ... Άντρες; ... Για στάσου ... Για στάσου ... Γιατί, εδώ, κάτι μου βρωμάει! ... Ο Φιστίκογλου ... Αλήθεια, ρε ... Γιατί, ο Λεωνίδας μας ο Φιστίκογλου τόσα πάρε-δώσε με τον Πελοπίδα μας τον Κουνενέ; ... Τι σχέση έχουν, ρε, τα βοτάνια με το διοικητικό; ... Ή ... Για να το θέσω αλλιώς ... Τι έχει ο Λεωνίδας, που το θέλει τόσο πολύ ο Πελοπίδας; ... *(Μικρή σιωπή)* Ρε ... Μπας και παίρνει, απ' αυτόν τον βοτανοπώλη, κανένα καλό βοτάνι, ο πούστης; ... *(Χαμογελώντας χαιρέκακα)* Λες, ρε; ... *(Οργισμένα και φωνάζοντας δυνατά)* Και, έπειτα, το φορτώνει, ρε, στις πλάτες των ασθενών, ο μπακαλοτρίφτης! Των ανυπεράσπιστων ασθενών και των ανυποψίαστων εργαζομένων! Λες ρε; ... Και τι νομίζουν, ρε, τα κοπρόσκυλα, ότι τα χάφτει κάτι τέτοια ο Κακαλίδης! Αφήνει ο Κακαλίδης τίποτα, εδώ μέσα, να γίνει πατσάς και να χαμοκρυφτεί! Τι λένε, ρε, τα σκουλήκια! Όλα στο φως, ρε, τα βγάζει ο Κακαλίδης! Όλα στο φως! Γιατί ο Κακαλίδης, ρε, δεν

γλείφει ούτε προσκυνάει κανέναν! Ο Κακαλίδης ήταν, πάντα, ολοκάθαρο, λευκό σεντόνι! Αγνό και παρθένο! Και ολοκάθαρο! Τα δικά τους τα βρωμοσέντονα να κοιτάζουν, τα κοπρόσκυλα! Που είναι και γαμοχυμ ... Άντε να μην πω την λέξη, τώρα, και είναι και πρωί! ... Άει στο διάολο ... Και λέρωσα και το στόμα μου γι' αυτό το σκυλλότι! ... *(Μικρή σιωπή)* Α, ρε, Μανώλη! ... Α, ρε, Μανώλη! ... Πώς έμπλεξες εσύ μ' αυτούς; ... Πώς έμπλεξες με όλα αυτά τα σκατά! ... Αχ! ... *(Θλιμμένα και πιάνοντας, με απόγνωση, το κεφάλι του)* Μανούλα μου! ... Μανούλα μου, ο γιος σου βάλλεται από παντού! ... Όλοι οι κερατάδες τον χτυπάνε ανελέητα! ... Αχ, μανούλα μου, γλυκιά! ... Πού είσαι, μανούλα μου, να με παρηγορήσεις! ... Που είσαι! ... Θα τον φάνε, αυτά τα αγαρινά σκυλιά, τον γόκα σου! ... Θα τον φάνε και θα τον κατασπαράζουν! ... Και αυτό, γιατί; ... Ε, μανούλα μου; Γιατί; ... Σε ρωτάω! ... *(Φωνάζοντας δυνατά)* Επειδή, μανούλα μου, ο γιος σου έχει μεγάλη καρδιά! ... Επειδή αγωνίζεται υπέρ του αδυνάτου! ... Επειδή μάχεται για τα δικαιώματα του ανθρώπου! ... Επειδή γεννήθηκε άνθρωπος, μανούλα μου, και όχι τέρας! ... Άνθρωπος! ... Και όχι, σαν αυτά τ' απολειφάδια που τον περιτριγυρίζουν από παντού, χωρίς μπέσα και ψυχή αντρίκια! ... Γιατί, δεν είναι άντρες αυτοί, μανούλα μου! ... Δεν είναι άντρες, όπως το καμάρι σου! ... Δεν φοράνε παντελόνια αυτοί, μανούλα μου! ... Φούστες φοράνε! ... Και αυτές ... είναι και λερωμένες απ' τις βρωμιές τους! ... Αχ, μανούλα μου! ... *(Αρχίζει να κλαίει)* Θα το χάσεις σε λίγο το καμάρι σου, μανούλα μου! ... Θα το χάσεις! ... Θα πρέπει να θυσιάσω, μανούλα μου! ... Να θυσιάσω, για να λάμψει η αλήθεια, μανούλα μου! ... Για να καθαριστεί ο κόπρος του Αυγεία, μανούλα μου! ... Αχ, μανούλα μου, γλυκιά! ... Ήνεγκεν η ώρα της Σταυρώσεως του γιου σου, του μονάκριβου! ... Αχ! ... Πονάω με τον πόνο σου, μανούλα μου! ... Οδύρομαι με την οδύνη σου! ... Οργίζομαι με την οργή σου! ... Θρηνώ με τον θρήνο σου! ... Και ... Πάσχω με το πάθος σου, μανούλα μου! ... Αχ, μανούλα μου, δυστυχισμένη! ... Σε σένα ο Θεός, κατάρα και ευχή έδινε, την ώρα που γεννιόμουν! ... Αχ, μανούλα μου! ... Χρηστός θα γίνω, για άχρηστους ανθρώπους! ... Κάνε την καρδιά σου πέτρα, μανούλα μου! ... *(Τραγουδιστά)* Γιατί, στην Σταύρωση πορεύεται, αυτός που προπορεύεται *(Φωνάζοντας δυνατά)* Και εγώ είμαι Πρόεδρος, μανούλα μου! ... Πρόεδρος του Σωματείου Εργαζομένων, μανούλα μου! ... Και προπορεύομαι, μανούλα μου! ... Προπορεύομαι! ... *(Τραγουδιστά)* Και όποιος μπορεί και προπορεύεται, την αγάπη ερωτεύεται. Ενώ αυτός που ακολουθεί, έχει μίσος στην ψυχή!

(Φωνάζοντας, πάλι, δυνατά) Με μισούν, μανούλα μου! ... Με μισούν θανάσιμα! ... (Τραγουδιστά) Εγώ μονάχος μου βαδίζω και την ζωή μου δεν ορίζω. Έχω τον πόνο συντροφιά και μια ελπίδα στην καρδιά. Δεν έχω δρόμο να διαβώ ούτε ένα χέρι να πιαστώ. Η μοναξιά μου με τυλίγει και την ψυχή μου την επνίγει. Εγώ δεν ήρθα για να ζήσω, μα για να χτίσω, να γκρεμίσω. Γιατί αυτό που θα συντρίψω, σε νέα βάση θα το στήσω. Και σαν το χτίσω και τελειώσω, σε σε, μανούλα, θα το δώσω. Για να θυμάσαι την ψυχή μου και να μην κλαις την αποχή μου. Γιατί, μανούλα μου, να ξέρεις, πως σαν θα φύγω, θα υποφέρεις. Θα είμαι αγκάθι στην καρδιά σου και μια πληγή στα σωθικά σου. Αλλά ο άντρας ο γενναίος, γίνεται, ευθύς, σαν αρουραίος. Και όταν το χόμα τον τυλίξει, μια χαραμάδα αυτός θα ανοίξει. Και από την τρύπα την μικρή, έξω στο φως του θε να βγει. Γιατί σφαιρίζει την καρδιά του, όποιος μισεί την αφεντιά του. Ενώ αυτός που αγαπάει, έχει ψυχή που τραγουδάει. Και το τραγούδι μου θα ακούσεις, όπου βρεθείς και όπου ζυγώσεις. Και όταν οι άλλοι θα ρωτούνε, εσύ θα λες και θα απορούνε: "Ο γιος μου ζει και βασιλεύει και μεσ' τον κόσμο ταξιδεύει! Και σαν κανείς τον ανταμώσει, απ' το τραγούδι θα τον νιώσει! Γιατί τραγούδι είναι η ματιά του και μελωδία η καρδιά του! Γλυκό ξημέρωμα η φωνή του, νερό καθαρίο η ζωή του!" (Μικρή σιωπή. Κλαίγοντας) Αχ, βρε μανούλα μου, σε χάνω! Γεια και χαρά σου! Και ας πεθάνω! (Σκουπίζει, με το μαντήλι του, τα δάκρυά του. Η πόρτα του γραφείου ανοίγει και μπαίνει η Αφροδίτη Ντελή. Κρατάει στα χέρια της ένα μικρό κουτάκι).

ΑΦΡΟΔΙΤΗ:

(Διστακτικά) Καλημέρα Μανώλη ... (Κοιτάζοντας, γύρω της, ταραγμένη, τον χώρο του γραφείου) Είμαστε μόνοι μας; ... Μήπως μας ακούει κανείς; ...

ΜΑΝΩΛΗΣ:

(Αλλάζοντας διάθεση. Προβληματισμένος και έκπληκτος) Αφροδίτη; ... Τι γυρεύεις εσύ εδώ; ... Τι θέλουνε τα δώματα τα υψηλά, στα υπόγεια του κτιρίου; ... Μήπως, μου φέρνεις και εσύ το άσχημο χαμπέρι; ... (Τραγουδιστά) Δεν σκιάζομαι, δεν σκιάζομαι τα βόλια τα σκληρά! Πηγαίνω, στα ουράνια, να φέρω την χαρά!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ:

(Τραγουδιστά, σε τόνο θλιμμένο) Αχ, βρε, Μανώλη μου, γλυκέ! Τι σου 'μελε να πάθεις! Με τη Διοίκηση, μαθές, σαν μπλέξεις, θα ρημάξεις! Και θα' ναι ο θάνατος αργός μεσ' την γλυκιά καρδιά σου, και, από βοτάνι πιο πικρό, θα καίει στα σωθικά σου! Γιατί μπορεί να πικραθείς απ' την γενναιοψυχία, αλλά πεθαίνεις, πιο αργά, απ' την υποκρισία! Και αυτοί που σου εμφανίζονται συνάδελφοι και φίλοι, αυτούς να τρέμεις πιο πολύ και από το

καριοφίλι! Γιατί σκοτώνουν την ψυχή, ψυχρά και εσκεμμένα, και σαν ρωτήσεις το "γιατί";, σε φτύνουν στον αγέρα! "Α, βρε, μαλάκα", θα σου πουν, "τι νόμιζες"; "Για αστείο"; "Σε σένα ερχόμασταν εδώ να πούμε το αντίο"; "Καθώς σε χαιρετούσαμε, στον λάκκο σου γλεντούσαμε"! "Και απ' τις ζητωκραυγές μας, σκορπούσαν οι ψυχές μας"! Και, τώρα, Μανωλάκη μου, αυτοί οι σκορπισμένοι, ζητάς να σε στηρίζουν; Αφού είναι πεθαμένοι! Κάλιο να είσαι μοναχός στο δρόμο που βαδίζεις, παρά ρημάδι καθενός γι' αυτούς που αφορίζεις! Γι' αυτό και τώρα μην αργείς! Μον' σώσε την ψυχή σου και, απ' τον Θεό να κρατηθείς, πριν βγάλεις την οργή σου! Γιατί οργή και ταραχή πλανιόνται στον αέρα και αυτό που θέλει η ψυχή, δεν βρίσκεται εδώ πέρα! Φύγε, λοιπόν, απ' όλα αυτά και δώσε στην ζωή σου, αυτό που κρύβεται εντός και εκτός της λογικής σου! Και όταν αυτή αναζητάς την λύση να σου δώσει, κάτσε και σκέψου, στην στιγμή, μην πάλι σε προδώσει! Έτσι και 'γω ήρθα να σου πω, Μανώλη μην ενδώσεις! Αλλά χαστούκι δυνατό στον θάνατο να δώσεις! Γιατί εκείνος που ποθεί να ριψοκινδυνεύσει, ξέρει, απ' τον θάνατο, να ζει και, στην ζωή, ν' αντέξει!

ΜΑΝΩΛΗΣ:

(Τραγουδιστά) Μικρό και αγέρωχο πουλί! Πού ήσουνα κρυμμένο; Πώς και ποτέ δεν σε είχα δει, σαν ήσουν ζαλισμένο; Γιατί, ψηλά, όταν πετάς, και σκίζεις τον αιθέρα, έχεις μια μέθη στην καρδιά και αγάπη για αέρα! Και για τα χέρια σου αυτά, που ανοίγουν να με κλείσουν, εγώ, καρδιά μου και ψυχή, πολλά θε να αφήσω! Κάτσε, λοιπόν, να μου το πεις αυτό που θες να κάνω και εγώ, αν τύχει και αρνηθώ, να πέσω να πεθάνω!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ:

(Τραγουδιστά) Μανώλη μάθε από με, αυτό που 'ναι να μάθεις. Εσέ, 'δω μέσα, δυστυχώς, σε βλέπω να τα χάνεις! Ο Πελοπίδας, ο μωρός, ξαπόστειλε εμένα, να στείλω είδηση παντού, δυσφήμιση για σένα! Πως είσαι ανίκανος να πω, και εσύ και η γενιά σου, και πως, σαν άντρας, μια φορά, δεν πιάνει η αφεντιά σου! Και έτσι, εσύ, με το πουρό, τον γερο-Λεωνίδα, βοτάνι φέρατε ισχυρό να θρέψει την ελπίδα! Και απ' τον αέρα σας αυτό, που πνέει στα πανιά σας, ξεχάσατε, πια, και οι δυο, τα ζόρια τα χοντρά σας! Αλλά αυτοί που κατοικούν σε άσχημο λημέρι, δεν ξέρουν μόνο να μισούν! Φέρνουν και το χαμπέρι! Γι' αυτό να ξέρεις, πως, παντού, ο ένας με τον άλλο, σαν έβρουν χώρο για να μπουν, αλλοίμονο στον Χάρο! Όπου βρεθούν και όπου σταθούν, εσέ θα καταγγέλλουν, και ως τον Άδη, αν μπορούν, βλέπω και να σε στέλνουν! Γι' αυτό, απόφαση, μεμιάς, να πάρει η λογική σου, που να ταυτίζεται μ' αυτήν και η δόλια η ψυχή σου! Γιατί, Μανώλη μου γλυκέ, αυτό που πας να

κάμεις, θα πρέπει, πρώτα, απ' την καρδιά να δεις και να φιλτράρεις!

ΜΑΝΩΛΗΣ:

(Τραγουδιστά) *Αχ, Αφροδίτη μου, γλυκιά! Μείνε, πια, στο πλευρό μου και, μέχρι ο θάνατος να 'ρθεί, γίνε το γιατρικό μου! Απ' του Λαυρέντη την γενιά, μον' λάχανα περνούσαν και, όσο γι' αυτά τα γιατρικά, βοτάνια δεν φτουρούσαν! Γιατί τον έρωτα εμείς, τον κάνουμε και πράξη! Και, στην ζωή μας, μια φορά, είμαστε όλοι εντάξει! Μα και αν κανείς απ' τον χορό, βγει και παραστρατήσει, (Δείχνει με το χέρι του το γεννητικό του μόριο) το κόβει σύρριζα από δω! Τι έχει να κερδίσει! Όταν αυτό, πια, θα χαθεί και φύγει στα ουράνια, εσύ το ψάχνεις μεσ' την γη; Θεέ μου, τι κατάντια! Γι' αυτό και εγώ το γιατρικό που φέρνει ο Λεωνίδα, ποτέ δεν γνώρισα εδώ και, ας ήταν, της ελπίδας! Μα σου υπόσχομαι, μικρή, πως, σαν με νουθετήσεις, απ' την καρδιά μου δεν θα βγεις μήτε και θα λακίσσεις!*

ΑΦΡΟΔΙΤΗ:

(Τραγουδιστά) *Αυτό, λοιπόν, που θα σου πω, βάλτο μεσ' το μυαλό σου! Μονάχα σύμμαχος εγώ, θα είμαι στο πλευρό σου! Ο Πελοπίδας, κουνενές είναι, τι περιμένεις; Απ' έναν βλάκα και μισό, τι άλλο να προσμένεις; Έτσι και εσύ αλλά και εγώ, τον έχουμε στο χέρι! Αρκεί να βρούμε το κακό που κρύβει το χαμπέρι! Γιατί, Μανώλη μου γλυκέ, τόση η εμμονή του, να ρίξει εσένα, σαν τροφή, να φάει η αυλή του; Τι ειν' αυτό που 'χεις εσύ και εκείνος δεν κατέχει! Θα σου το πω και ας είμαι εγώ αυτή που δεν προσέχει! Λοιπόν, το ζόανο αυτό, την έχει ξοφλημένη! Και προκοπή, με το στατιό, ψάχνει και όλο γυρεύει! Έτσι, με χέρι χαλαρό, μπήκε η υπογραφή του, και αυτή μια άσχημη θηλιά γίνηκε στην ψυχή του! Βοτάνι αγνό και φυσικό θέλησε να ζητήσει και μια ελπίδα, στην καρδιά, ήρθε να φτερουγίσει! Μα δεν εγνώριζε, ο χαζός, πως ό,τι μπει, δεν βγαίνει και, πώς σαν βάλεις κάτι εδώ, μπορεί και παραμένει (Δείχνει την σύμβαση με την «Σάμος Χέρμπος», που φέρει την υπογραφή του Διοικητή) Γι' αυτό, και συ, Μανώλη μου, πριν κάνεις να υπογράψεις, ρίξε ένα βλέφαρο (Ρίχνει το βλέμμα της στα αχαμνά του Μανώλη) σ' αυτό που θέλεις να προτάξεις! Γιατί έτσι και έπεσε σε χειμερία νάρκη, (Κοιτάζοντας, πάλι, τα αχαμνά του Μανώλη) θα γίνει έκρηξη ισχυρή, όπως το Ναγκασάκι! Και απ' τα συντρίμια εδώ να, που εσκόρπισαν τριγύρω, ψάχνω, εγώ αλλά και συ, να σώσουμε τον κλήρο!*

ΜΑΝΩΛΗΣ:

(Τραγουδιστά) *Σ' ευχαριστώ! Σ' ευχαριστώ! Πολύτιμο διαμάντι! Εσύ είσαι συ και εγώ είμαι 'γω, μα κάνουμε και ζάφτι! Το ένα χέρι γίναν δυο και πάλλονται σαν ένα και, απ' της καρδιάς τον πανικό, χαλάρωσαν τα γκέμια! Εσύ κρατούσες χαλινό και εγώ είχα το δικό μου. Μα,*

τόρα, πια, είναι αργά να βγάλω το στανιό μου! Εσέ, μικρό και ακριβό, θε να ακολουθήσω και, ως τον θάνατο και πιο μακριά, ποτέ δεν θα σ' αφήσω! Αυτό που έχεις μυστικό και το κρατάς κρυμμένο, σ' ένα κουτάκι σαν αυτό, μου το 'χεις φυλαγμένο! Βγάλ' τα, λοιπόν, όλα, στο φως, εδώ, για να τα δούμε και, αν τρομάξουμε και οι δυο, μαζί θα πορευτούμε! Γιατί ο δρόμος της ζωής είναι κακοστρωμένος, όταν βαδίζεις μοναχός και είσαι και πιωμένος!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ:

(Τραγουδιστά) Το όπιο αυτό που σ' έχουνε ποτίσει, ένα αντίδοτο ισχυρό, τα μάγια του θα λύσει! Μικρό θα είναι στην μορφή, μα άπειρη η γενιά του, που θα κρατιέται απ' αυτό και από την ομορφιά του! Και ποιο είναι αυτό που δεν μπορεί, ποτέ, ψηλό να δείχνει, μα ταπεινά περιπατεί, σκοντάφτει και τρεκλίζει; Είναι αυτό που αποκαλούν 'αγνότητα' και 'ήθος' και είναι παιδί που αγαπά, με αφέλεια, το πλήθος! Γι' αυτό και εσύ, αν καρτερείς την τύχη σου να αλλάξεις, γίνε μικρός, τόσο μικρός, για να μην την τρομάξεις! Γιατί τρομάζει η ζωή, όταν ψηλά κοιτούμε και ησυχάζει, στην στιγμή, όταν καρδιοχτυπούμε! Έτσι και συ, Μανώλη μου, γίνε, πια, στην ζωή σου, αυτό που ήσουνα παιδί, μεσ' την απαντοχή σου! Την παιδικότητα αυτή που είναι ξεχασμένη, μέσα στα βάθη της ψυχής την έχεις φυλαγμένη! Άνοιξε, σώμα και καρδιά, να βγει και να πετάξει και, αν την αφήσεις εδώ να, μπορεί και να σε ψάξει! Και άμα σε βρει και την εβρείς, κράτα την, μην την χάσεις, γιατί, στο διάβα της ζωής, ποτέ δεν θα γεράσεις! Αυτό που γέρασε σε με και, ίσως, και να 'χω χάσει, μαζί σου θα το ξαναβρώ, ο κόσμος να χαλάσει!

ΜΑΝΩΛΗΣ:

(Τραγουδιστά) Δώσ' μου, κουκλίτσα μου, εσύ, ξανά, την ευτυχία! Σε ένα βλέμμα παιδικό, κρύβεται η μαγεία! Αυτό που έχεις στην καρδιά και 'γω μεσ' την δική μου, σ' ένα κουτάκι, σαν αυτό, θα βάλουμε και οι δύο! Αυτό θα είναι η αρχή για την Αθανασία, που, όταν θα έρθει στην ζωή, διώχνει την Εξουσία! (Παίρνει το μικρό κουτί από τα χέρια της Αφροδίτης).

ΑΦΡΟΔΙΤΗ:

(Τραγουδιστά) Μανώλη μου, σε χαιρετώ! Είθε να ευτυχήσεις! Και όταν αυτό, πια, θα συμβεί, έλα να μου μιλήσεις! (Ανοίγει την πόρτα και, με πρόσωπο φωτεινό, βγαίνει από το γραφείο του Μανώλη).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΣΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΟΥ ΖΕΥΓΟΥΣ ΚΑΚΑΛΙΔΗ

Στο σαλόνι του ζεύγους Κακαλίδη, η Αγλαΐα κάθεται και βλέπει τηλεόραση. Ο Μανώλης μπαίνει, κρατώντας, στα χέρια του, μια βαλίτσα.

- ΑΓΛΑΪΑ:** *(Κοιτάζοντας τον Μανώλη απορημένη)* Πού πας, καλέ, με τη βαλίτσα στο χέρι; Κανένα ταξίδι, πάλι, με το συνδικαλιστικό σινάφι που έχεις μπλέξει; Αχ, Παναγιά μου! Όποιος δεν έχει δουλειά, δουλειά βρίσκει σ' αυτή τη ζωή! Να δούμε, πότε θα βαρεθείς να ασχολείσαι μ' αυτά! Ή, ακόμη καλύτερα, πότε θα σε βαρεθούν οι Εργαζόμενοι, που, πολύ αμφιβάλλω, αν σε πιστεύουν, δηλαδή! Τι να πιστέψουν άλλωστε; Από τις μεγαλοστομίες και τα παχιά τα λόγια, χορτάσαμε όλοι μας!
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** *(Αμίλητος, με κατεβασμένο το κεφάλι στο πάτωμα)* ...
- ΑΓΛΑΪΑ:** Πες, καλέ, κάτι! Τι μουγγάθηκες έτσι!
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** *(Θλιμμένα)* Φεύγω, Αγλαΐα ... Πήρα την απόφασή μου ...
- ΑΓΛΑΪΑ:** *(Εκπληκτη)* Φεύγεις; ... Τι ... Φεύγεις ... Πού πας; ...
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** Είναι καλύτερα έτσι ... Είναι προτιμότερο και για σένα ...
- ΑΓΛΑΪΑ:** *(Πετάγεται, όρθια, από την πολυθρόνα)* Φεύγεις; ... Φεύγεις, στ' αλήθεια; ... Μανώλη ... Τι συμβαίνει; ... Τι έπαθες; ...
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** Δεν μπορώ να είμαι αυτό που, πάντα, επιθυμούσα ...
- ΑΓΛΑΪΑ:** Τι; ...
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** Ένας καλός σύζυγος ...
- ΑΓΛΑΪΑ:** Ένας καλός σύζυγος; ...

- ΜΑΝΩΛΗΣ:** *(Χαμογελώνοντας πικρά)* Απέτυχα ... Απέτυχα σε όλα ... Ίσως και να μην είχα τις υποδομές για να πετύχω ... Ίσως, πάλι, να μην προσπάθησα αρκετά ... Πάντως ... *(Μικρή σιωπή)* Δεν φταις εσύ, Αγλαΐα ... Ποτέ δεν θα σου επιρρίψω καμιά ευθύνη ...
- ΑΓΛΑΪΑ:** Μα ...
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** Ο Κώστας μας μεγάλωσε ... Άνοιξε τα φτερά του ... Δεν θα πάσουμε να είμαστε δίπλα του, όταν μας χρειάζεται ... Αργότερα ... Θα προσπαθήσω να του εξηγήσω ... *(Μικρή σιωπή)* Αντίο, Αγλαΐα ...
- ΑΓΛΑΪΑ:** ...
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** *(Βγάζει τη βέρα του και την αφήνει πάνω στο τραπέζι του σαλονιού. Ετοιμάζεται να φύγει)* ...
- ΑΓΛΑΪΑ:** *(Παίρνει τη βέρα από το τραπέζι και την κρατάει στο χέρι της)* Όταν φόρεσα αυτή τη βέρα, πριν από είκοσι χρόνια, νόμισα ότι ήταν ένα παιχνίδι της μοίρας, στο οποίο συμμετείχα ... Γελούσα ... Θυμάσαι; ... Γελούσαμε κι οι δύο ... Είναι, σαν να αποδέχεσαι, με γέλιο, τη γελοιότητα και τη θλίψη, που θα ακολουθήσει στη συνέχεια ... *(Μικρή σιωπή)* Και έτσι ... Ακολουθήσαμε και εμείς αυτό ... που κανείς δεν μπορεί να αποφύγει ...
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** *(Γυρίζει το κεφάλι του και την κοιτάζει)* Τι πράγμα; ...
- ΑΓΛΑΪΑ:** Την πλάνη, Μανώλη ... Την πλάνη ...
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** Την πλάνη; ...
- ΑΓΛΑΪΑ:** ...
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** *(Κατεβάζοντας, πάλι, το κεφάλι του στο πάτωμα)* ...
- ΑΓΛΑΪΑ:** *(Ξεσπώνοντας)* Άλλαξες, Μανώλη! Άλλαξες πολύ! ... Ούτε μια φορά, δεν άφησες, τα τελευταία χρόνια, τον εαυτό σου να με νιώσει! ... Ακρωτηριάστηκες, Μανώλη! ... Ακρωτηριάστηκες μέσα στο ψέμα και την πλάνη σου! ... Και, μαζί σου, ακρωτηριάστηκα και εγώ! ... *(Κλαίγοντας)* Θεέ μου! Είμαι μια ακρωτηριασμένη! Μια ακρωτηριασμένη! ...
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** ...
- ΑΓΛΑΪΑ:** *(Σκουπίζοντας τα μάτια της)* Η γυναικεία ματιά, τα βλέπει όλα, Μανώλη! ... Όλα! ... Όσο νοσηρή και να

‘ναι, ζει με την ανάμνηση μιας αγνότητας, που, ποτέ, δεν πεθαίνει ... Δεν μπορέσαμε να βρούμε, μαζί, την αγνότητά μας! ... Βουτήξαμε ο ένας μέσα στα θολά νερά του άλλου! ... Μέσα σε θολά νερά, κινήθηκε ο γάμος μας, όλα αυτά τα χρόνια! ...

ΜΑΝΩΛΗΣ:

...

ΑΓΛΑΪΑ:

Ξέρεις, τι μου λείπει, Μανώλη; ... *(Μικρή σιωπή)* Μια αγκαλιά ... Μια πραγματική αγκαλιά ... Χωρίς ταμπέλες ... Τίτλους ... Λόγια ... Και άθλια φτιασιδώματα ... *(Κλαίγοντας)* Μια αγκαλιά μονάχα ... Μια αγκαλιά! ...

ΜΑΝΩΛΗΣ:

(Σηκώνει το κεφάλι του. Κοιτάζονται, για λίγο, έντονα μέσα στα μάτια. Ύστερα, πέφτει ο ένας στην αγκαλιά του άλλου) ...

ΑΓΛΑΪΑ:

(Κλαίγοντας) Μη φύγεις, Μανώλη μου ... Μη φύγεις ... Δεν θα τ’ αντέξω, αγόρι μου ...

ΜΑΝΩΛΗΣ:

(Πεσμένος στην αγκαλιά της Αγλαΐας και κλαίγοντας) Μα ... Δεν είμαι καλός σύζυγος, κορίτσι μου ... Δεν είμαι καλός σύζυγος ...

ΑΓΛΑΪΑ:

(Χαϊδεύοντας τα μαλλιά του) Δεν πειράζει, αγοράκι μου ... Δεν πειράζει ...

ΜΑΝΩΛΗΣ:

Δεν είμαι δυναμικός ...

ΑΓΛΑΪΑ:

Δεν πειράζει, μωρό μου ...

ΜΑΝΩΛΗΣ:

Δεν είμαι νέος ...

ΑΓΛΑΪΑ:

Ούτε αυτό με πειράζει, καρδιά μου ...

ΜΑΝΩΛΗΣ:

Δεν είμαι γερός ...

ΑΓΛΑΪΑ:

Ω, Μανωλάκη μου! Ούτε αυτό με πειράζει! ...

ΜΑΝΩΛΗΣ:

Ναι ... Αλλά ... Δεν μπορώ να είμαι ... καλός εραστής ...

ΑΓΛΑΪΑ:

Αχ, γλυκίε μου! Τι είναι αυτά που λες τώρα! Ούτε αυτό με ενοχλεί! ...

ΜΑΝΩΛΗΣ:

Και η ... Θυροξίνη μου; ... που είναι ανεβασμένη; ... Αυτό δεν πειράζει; ...

- ΑΓΛΑΪΑ:** Αχ, άγγελέ μου! Μην μου στεναχωριέσαι! Εγώ, μόνο εσένα θέλω δίπλα μου! ... Και τίποτε άλλο! ... Θέλω να είμαστε, σαν δύο αδελφές ψυχές! ... Η μία να αναπνέει για την άλλη! ... Όλα τα υπόλοιπα ... Δεν με ενδιαφέρουν ... Θησαυρέ μου! ...
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** *(Σηκώνει το κεφάλι του και την κοιτάζει έκπληκτος)* Δηλαδή ... Δηλαδή, Αγλαΐτσα μου ... Με θέλεις! ... Με θέλεις, έτσι όπως είμαι! ...
- ΑΓΛΑΪΑ:** *(Χαμογελαστά, κουνώντας, συγκαταβατικά, το κεφάλι της)* ...
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** *(Πέφτει, πάλι, στην αγκαλιά της)* Αχ, Αγλαΐτσα μου! Αχ, στολίδι του σπιτιού μου! Ομορφιά μου και λιμάνι της καρδιάς μου! Και εγώ! Και εγώ, Αγλαΐτσα μου! Θέλω να μείνω κοντά σου! Για πάντα! Για πάντα! *(Επιτηδευμένα)* Μέχρι το θάνατο και πιο μακριά! ...
- ΑΓΛΑΪΑ:** *(Επιτηδευμένα)* Μέχρι να πεις "Πεθαίνω, τώρα, πια" ... Θα σ' αγαπώ! ...
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** *(Συγκινημένος, βγάζει, από την τσέπη του, ένα μαντήλι και σκουπίζει, μια τα μάτια του και μια τα μάτια της Αγλαΐτσας)* Αχ, Αγλαΐτσα μου! ... Αχ, κορίτσι μου! ... Είμαστε και πολύ τσίχλες! ... Πού να ξεκολλήσει ο ένας απ' τον άλλο! ... Αχ, χελιδόνι μου, γλυκό! ... Αχ, ομορφιά του σπιτιού μου! ...
- ΑΓΛΑΪΑ:** *(Κλαίγοντας)* Ναι, Μανωλάκη μου ... Έχεις δίκιο ... Είμαστε, σαν δύο τσιγλίτσες ... Κολλημένες η μία πάνω στην άλλη ...
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** *(Χαϊδεύοντας την πλάτη της)* Αγλαΐτσα μου ... Θα με συγχωρέσεις για όλα όσα σου έκανα;... που σε παραμελούσα ... που δεν σε ένιωθα, όσο θα ήθελες ...
- ΑΓΛΑΪΑ:** Ναι, αγόρι μου ... Αρκεί και συ να μου υποσχεθείς κάτι ...
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** Τι πράγμα, Αγλαΐτσα μου; ...
- ΑΓΛΑΪΑ:** Δεν θα συνεχίσεις να είσαι Πρόεδρος του Σωματίου Εργαζομένων ...
- ΜΑΝΩΛΗΣ:** Αφού το θέλει το κορίτσι μου ... Δεν θα συνεχίσω ... *(Μικρή σιωπή)* Μόνο που ... Αγλαΐτσα μου! ... Είμαι μπλεγμένος, αυτόν τον καιρό! ... *(Πέφτει, συντετριμμένος, και πάλι, στην αγκαλιά της Αγλαΐτσας)* Αχ,

Αγλαΐτσα μου! ... Έμπλεξα άσχημα! ... Και δεν ξέρω, πώς θα ξεμπλέξω! ...

ΑΓΛΑΪΑ: *(Με πάθος)* Πέσ' μου, κολώνα του σπιτιού μου! Πέσ' μου και μην ανησυχείς! Η Αγλαΐα είναι εδώ!

ΜΑΝΩΛΗΣ: *(Κλαγουρίζοντας)* Το Προσωπικό ... Το Προσωπικό, τα 'βαλε μαζί μου, κορίτσι μου! ... Με χτυπάνε όλοι ανελήητα! ... Και, πρώτοι και καλύτεροι, οι συνεργάτες μου! ... Ο Μπάκας και ο Πουρός! ... Αυτά τα δύο τα κοπρόσκυλα! ... Με κρεμάνε, Αγλαΐτσα μου! ... Με κρεμάνε, σαν τ' αρνί στο τσιγκέλι! ... Είμαι ολομόναχος, κορίτσι μου! ... Δεν θέλω να αντικρίσω άνθρωπο στη δουλειά! ... *(Μικρή σιωπή)* Είμαι δυστυχισμένος! ... Πολύ δυστυχισμένος! ...

ΑΓΛΑΪΑ: *(Επιτηδευμένα)* Μάτια μου μεγάλα! ... Μάτια μελαγχολικά! ... Ήπια, στάλα-στάλα, τα βαθιά σας μυστικά! ... Πέστε μου τον πόνο σας, σαν να 'τανε τραγούδι!

ΜΑΝΩΛΗΣ: *(Τραγουδιστά)* Είναι βαρύ, πολύ βαρύ, τα νιάτα σαν θα χάσεις και μια αρρώστια, σαν και αυτή, στην πλάτη να κρεμάσεις! Αχ, Αγλαΐτσα μου, γλυκιά! Αυτό που την ημέρα, φεύγει σαν φίδι και γλιστρά, έρχεται την εσπέρα! Μπαίνει στον νου μου, σαν καρφί, μπήγεται και σφηνώνει! Και, στην καρδιά μου, μια οργή, όλο και μεγαλώνει! Τι είναι αυτό; Εσύ θα πεις! Και θα' χεις το δίκαιό σου! Μα, πριν σηκώσεις το σφυρί, άκου τον άνθρωπό σου!

ΑΓΛΑΪΑ: *(Τραγουδιστά)* Ο άνθρωπός μου είσαι εσύ! Και ό,τι και να ακούσω, δεν θα σηκώσω το σφυρί μήτε και θα θυμώσω!

ΜΑΝΩΛΗΣ: *(Τραγουδιστά)* Τότε και εγώ θα σου το πω και, ό,τι θέλει, ας γίνει! Ας φύγει ο ήλιος στην στιγμή και ας σβήσει η σελήνη! ... Γυναίκα μου, δεν είσαι εσύ, μα κάποια άλλη είναι! Και το όνομά της, ζακουστό, σ' όλη την πόλη, είναι!

ΑΓΛΑΪΑ: *(Τραγουδιστά)* Μανώλη μου, σ' εκλιπαρώ! Μην άλλο με παιδεύεις! Πέσ' μου αυτό που 'ναι να πεις και μην με πιλατεύεις!

ΜΑΝΩΛΗΣ: *(Τραγουδιστά)* Θυμάσαι κείνη την ψηλή, στο άθλιο ιατρείο; Είχε έναν γέρο στο πλευρό, μα αυτός ήταν λαχείο! Φιστίκογλου τον λέγανε! Λεωνίδας, το μικρό του! Και αν ρωτήσεις, θα σου πουν, ποιο είν' το μυστικό του! Βοτάνια αυτός καλλιεργεί και έχει μιαν εταιρεία!

Την λένε «Σάμος Χέρμπς», και αυτή, είναι μια ουτοπία! Υπόσχεται στα αρθριτικά, άμεση θεραπεία και διώχνει, σαν τα ζωτικά, κάθε μελαγχολία! Αν έχεις πέτρα στα νεφρά, πίεση και διαβήτη, μ' ένα βοτάνι μαγικό, θα γίνεσαι περδίκι! Όμως, η «Σάμος Χέρμπς», γλυκιά και ωραία Αγλαΐα, είναι του κέρδους, και αυτό, δεν έχει θεραπεία! Έτσι, λοιπόν, και ο Λεωνίς πάει στον Διοικητή μας, μαζί με βότανα χαράς και δώρα ευτυχίας! Ο Πελοπίδας, κουνενές είναι, τι περιμένεις; Από έναν βλάκα και μισό, χαΐρι εσύ γυρεύεις; Σαν του 'πε, ο γερο-Λεωνίς, πως έχει ένα βοτάνι, που κάνει θαύματα τρελά, στην γη άλλο δεν φτάνει ... Παίρνει και αυτός και υπογραφή, σε σύμβαση βαρβάτη, βάζει και κλείνει, στην στιγμή, παραγγελιά γαμάτη!

ΑΓΛΑΪΑ:

(Τραγουδιστά) Αχ, Μανωλάκη μου, γλυκέ! Αν έχεις το Θεό σου! Σε τέτοιο μέρος βρωμερό, μην δίνεις τον εαυτό σου! Ας' τους να βαυκαλίζονται, με βότανα και μαντζούνια, και εσύ τόπο να δίνεις στην οργή, αγάπη και συμπόνια!

ΜΑΝΩΛΗΣ:

(Τραγουδιστά) Κορίτσι μου, ωραίο! Κορίτσι μου, γλυκό! Ήτανε μοιραίο, να γίνω ρημαδιό! ... Όταν αυτά συνέβησαν, χωρίς εγώ να ξέρω, έγινε κάτι φοβερό, που ούτε και το πιστεύω! ... Μια μέρα κρύα, πρωινή, πριν μάτι καν ανοίξω, την Πηνελόπη, την ψηλή, μου ήρθε να την πνίξω! Έψαχνε να βρει και να δει, ποια άνομα σεντόνια τυλίζανε, στο πι και φι, τον άντρα της! Η δόλια! ... Γιατί ... Ο γερο-Λεωνίς, ποτέ στα χρονικά του, δεν ήτανε της μας ευχής, μα είχε τα τυχερά του! ... Πού να 'ξερα και εγώ, ο φτωχός, τι μου 'μελε να πάθω! Σαν μπήκε ο Μπάκας και ο Πουρός, είδα, πια, να τα χάνω! ... Γιατί ... Αγλαΐτσα μου, γλυκιά ... ο άντρας δεν αντέχει, ούτε μια τόση δα σκιά, στον κόρφο του να τρέφει! Φοβήθηκα, μα τον θεό, μήπως η Πηνελόπη, την μέρα εκείνη στον γιατρό, τους πει και με λερώσει!

ΑΓΛΑΪΑ:

(Τραγουδιστά) Αχ, βρε, καλέ μου! Τι 'να αυτά που ακούω και φρικάρω! Μοιάζουν με όνειρο κακό και θέλω να φλιπάρω! ... Είπες πως σύζυγος αυτή, δική σου 'θε να είναι; ... Δεν το πιστεύω! Μα, αυτή, παράνομη σου είναι!

ΜΑΝΩΛΗΣ:

(Τραγουδιστά) Παράνομη αυτή, νόμιμη η αφεντιά σου! Μα, κάποια μέρα, στην ζωή, μπλέκονται τα μυαλά σου!

ΑΓΛΑΪΑ:

(Τραγουδιστά) Και, τώρα, τι θα κάνουμε; Το σκέφτηκες λιγάκι; Εμένα στεφανώθηκες! Όχι το πουτανάκι!

ΜΑΝΩΛΗΣ:

(Τραγουδιστά) Ηρέμησε, καμάρι μου! Ηρέμησε, ομορφιά μου! Μον' άκουσε τα λόγια μου και την φτωχή καρδιά μου! Εγώ, τον Μπάκα και Πουρό, τους έχω ξεγραμμένους και, άλλο συνδικαλισμό, όχι με ξοφλημένους! ... Θ' αλλάζω, Αγλαΐτσα μου, στ' ορκίζομαι! Το νιώθω! Σε σένα θα αφιερωθώ και σου το βεβαιώνω! Τα πράγματα που άφησα και βγήκαν απ' την ζωή μας, σ' ένα κουτάκι μυστικό, θα βάλω στην ψυχή μας! (Βγάζει, απ' την τσέπη του, το κουτάκι που του είχε δώσει η Αφροδίτη) Και πρώτα, Αγλαΐτσα μου, αυτό που θα ζητήσω, θα 'ναι δυο μάτια παιδικά και θα σου τα χαρίσω! ... Γιατί ... Αυτό που, εσύ και εγώ, το χάσαμε, για χρόνια, σ' ένα κουτάκι τόσο δα, θα κλείσουμε αιώνια! ... Θα είναι τα ματάκια μας, αγνά και ζαλισμένα, γιατί αυτός που συμπονά, χάνεται στον αιθέρα. Απ' όλες τις ζετσιπωσιές, εμείς θα αποχωρούμε! Και, σ' όλες τις μπαγαποντιές, μ' αφέλεια θα απαντούμε! Θα βρίσκουμε καταφυγή σ' όνειρα και τραγούδια και, εκεί που η θλίψη θα ηχεί, θα απέχουνε τα λόγια! Όταν σιωπά η λογική, θα βγαίνει η φαντασία! Και, στο μυαλό και την ψυχή, θα 'ρχεται η ουσία! ... Και η ουσία είσαι εσύ! Εσύ και 'γω μονάχα! Είναι μια ουσία θλιβερή, μα κι όμορφη, σαν τ' άστρα! Φεγγοβολάει τη νυχτιά! Κρύβεται την ημέρα! Και, σαν ο χρόνος σταματά, χάνεται στον αγέρα! Μοιάζει με θάλασσα ρηχή που, κάποτε, βαθαίνει! Και, εκεί που σμίγει με τη γη, την άβυσσο γυρεύει! ... Κάπου, στις τύχης τον τροχό, υπάρχει μια στιγμούλα, που το ένα γίνεται σαν δυο, και αυτά, σαν ένα ακόμα! Είναι η στιγμή που το μυαλό χάνει τα όριά του! Ελευθερώνεται, πετά και βρίσκει τη χαρά του! Αυτή η χαρά είναι για μας, γλυκιά μου Αγλαΐτσα, σαν ένα νεύμα της καρδιάς, σαν άγγιγμα ελπίδας! ... Και ευτυχισμένος στην ζωή είναι, να το θυμάσαι, όποιος μπορεί και περπατεί, δίχως να τον λυπάσαι! Δεν έχει εξάρτηση καμιά! Δεν πνίγεται στον βούρκο! Δίνει στα χρήματα κλωτσιά, μαζί και στον πανούργο! ... Ταμπούρλο είναι η ζωή, γλυκιά μου Αγλαΐτσα! Στον ήχο του και την αφή, χτίζεται εκκλησίτσα!

ΑΓΛΑΪΑ:

(Τραγουδιστά) Μανώλη μου, σε αγαπώ, όσο δεν θα πιστέψεις! Μέσα στο αίνιγμα αυτό, μπορεί και να μαντέψεις! Πέρασαν χρόνια για να δω, αυτό που ξέρω τώρα! (Φωνάζοντας δυνατά) Δεν ζει στ' ουράνια το Καλό, μα σέρνεται στο χώμα! (Ο Μανώλης και η Αγλαΐα πιάνονται απ' τα χέρια και κοιτούν, στην οθόνη της τηλεόρασης, ένα μικρό, λευκό περιστέρι, που προσπαθεί, αλλά δεν μπορεί, να πετάξει στον ουρανό).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΗ ΤΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ

Στο γραφείο του Διοικητή του νοσοκομείου, Πελοπίδα Κουνενέ, εισέρχεται η Πηνελόπη Φιστίκογλου. Βρίσκει τη Γραμματέα του, Αφροδίτη Ντελή, σκυμμένη πάνω από μια στοίβα από χαρτιά.

- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Καλημέρα σας, δεσποινίς.
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Καλημέρα σας ... Συγγνώμη αλλά ... Δεν επιτρέπεται να εισέρχεστε στο γραφείο του Διοικητή, χωρίς την άδειά του ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Αλήθεια; Μεγάλωσαν τόσο οι δουλειές του Κυρίου Πελοπίδα Κουνενέ, που δεν μας καταδέχεται πλέον;
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Σας παρακαλώ, Κυρία μου! Παραεξηγήσατε αυτό που σας είπα, απ' ό,τι φαίνεται!
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Κάθε άλλο! Κάθε άλλο! Μάλλον, εσείς παρεξηγήσατε, δεσποινίς μου, τη παρουσία μου!
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Τι θέλετε να πείτε; Δεν σας καταλαβαίνω.
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Μήπως θα με καταλάβαιτε καλύτερα, αν σας πω ότι είμαι η αδελφή του Κυρίου Λεωνίδα Φιστίκογλου, του επιχειρηματία της εταιρείας «Σάμος Χέρμπος»;
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Ω! ... Με συγχωρείτε, Κυρία Φιστίκογλου! ... Με συγχωρείτε! ... Δεν ήξερα! ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Καλέ! Μην ταράζεστε! Μην ταράζεστε! Δεν χρειάζεται! (Μικρή σιωπή) Άλλωστε ... Τα νιάτα, δεσποινίς μου ... Δεν πρέπει να ταράζονται ... Από τα γηρατειά! ...
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Μα ... Εσείς δεν είστε γερασμένη, Κυρία Φιστίκογλου! ... Απεναντίας! ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Αχ! Κοπέλα μου όμορφη! Αυτό θα το νιώσεις, όταν θα φτάσεις στην ηλικία μου! Τώρα ... Είσαι έξω απ' τον χορό και πολλά μπορείς να λες, γλυκιά μου!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Αλλά ... Ας τα αφήσουμε, τώρα, αυτά! *(Αναστενάζοντας βαθιά)* Το γήρας δεν μπόρεσε κανείς να το νικήσει! ... Ούτε καν ... Η Εξουσία!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Η Εξουσία; ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Η Εξουσία, γλυκιά μου! Η Εξουσία! *(Φτιάχνει τα μαλλιά της)*.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Γιατί το λέτε αυτό; ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Ω! Ομορφούλα! Δεν περίμενα από σένα μια τέτοια ερώτηση!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: *(Χαμογελώντας πονηρά)* Μα, καλά! Τόσο καιρό, δίπλα στην Εξουσία είσαι, καλή μου! Για το Θεό! Δεν πρόσεξες τίποτα;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: *(Μονολογώντας)* Αχ, Θεέ μου! Θεέ μου! Αυτά τα νέα τα παιδιά! Ή είναι, εντελώς, απονήρευτα ή δεν έχουν αντίληψη του περιβάλλοντος στο οποίο βρίσκονται! Δεν εξηγείται διαφορετικά! Είναι τραγικό! *(Προς την Αφροδίτη)* Βρε, πουλάκι μου ... Δεν παρατήρησες, ποτέ, το πρόσωπο της Διοίκησης; ... Της Υψηλής Διοίκησης! ... Δεν είδες τα χαρακτηριστικά της; ... Τις κινήσεις της; ... Τις αντιδράσεις της; ... *(Μικρή σιωπή)* Δεν σου θυμίζουν κάτι; ...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Λοιπόν! Για να σε βοηθήσω, θα σου κάνω μια πολύ απλή ερώτηση! ... Όταν βλέπεις μια γριά στο δρόμο, να είναι βαμμένη, χτενισμένη, παρφουμαρισμένη ... Τι αισθήματα σου γεννώνται στην στιγμή; ... Συμπάθειας ή αντιπάθειας;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Μα ... Συμπάθειας, φυσικά!

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Σωστά, γλυκιά μου! Συμπάθειας! Μήπως, όμως, αυτή η ... *συμπάθεια* ... δεν είναι απολύτως ... καθαρή ... *συμπάθεια*; ... Μήπως κρύβει και κάτι άλλο μέσα της; Για σκέψου λιγάκι ...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: *(Διστακτικά)* Οίκτο; ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Ακριβώς, ομορφιά μου! Οίκτο! *(Αναστενάζοντας βαθιά)* Αυτά είναι και τα αισθήματα που σου γεννάει η Εξουσία! *(Μικρή σιωπή)* Συμπάθεια, αρχικά ... Οίκτο, στην συνέχεια!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: *(Φωνάζοντας)* Οίκτο βέβαια! Οίκτο! Τι με κοιτάς με απορία, γλυκιά μου; Γιατί ... Ποιο άλλο συναίσθημα είναι πιο κοντά σ' αυτή τη θλίψη; ... που δεν είναι μόνο θλίψη! ... αλλά και επιείκεια μαζί! Παραδοχή! Κατανόηση! Συγκατάβαση! Για να μην πω καλύτερα ... *(Με πομπώδες ύφος)* Συγχώρεση!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Συγχώρεση; ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Ναι ... Γιατί; ... Σου φαίνεται περίεργο, μικρή μου; ... Δεν σκέφτηκες, ποτέ, ότι την Εξουσία πρέπει ... *(Μικρή σιωπή)* Να την ... Συγχωρήσεις!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Να την συγχωρήσω; ... Την Εξουσία; ... Μα ... Ποιος ο λόγος να την συγχωρήσω; ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: *(Αγανακτισμένα)* Μα! Για να σε συγχωρήσει και αυτή, γλυκιά μου! Είναι πολύ απλό!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Για να με συγχωρήσει και αυτή; ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Αχού! ... Λουπόν! Άκου! ... Ο κοντός πρέπει να συγχωρεί τον ψηλό και ο ψηλός τον κοντό! Ο ένας οφείλει να δίνει χώρο στον άλλο, αν θέλουν να συνεχίσουν το νταλαβέρι τους! Κατάλαβες; *(Επιτηδευμένα)* Αχ! Δεν υπάρχει, κοριτσάκι μου, μεγαλύτερη αναγκαιότητα από την συγχώρεση! Ω! Ναι! Ναι! Καλά το άκουσες! Από την συγχώρεση! Αν το είχαν συνειδητοποιήσει αυτό όλοι οι άνθρωποι, θα είχαν κάνει την ζωή τους πολύ πιο βολική! Σχεδόν ... Παραδεισένια! ... *(Ονειροπολώντας)* Παντού ... Ένα πέπλο ευφορίας θα κάλυπτε τα πάντα ... Χωρίς μετοχές να ανεβαίνουν και να κατεβαίνουν ... Χωρίς κέρδη και απώλειες ... Χωρίς νικητές και ηττημένους ... Χωρίς ...

- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** *(Διστακτικά)* Για να καταλάβω ... Είστε με το μέρος της Εξουσίας, Κυρία Φιστίκογλου; ... Ναι; ... Ή ... Όχι; ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** *(Συνέρχεται από την ονειροπόληση)* Τώρα, είναι, σαν να με ρωτάς, μικρή μου, αν αγαπάω τα παιδιά μου! *(Με πομπώδες ύφος)* Όταν δημιουργείς κάτι, το εξουσιάζεις κιόλας, αγάπη μου! Γι' αυτό, όλοι αγαπάνε την Εξουσία! Γιατί η Εξουσία, γλυκιά μου ... Είναι ... *(Με πάθος)* *Δημιουργία!* ... *(Μικρή σιωπή)* Και ποιος δεν θέλει, έστω και για ένα λεπτό να νιώσει ... *Δημιουργός!* *(Μικρή σιωπή)* Ναι! ... Ναι! ... Ακόμη και αυτή η βαμμένη και παρφουμαρισμένη γριά! ... Ακόμη και αυτή! ... Θέλει να πιστεύει ότι έχει κάτι ... *Δημιουργήσει!* ... *(Μικρή σιωπή)* Έστω και αν αυτό που δημιούργησε ... Δεν είναι, παρά μονάχα, μια ... Ψευδαίσθηση! ... Μια ... Αυταπάτη! ...
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Εννοώ το πρόσωπό της! Αυτό το ψεύτικο πρόσωπο! Αυτό το προσωπίο! ... *(Μικρή σιωπή)* Και όμως ... Αυτό το άθλιο μασκάρεμα ... Το εξουσιάζει! ... Και αν κανείς πάει να της βγάλει αυτή τη μάσκα από πάνω της, είναι, τότε, ικανή να του κόψει τα χέρια με τα λυσσασμένα δόντια της! *(Μικρή σιωπή)* Γιατί η *Ψευδαίσθηση* ... Μισεί την *Αλήθεια* ... Και η *Αλήθεια* ... Μισεί την *Εξουσία* ...
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** *(Με αφέλεια)* Και, επομένως, και τη *Δημιουργία!*
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** *(Χαϊδεύοντας το μάγουλο της Αφροδίτης)* Είσαι γλυκό κορίτσι ... *(Αναστενάζοντας βαθιά)* Δυστυχώς!
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Δείχνετε, σαν να με λυπάστε! ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** ...
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Σαν να απορείτε, που βρίσκομαι σ' αυτό το άθλιο γραφείο! ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** ...
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Σαν να σκέφτεστε από μέσα σας ... Πόσο αποτυχημένη είμαι! ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Αποτυχημένη! Τσου! Τσου! Τσου! Τσου! Τσου! Τσου! Τσου! ... Πολύ βαριά λέξη, βρε, κουκλίτσα μου! ... Πολύ βαριά λέξη! ... Μην την ξαναπείς!

- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** *(Θλιμμένα)* Η αλήθεια είναι πως ... Είχα άλλα εργασιακά όνειρα ... Όμως ... Όμως ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Όμως, αυτά, στο Δημόσιο, είναι πολυτέλεια! Αυτό δεν ήθελες να μου πεις, γλυκιά μου;
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Ναι ... Αυτό ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Λάθος! Λάθος! Μέγα λάθος!
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Μέγα λάθος; ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Μέγα λάθος, βέβαια!
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Γιατί; ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Γιατί! Γιατί! Γιατί! ... Μα, γιατί, γλυκιά μου, το χθες είναι χθες, το σήμερα είναι σήμερα και το αύριο είναι αύριο! Ποτέ δεν θα ευτυχήσεις στην ζωή σου, αν δεν μάθεις να τα ξεχωρίζεις αυτά τα τρία!
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Πιστεύετε ότι όλα θα αλλάξουν ... *αύριο*; ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Φυσικά και το πιστεύω!
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Είστε πολύ αισιόδοξη! ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Δεν είμαι αισιόδοξη, μικρή μου ... Είμαι απλώς ... Προφητική!
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Προφητική! ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** *(Κουνώντας, συγκαταβατικά, το κεφάλι της)* ...
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Είμαι, λοιπόν, και εγώ, πολύ περίεργη να πάρω τον χρησμό σας!
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** *(Χαμογελώντας πονηρά)* ...
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Μα, πείτε μου! ... Γιατί χαμογελάτε και δεν μου λέτε, τι σκέπτεσθε; ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Όταν γκρεμίζεις κάτι ... Χτίζεις κάτι άλλο στη θέση του! ... Και, τότε, το μέλλον ... Γίνεται διαφορετικό ... Από το παρόν! ...
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Μιλάτε, σαν ιέρεια, σε αρχαίο ναό! Πολύ διαφορούμενος ο χρησμός σας! ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Μιλάω, σαν γυναίκα, μικρή μου! ...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Μιλήστε, τότε, ελεύθερα, σαν γυναίκα προς γυναίκα!

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: *(Κοιτάζοντας το γραφείο του Διοικητή)* Πότε θα έρθει ο Διοικητής σας;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Θα αργήσει λιγάκι. Είναι σ' ένα meeting, εκτός νοσοκομείου.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Συνεπώς ... Προλαβαίνουμε ...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Τι πράγμα; ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Να σου αναλύσω το σχέδιό μας!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Το σχέδιό μας; ... Γιατί; ... Θα κάνουμε κάτι μαζί; ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: *(Με ενθουσιασμό)* Θα πείσουμε τη βαμμένη γριά ότι είναι νέα και όμορφη!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Ποια βαμμένη γριά; ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Την *Εξουσία*, βρε πουλάκι μου! Τι λέμε τόση ώρα! Α! Είσαι πολύ ανυποψίαστη, γλυκιά μου!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Μα ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Εντάξει! Εντάξει! Έχεις δίκιο! Θα σου εξηγήσω, εδώ και τώρα, το σχέδιό μας! *(Μικρή σιωπή)* Και ... Είμαι, πραγματικά, πολύ τυχερή ... που λείπει ο *κέρβερός* σας!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Σσσςς! ... Μην μιλάτε έτσι και σας ακούσει κανείς! ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: *(Χαμογελώντας)* Αχ, γλυκιά μου! Πέρασαν τα χρόνια που αισθανόμουν κάποια αιδώ για όλους αυτούς τους υψηλά ιστάμενους! Να θυμάσαι, κοριτσάκι μου, ότι όσο υψηλοτάτου φαίνονται, τόσο ξεκαλωτάτου είναι! Και εσύ! Και εσύ, μικρή μου! Όταν θα φτάσεις στην ηλικία μου, δεν θα λες 'σσςς'! Θα το κόψεις αυτό το κακό συνήθειο, χρυσό μου! Στο εγγυώμαι! Αλλά ... Τέλος πάντων ... Ας περάσουμε στο δια ταύτα! ... *(Μικρή σιωπή)* Ξέρεις, ποιο είναι, γλυκιά μου, το όνομά μου;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: *(Διστακτικά)* Το όνομά σας; ... Μα ... Νομίζω ... Αν δεν κάνω λάθος ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Ναι ...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Πηνελόπη! ...

- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Ακριβώς! Και το επώνυμό μου, κουκλίτσα μου;
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Μα! Φιστίκογλου-Κακαλίδου!
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** *(Χαμογελώντας)* Εδώ έκανες κάποιο λάθος, κοριτσάκι μου! Το επώνυμό μου είναι Καραθάνου-Φιστίκογλου!
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Καραθάνου-Φιστίκογλου; ... Μα ... Πώς γίνεται αυτό; ... Δεν καταλαβαίνω ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Γίνεται, γλυκιά μου! Γίνεται! ... Γιατί ο Κύριος Λεωνίδας Φιστίκογλου ... Είναι ο σύζυγός μου! *(Γέλια)*.
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Α!!! ... Απίστευτο! ... Μα ... Όλοι ξέρουμε, εδώ, ότι είναι ο αδελφός σας! ... *(Μικρή σιωπή)* Και ... Τότε ... Ο Μανώλης ο Κακαλίδης; ... Τι είναι; ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** *(Γελώντας)* Αχ, αυτός ο Κύριος Εμμανουήλ Κακαλίδης! Αχ, αυτός ο Πρόεδρος του Σωματείου Εργαζομένων! Τον εαυτό του δεν μπορεί να κουμαντάρει, ο κακομοίρης! Τις τύχες του Προσωπικού θα διαφεντεύσει! Τρομάρα του! *(Μικρή σιωπή)* Και τρομάρα σας, δηλαδή! ... Που τον εκλέξατε! ... Κανέναν χειρότερο δεν είχατε να βγάλετε! ... *(Φτιάχνει τα μαλλιά της)*.
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Καλά ... Πώς έγινε αυτό; ... Δεν καταλαβαίνω ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** *(Γελώντας)* Αντρική ανασφάλεια, γλυκιά μου! Αντρική ανασφάλεια! Ξέρεις τι είναι αυτό; *(Φωνάζοντας)* Φίδι κολοβό στον κόρφο της κοινωνίας! *(Σε συνομοτικό τόνο)* Μην μπλέξεις, ποτέ, με τέτοιους άντρες, κοριτσάκι μου! Ευχή και κατάρα σου δίνω! Μην μπλέξεις με τέτοιους άντρες!
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** *(Γελώντας)* Τι να σου πω, βρε πουλάκι μου! Τι να σου πω! Είναι, για γέλια και για κλάματα, η κατάσταση στο νοσοκομείο σας! Με λάνσαρε στους συνεργάτες του, αυτά τα δύο τα ανδρείκελα, τον Μπάκα και τον Πουρό, ως σύζυγό του! Αν έχεις το Θεό σου! Και αυτό γιατί! Θέλεις να σου πω; Για να μην αναγκαστεί, ο άθλιος, να τους πει ότι γνωριστήκαμε σ' ένα ουρολογικό ιατρείο! Για όνομα του Θεού και της Παναγίας! *(Μικρή σιωπή)* Εκείνη την ημέρα ... *(Γέλια)* Αυτός, κατατρομαγμένος και ντροπιασμένος, μέχρι τα μπούνια, συνοδευόταν από την γυναίκα του! ... Και εγώ ... Συνόδευα τον αντρούλη μου! ... *(Γέλια)*.

- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Απίστευτο!! ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** *(Γελώντας)* Απίστευτο και, όμως, αληθινό, γλυκιά μου! Όταν βάλλεται ο αντρισμός του συζύγου, κοριτσάκι μου, γίνεται χειρότερος και από την Μέγαιρα της Αρχαιότητας! ... *(Μικρή σιωπή)* Αλήθεια ... Δεν σε ρώτησα, βρε παιδί μου ... Είσαι παντρεμένη, γλυκιά μου; ...
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Όχι, ακόμα...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** *(Αναστενάζοντας βαθιά)* Μακάρια και Ευλογημένη!
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Μακάρια και Ευλογημένη! ... Μα ... Εγώ ... Θέλω να κάνω οικογένεια! ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** *(Αγριοκοιτάζοντας την Αφροδίτη)* Ε! ... Τότε ... Θα την απωλέσεις, πολύ σύντομα ... Την μακαριότητά σου!
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Νομίζω ότι είστε, λιγάκι, υπερβολική, Κυρία Φιστίκογλου! ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Ωωωω! Ναι! Ναι! Είμαι υπερβολική! Πολύ υπερβολική, μάλιστα! Ενώ εσύ ... *(Μικρή σιωπή)* Εσύ είσαι εντελώς ... Τρελή, γλυκιά μου!
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Τρελή;...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Τρελή, βέβαια! Τρελή για δέσιμο! ... Γιατί, βρε, κοριτσάκι μου, σκέψου αυτό που θα σου πω: Ποιος μαραθωνοδρόμος τρέχει, έχοντας στην πλάτη του φορτωμένο, και έναν άλλο; Μόνον ένας τρελός δρομέας θα έκανε κάτι τέτοιο! ... *(Φωνάζοντας δυνατά)* Η ζωή είναι μια μαραθώνια διαδρομή, γλυκιά μου! Τρέξ' την με, όσο το δυνατόν, λιγότερα βάρη στους ώμους σου! ... Η Πηνελόπη η Φιστίκογλου στο λέει αυτό! ... Η μαθούσα και παθούσα! ... *(Γέλια)*.
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Ναι ... Αλλά ... Εσείς που τα λέτε αυτά ... Είστε παντρεμένη με τον επιχειρηματία της εταιρείας «Σάμος Χέρμπερτς»! Τον Κύριο Λεωνίδα Φιστίκογλου!
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** *(Απηνυδισμένη)* Ε! Δεν βλέπεις! Γι' αυτό και πρόκοψα! Επειδή έχω, στο πλάι μου, τον Λεωνίδα Φιστίκογλου! Τον επιχειρηματία περιωπής! Τον βοτανοπώλη, καλέ, της Βορείου Ελλάδος! Ποιος στην χάρη μου, καλέ! Ποιος στην χάρη μου! Μην τον χέσω πατόκορφα! ... Και αυτόν και τα βοτάνια του, μαζί! ... Από την Σάμο!

- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Απορείς, κοριτσάκι μου, ε; Απορείς που μιλάω έτσι για τον άντρα μου! Το βλέπω στα μάτια σου! Όμως ... Χαΐρι δεν είδα από δαύτον, ποτέ, γλυκιά μου! Χαΐρι δεν είδα! Το κέρατο το έφαγα με το κουτάλι! Και την ζήλια του! ... Αυτή και αν την έφαγα με το κιλό! ... Αυτό που το βάζεις πάλι! ... Εμ, κερατωμένη! ... Εμ, ζηλευτή, και από πάνω!
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Ίσως ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Τι ... *Ίσως*; ... Ίσως να μην προσπάθησα αρκετά; ... Αυτό μου λες τώρα!
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Ίσως ... να μην βρήκατε την αδελφή ψυχή σας ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Την αδελφή ψυχή μου! *(Βάζει τα γέλια)* Την αδελφή ψυχή μου! ... *(Γέλια)* Αχ, μωρό μου! ... Σ' ευχαριστώ! ... Σ' ευχαριστώ! ... Είχα πολύ καιρό να νιώσω έτσι, κοριτσάκι μου! ... Μ' έκανες και γέλασα, κουκλίτσα μου *(Γέλια)*.
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Δηλαδή ... Δηλαδή ... *(Γέλια)* Εσύ νομίζεις ότι παντρευόμαστε ... Την αδελφή ψυχή μας! ... *(Γέλια)* Αχ, κοριτσάκι μου! ... Πού ζεις! ... Πού ζεις! ... *(Γέλια)*.
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Βλέπω, γύρω μου, πολλά ταιριαστά ζευγάρια!
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Αλήθεια; ... Ε, λοιπόν ... Αυταπατάσαι! Να στο πω, να το ξέρεις!
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Αυταπατώμαι;...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Στο προσυπογράφο ανεπιφύλακτα! *(Μικρή σιωπή)* Άκου, γλυκιά μου ... Αυτά τα ζευγάρια, που σου φαίνονται εσένα ταιριαστά ... *(Μικρή σιωπή)* Αυτά και αν είναι ... *(Φωνάζοντας δυνατά)* Τα πιο αταίριαστα! ... *(Γέλια)*.
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Τέλος πάντων! Τέλος πάντων! ... Μια ψυχή που είναι να βγει ... Ας βγει! ... Σου εύχομαι να παντρευτείς, αφού το θέλεις τόσο πολύ! ... Και να ευτυχήσεις! ... Στο εύχομαι, πραγματικά, ολόψυχα! *(Γέλια)*.

- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Και τώρα; ... Με την παρεξήγηση που δημιουργήθηκε; ... Τι θα κάνετε; ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Αααααα! Όχι, *τί θα κάνω*! Τι θα κάνουμε, να λες, γλυκιά μου! Τι θα κάνουμε!
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** *(Θλιμμένα)* Ο Μανώλης ο Κακαλίδης είναι συνάδελφός μου ... Και ... Μου είναι ... συμπαθής ... Αξίζει μια καλύτερη τύχη στην ζωή του ... Μια στροφή! ... Μια αλλαγή! ... *Σαπίζει* εδώ μέσα! ... Θέλω πολύ να δει τα πράγματα με καθαρή ματιά ... *(Μικρή σιωπή)* Σαν παιδί ... Σαν μικρό παιδί ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** *(Ειρωνικά)* Ω! Και μένα! Και μένα! Αν και λευκός ο γάμος μας με τον Πρόεδρο του Σωματείου Εργαζομένων! ... Μου είναι πολύ συμπαθής, ο κακομοίρης, γλυκιά μου! ... Πολύ συμπαθής! ... *(Γέλια)*.
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** *(Σε σοβαρό τόνο)* Λοιπόν! Άκου, κοριτσάκι μου. Θέλω να είμαι ειλικρινής μαζί σου. Στο νοσοκομείο σας, διαδίδεται, εδώ και μέρες, ότι η Πηνελόπη Φιστίκογλου! *(Ειρωνικά)* Η αδελφή του Λεωνίδα Φιστίκογλου! ... Του στενού συνεργάτη ... Και όχι μόνο! ... Του Διοικητή σας! ... Αυτού του Κουνενέ! ... Αχ, Παναγιά μου! ... Τι φρίκη! ... Τι ανθρωπάριο, αυτός ο χάνος! ... Είναι, επιπλέον, και *σύζυγος* του Προέδρου του Σωματείου Εργαζομένων! ... *(Φωνάζοντας δυνατά)* Του Κυρίου Εμμανουήλ Κακαλίδη, δηλαδή! ... *(Μικρή σιωπή)* Μέχρις εδώ, σωστό το λογύδριο μου, κουκλίτσα μου; ...
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Σωστό ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Ωραία, λοιπόν! Το ερώτημα είναι τώρα, τι θέλω εγώ εδώ και, με ποια ιδιότητα, ήρθα, σήμερα, σ' αυτό το γραφείο της συμφοράς και της φρίκης!
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Δεν πάει, κάπου, το μυαλό σου, γλυκιά μου;
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** *(Με πάθος)* Θα αποκαλύψετε την Αλήθεια και θα αποκαταστήσετε το Όνομα και την Τιμή σας!
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** *(Χαμογελώντας πονηρά)* Το, ακριβώς, αντίθετο! Το, ακριβώς, αντίθετο, κουκλίτσα μου!

- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Το, ακριβώς, αντίθετο; ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Θυμάσαι, τι σου είπα, πριν από λίγο; ... *(Σε συνωμοτικό τόνο)* Πρέπει να πείσουμε τη βαμμένη γριά ότι είναι νέα και όμορφη!
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Και ... Πώς θα το κάνουμε αυτό; ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** *(Με ενθουσιασμό)* Καλλιεργώντας την ψευδαίσθηση, γλυκιά μου! ... *(Φωνάζοντας δυνατά και σηκώνοντας τα χέρια της ψηλά)* Δημιουργώντας μια *Αυταπάτη!!!* ...
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** *(Ταραγμένη)* Μια ... *Αυταπάτη;* ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** *(Προφέροντας, μια-μια, τις συλλαβές)* Θυ ρο ξί νη! ...
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Θυ ρο ξί νη! ... Τι είναι, πάλι, αυτό; ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** *(Γελώντας δυνατά)* Η αρρώστια της Εξουσίας, γλυκιά μου! Η αρρώστια της Εξουσίας! Γι' αυτό, οι Εξουσίες πέφτουν, κοριτσάκι μου! Επειδή ανεβαίνει η ... *(Φωνάζοντας δυνατά)* Θυ ρο ξί νη τους! ... Και όσο αυτή ανεβαίνει ... Τόσο η απόδοσή τους ... *Κατεβαίνει!* ... Μέχρι που, στο τέλος, πέφτει η Εξουσία και γκρεμοτσακίζεται χάμω! ... Και ... Δεν σηκώνεται, ποτέ πια, το πεθαμένο της! ... *(Γέλια)* Τέλος πάντων! ... Τέλος πάντων! ... Αυτή είναι και η τραγωδία της ζωής! ... Σαν πετάξει το πουλάκι ... *(Γέλια)* Πίσω δεν ξαναγυρνάει, κοριτσάκι μου! ...
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Δεν μπορώ να πω, ότι σας καταλαβαίνω, απόλυτα, Κυρία Φιστίκογλου ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Δεν πειράζει, μωρό μου! Δεν πειράζει! Θα καταλάβεις στην πορεία! ... Πέσ' μου, όμως, κάτι ... *(Σε σοβαρό τόνο)* Ο Κουνενές θέλει να σε εκδικηθεί ... Έτσι δεν είναι;
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** *(Λυπημένα)* Ναι ... Πού το ξέρετε; ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Ξέρω αυτό το ανδρείκελο, γλυκιά μου! Δεν μου χρειάζονται άλλες ενδείξεις! *Αυτός* ... Μου είναι αρκετός! *(Μικρή σιωπή)* Θέλει να σε μπλέξει σ' αυτή τη βρωμερή υπόθεση, επειδή δεν του «κάθεσαι» ... Σωστά;
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Σωστά ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Όταν ο Κακαλίδης με σύστησε, μετά κόπων και βασάνων ... *(Γέλια)* σ' αυτούς τους δύο

γλοιωδέστατους συνεργάτες του ... Ομολογώ πως έπαιξα το θέατρο του αιώνα! Έπρεπε να δείξω σ' αυτά τα γελοία υποκείμενα, πόσο γελοία είμαι και εγώ! Για να μην με υποψιαστούν! Όχι για κανέναν άλλο λόγο! Και ... Τα κατάφερα! Τα κατάφερα! Γιατί ... Χωρίς να θέλω να το περηφανευτώ ... Αλλά ... Από μικρή ... Ήμουν ταλέντο στην Υποκριτική Τέχνη! (Γέλια).

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: (Λυπημένα) Και εγώ θέατρο παίζω εδώ μέσα ... Και πολλές φορές ... (Χαμηλώνοντας το βλέμμα) Αυτό είναι πρόστιχο και τιποτένιο! ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: (Χαϊδεύοντας το μάγουλο της Αφροδίτης) Δεν πειράζει, κοριτσάκι μου ... Δεν πειράζει, γλυκιά μου ... Μην μου στεναχωριέσαι! Το τέλος έρχεται και θα σηματοδοτήσει, για σένα, μια νέα και καλύτερη αρχή!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: (Συγκινημένη) Το πιστεύετε αυτό, Κυρία Φιστίκογλου; ... Το πιστεύετε πραγματικά; ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Μα! Φυσικά, κουκλίτσα μου! Φυσικά! Αρκεί, όμως, να παίζεις και τώρα ... (Φωνάζοντας δυνατά) Καλό θέατρο! ... Για λίγο! Όχι για πολύ! Μου το υπόσχεσαι;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: (Χαρούμενα) Σας το υπόσχομαι!

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Υπέροχα! Υπέροχα! (Μικρή σιωπή) Άκου, λοιπόν, τι κατάλαβα, «ψαρεύοντας» τον αντρούλη μου! Τον προκομμένο! ... (Μικρή σιωπή) Ο Κακαλίδης, ο Μπάκας, ο Πουρός και ο Κουνενές! ... (Γέλια) Έχουν μια θυροξίνη! ... (Σηκώνοντας τα χέρια της ψηλά) Ανεβασμένη στους έβδομους ουρανούς!!! ... (Γέλια) Και, φυσικά, ο ένας το κρύβει από τον άλλο ... Για να μην αποκαλυφθεί ...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: (Φωνάζοντας δυνατά) Το κοινό τους μαράζει!!! (Γέλια).

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: (Χειροκροτεί, ενθουσιασμένη) Ζητάνε, που λες, από τον άντρα μου, κουκλίτσα μου, βότανα και μαντζούνια, μπάς και γιατρέψουν τον πόνο τους! Αν έχεις το Θεό σου! (Γέλια).

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Καλά ... Και ο άντρας σας; ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Ε! Τι και 'ο άντρας μου' ! ... Δεν κατάλαβες; Στο κόλπο είναι και αυτός, γλυκιά μου! Αυτός τους προμηθεύει τα βότανα ... Και εκείνοι κάνουν τα στραβά μάτια! (Μικρή σιωπή) Ξέρεις ... Με τις συμβάσεις ... Και τους διαγωνισμούς με την εταιρεία του ... Την «Σάμος Χέρμπος» ... (Φωνάζοντας δυνατά)

Μασονία, κοριτσάκι μου! Σκέτη μασονία! Άσ' τα! Πού να στα λέω!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Απορώ! ... Απορώ! ... Με πόση άνεση και ευκολία! ... Αναφέρεστε σε κάτι που αφορά τον σύζυγό σας! ... Και αμαυρώνει την εικόνα του!

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: *(Εύθυμα)* Μα, θα τον χωρίσω, γλυκιά μου! Θα τον χωρίσω! Είναι θέμα ολίγων ημερών! Για να μην πω ... Ολίγων ωρών! *(Μικρή σιωπή)* Α! ... Ναι ... Παράλειψή μου ... Έπρεπε να στο είχα πει πιο μπροστά! ... Έβαλα μπρος το διαζύγιο! *(Γέλια)*.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Ω! ... Λυπάμαι! ... Λυπάμαι πολύ! ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: *(Αναστενάζοντας βαθιά)* Βλέπεις, κουκλίτσα μου ... Έχει και αυτός ... *(Επιτηδευμένα)* Ανεβασμένη ... θυροξίνη! ...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Ω! ... Λυπάμαι πάρα πολύ! ... Πάρα πολύ!

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: *(Θυμωμένα)* Και, μετά! ... Μετά, μου λες πως θέλεις να παντρευτείς! Ε! ... Είσαι ή δεν είσαι τρελή για δέσιμο!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Ναι ... Αλλά ... Τα βοτάνια; ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Ποια βοτάνια, χρυσό μου! Ποια βοτάνια! Τα βοτάνια θα μας σώσουν! Αυτά είναι για να δίνουν φρούδες ελπίδες στους χαροκαμένους! *(Μικρή σιωπή)* Ό,τι έδωσε η φύσις, γλυκιά μου, ή λειτουργεί, προς επιτέλεσιν του σκοπού του, ή δεν λειτουργεί! ... Και όταν δεν λειτουργεί ... *(Φωνάζοντας δυνατά)* Αυτό είναι αιτία διαζυγίου! ... Να στο πω να το γνωρίζεις! Μια και θέλεις και να μου παντρευτείς! ... *(Γέλια)*.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Ω! ... Ακούγεται, όμως, λιγάκι, σκληρό αυτό που λέτε, Κυρία Φιστίκογλου!

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Ε ... Ναι ... Δεν λέω ... Σκληρό είναι! ... Αλλά και εγώ ... Νέα γυναίκα είμαι ακόμα! ... Πόσο θα αντέξω! ... Μου λες; ...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Για πόσο καιρό ακόμα ... *(Φωνάζοντας δυνατά)* Θα είμαι ανικανοποίητη! Μου λες!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Ω!!! ...

- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Ε!!! ... Ναι! Ναι! Να το κρύψω δηλαδή! Επειδή φτιασιδώνομαι, σαν την μπι-μπι-μπό! ... Και δεν το δείχνω! ... *Ανικανοποίητη* είμαι, κοριτσάκι μου! ... *Ανικανοποίητη!!!* ... Απ' την κορφή, ως τα νύχια! Ανάθεμά τον! ... Τον βλογοκοκομένο! Τον αχαΐρευτο!
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Ω! ... Αυτό είναι οδυνηρό! Λυπάμαι πάρα πολύ, Κυρία Φιστίκογλου!
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Εσύ να τα ακούς αυτά και να τα βλέπεις! Που μου είσαι, όλο, ονειροφантаσίες! Για αδελφές ψυχές ... Και ιστορίες για αγρίους! ... *(Θυμωμένα)* Ρομαντικά! ... Ονειροφантаσμένη!
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** *(Πιάνοντας το κεφάλι της με απόγνωση)* Τι μπέρδεμα και αυτό, Θεέ μου! ... Τι μπέρδεμα! ... Πώς θα ξεμπλέξουμε! ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Θα ξεμπλέξουμε! Θα ξεμπλέξουμε, κουκλίτσα μου! Μην ανησυχείς! *(Γέλια)*.
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Μα ... Πώς! Πώς!
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** *(Μικρή σιωπή)* Με ... Με ... Αυτό!!! ... *(Κατεβάζει το εσώρουχό της και δείχνει το αιδού της)*.
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Α!!! ... Παναγιά μου!!! ... *(Βάζει τα χέρια της μπροστά στα μάτια της, για να μην δει)*.
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Η αυταπάτη! ... Η αυταπάτη! ... Που λέγαμε, γλυκιά μου! ... Η αυταπάτη! ... *(Γέλια)*.
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** *(Τρέμοντας)* Α!!! ... Η αυταπάτη!!! ... Ναι!!! ... Η αυταπάτη που λέγατε!!! ... *(Παίρνει, λίγο, τα χέρια της, μπροστά από τα μάτια της, και κοιτάζει φοβισμένα)*.
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Μόνον, έτσι, πείθεται, κοριτσάκι μου, η βαμμένη γριά ... Ότι είναι νέα και όμορφη!
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Ε!!! ... Ναι!!! ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Μα! Μα! Γιατί σοκάρεσαι τόσο, μικρή μου! Θα μου πεις και μένα, επιτέλους;
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Ε! .. Ε! ... Είναι πολύ προκλητικό!!! ... Πολύ τολμηρό!!! ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Η ... Αυταπάτη ... Είναι πάντα ... *(Μικρή σιωπή)* Προκλητική! ... Και ... Τολμηρή!

- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Ω!!! ... Δεν μπορώ ούτε να το βλέπω!!! ... Σας παρακαλώ!!! ... Σας παρακαλώ, Κυρία Φιστίκογλου!!!
...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Όταν γκρεμίζεις κάτι ... Ξαναχτίζεις κάτι άλλο στη θέση του! ... Το είπαμε ... Δεν το είπαμε, γλυκιά μου;
...
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Ναι!!! ... Αλλά!!! ... Όχι με αυτόν τον τρόπο!!! ... Όχι! Όχι! Όχι, με αυτόν τον τρόπο!
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Πολλά 'όχι', λες, γλυκιά μου, και δεν κάνει! Άφησε και μια μικρή ... *(Μικρή σιωπή)* Χαραμάδα ... Ανοιχτή! ... Για να περάσει το 'όχι' και να γίνει ... 'Ναι'! *(Φωνάζοντας δυνατά)* Άκου με και μένα που σου λέω! Άκου και την ... *Κυρία Κακαλίδου*, που ξέρει!
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** *(Τρέμοντας)* Η Κ υ ρ ί α α α α Κ α κ α α α λ ί δ ο υ υ υ
...!
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** *(Με πάθος)* Ακριβώς, γλυκιά μου!!
Η Κ υ ρ ί α Κ α κ α λ ί δ ο υ !!! ... Η Κυρία Κακαλίδου, λιγωμένη και διψασμένη για Εξουσία!!! ... *(Μικρή σιωπή)* Η σύζυγος του Προέδρου του Σωματείου Εργαζομένων δεν είμαι στη συνείδηση όλων σας; ... Η αδελφή του Λεωνίδα του Φιστίκογλου δεν παραμένω στο μυαλό σας; ... Πρόσβαση στην Υψηλή Διοίκηση δεν έχω; ... Συνεπώς! ... Είμαι Προ των Πυλών!!! Προ της κατακτήσεως του θρόνου της Εξουσίας!!! ... Και αυτό! ... *(Δείχνει το αιδού της)* Είναι ... Ο Δούρειος Ίππος μου!!! ... Ο θρόνος είναι εδώ! Μπροστά μου! *(Κοιτάζοντας το γραφείο του Διοικητή)* Αρκούν λίγα λεπτά, για να γίνει δικός μου! ... Και ... *(Αναπνδώντας από την χαρά της)* Δικός σου, γλυκιά μου!
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** Όχι! Όχι! Εγώ δεν θέλω! Δεν θέλω!
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Μην φοβάσαι, αγάπη μου! *(Χαμογελώντας πονηρά)* Όταν εκφυλίζονται τα όπλα του άντρα ... Ενδυναμώνονται τα θέλητρα της γυναίκας! ... Αυτός είναι ένας χρυσός κανόνας, που πρέπει να έχεις, πάντα, στο μυαλουδάκι σου! Και ... *(Γελώντας)* Αφού ο Κύριος Κουνενές έχει μειωμένη αυτοεκτίμηση ... Λόγω ... Αυξημένης ... Θυροξίνης! *(Γέλια)* ... Γιατί να μην τον αναστατώσει λίγο η αφεντιά μου; Ούτως ή άλλως ... *(Γέλια)* Ακίνδυνος μάς είναι! ... Έτσι δεν είναι; ... Η συμπάθεια, που λέγαμε! ... Ο οίκτος προς τη βαμμένη γριά! ... Για θυμήσου! ... Για θυμήσου λιγάκι! *(Γέλια)*.

- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** *(Ταραγμένη)* Πολύ τολμηρό σχέδιο! Πολύ τολμηρό το σχέδιό σας, Κυρία Φιστίκογλου!
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Τολμηρό; Τολμηρό; ... Αναμενόμενο, γλυκιά μου! Εντελώς αναμενόμενο! ... *(Επιτηδευμένα)* Γιατί να μην ζητήσει και η δυστυχισμένη *Κυρία Κακαλίδου* ... Καταφύγιο και θαλπωρή στην αγκαλιά ενός μεγάλου και δυνατού άντρα! ... Και, φυσικά, γλυκιά μου ... Ξέρεις, πολύ καλά, ότι πίσω από κάθε σημαντικό άντρα ... Κρύβεται μια ισχυρή γυναίκα! ... *(Φωνάζοντας δυνατά)* Ο Κουνενές, σε λίγο, θα είναι ολόκληρος ... Δικός μου! Δικός μου! ... Στο χέρι μου θα τον επαίζω, σαν μπεγλέρι! ... Και τότε, γλυκιά μου ... Η Εξουσία θα είναι, στο πιάτο μας, το καλύτερο ορεκτικό! ... Σ' εμάς, θα το προσφέρουνε, καθημερινά, αυτό το ορεκτικό, οι υπάλληλοί μας! ... Και *εμείς* ... Θα το γευόμαστε μαζί! ... Θα σε κάνω το δεξί μου χέρι, κουκλίτσα μου! ... Ποιος στην χάρη μας, γλυκιά μου! Ποιος στην χάρη μας! *(Γέλια)*.
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** *(Ταραγμένη)* Ωστε ... Η βαμμένη γριά ... Είναι ... Ο Κουνενές; ... Ο Διοικητής μας! ...
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** *(Χαμογελώντας πονηρά)* Η βαμμένη γριά, κοριτσάκι μου, είναι ... Η *αυταπάτη!* ... Η *αυταπάτη!* ... *(Πάει να κατεβάσει, πάλι, το εσώρουχό της)* Αλλά! ... Άσε καλύτερα! ... Να μην σε σοκάρω πάλι, γλυκιά μου, με το *περιεχόμενο!* ... *(Γέλια)* Της *αυταπάτης!* ... *(Μικρή σιωπή)* Αυτή, που λες, κοριτσάκι μου, η *αυταπάτη!* ... *(Δείχνει το εσώρουχό της)* Ομορφαίνει τη ζωή μας! ... Την κάνει να φαντάζει ... *(Φωνάζοντας δυνατά)* Ω, Θεέ μου! ... *Αληθινή!* ...
- ΑΦΡΟΔΙΤΗ:** *(Ταραγμένη)* Ω! ... Ομολογώ ... Πως δεν το είχα, ποτέ στο παρελθόν, σκεφτεί έτσι! ... Αυτό που εσείς αποκαλείτε ... *Αυταπάτη!* ... Εμένα μου φαίνεται ... *(Μικρή σιωπή)* Υποκρισία! ... Για να μην πω ... Προστυχιά! Ναι! Προστυχιά!
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ:** Υποκρισία! Προστυχιά! *(Γέλια)* Μην είσαι τόσο απόλυτη, γλυκιά μου! Μην είσαι τόσο σκληρή και απόλυτη με τα *δώρα*, που σου έκανε ο καλός Θεούλης, κοριτσάκι μου! Τόσο σκληρή με τον εαυτό σου! Με την φύση σου! Με την ύπαρξή σου! ... Δώσε, κοριτσάκι μου, στις λέξεις, το βάθος και το εύρος που τους ταιριάζει! ... Το βάθος και το εύρος! ... Μην τις πνίγεις μέσα σε στενό και σκοτεινό πηγάδι, μικρή μου! ... *(Μικρή σιωπή)* Θέατρο! Θέατρο, κοριτσάκι μου! Αυτή είναι η σωστή λέξη! Όλα είναι θέατρο! Παίξε τον ρόλο σου, κάθε φορά, όσο καλύτερα μπορείς! Και ... Δεν

υπάρχει ομορφότερο πράγμα από την φθαρτή δόξα του ηθοποιού! ... Ναι! ... Του ηθοποιού! ... Μια δόξα ... που δεν σε κουράζει ποτέ! ... Μια δόξα, που έρχεται, έτσι ξαφνικά, στην σκηνή ... Και, σαν αερικό, χάνεται πάλι, μόλις σβήσουνε τα φώτα! ... Μια δόξα, που φτιάχεται από γελοιότητα ... Και, από μόνη της ... Γελοιοποιείται! ... *(Γέλια)* Γέλιο! Γέλιο! Γέλιο! ... Αυτή είναι η ζωή, κοριτσάκι μου! Ένα γέλιο! ... Ένα ατελείωτο γέλιο ... Φθαρτής δόξας! ...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ:

(Θλιμμένα) Και φθαρτής ... *Αυταπάτης!* ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ:

(Τραγουδιστά) Ό,τι δεν έζησε η καρδιά στο παρελθόν! Σε μια ριπή του ανέμου, θα το ζήσει! Κι ό,τι η ψυχή, με πάθος, λαχταρά! Άσε το μέλλον, το τρελό, ν' αποφασίσει! Κλείσε τα μάτια και φαντάσου το πολύ! Δώσ' του ένα ένδυμα! Μια αξία μυστική! Άνοιξε χέρια και μυαλό να το δεχτείς! Και όσο τ' αγγίζεις, πιο πολύ, θα προδοθείς! Μα, η απάτη είναι γένους θηλυκού! Και, η αυταπάτη, ζει στο νέφος τ' ουρανού! Και όσο η γη, μεσ' την σκιά της, θα γυρίζει! Τόσο αυτή τα όνειρά σου θα ορίζει! Γιατί η σκιά, όλο από πίσω, ακολουθάει! Και όπου και αν πας, αυτή, ποτέ, δεν σε ξεχνάει! Και αν νομίσεις, πως σαν τρέξεις, θα γλιτώσεις! Πάλι, στον δρόμο σου, αυτήν θα ανταμώνεις! ...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ:

(Τραγουδιστά) Έτσι και εσύ, συνοδοιπόρο να την κάνεις! Μαζί μ' αυτήν, αν πορευτείς, δεν θα πεθάνεις! Γιατί είναι θάνατος αργός η λογική σου! Που βασανίζει το κορμί και την ψυχή σου! Βάλε, λοιπόν, την αυταπάτη στη ζωή σου! Πιάσε το νόημα, και εσύ, της εποχής σου! Όλοι ποθούνε την Αλήθεια να γευτούνε! Και, όμως, σαν έρθει, πιο πολύ την λιοδορούνε! Να' ναι της μοίρας μας γραφτό να υποχωρούμε; Σε καθετί που "ποταπό" αποκαλούμε; ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ:

(Τραγουδιστά) Σαν έρθει η ώρα στο σανίδι να ανέβεις! Είσαι εσύ και το κοινό που επιλέγεις! Σβήνουν τα φώτα και μονάχος σου κινείσαι! Μέσα σε λόγια που, ποτέ, δεν διανοείσαι! Όμως, ο ρόλος, όταν πάνω σου στοιχειώθει! Είναι ένα ίχνος που μπορεί να σε λερώσει! Γι' αυτό και εσύ, για να χαρείς την ομορφιά σου! Ράψε τον ρόλο, πάνω στα μέτρα τα δικά σου! Και είναι καλύτερο, αυτό να το θυμάσαι! Να υποκρίνεσαι την ώρα που κοιμάσαι! Γιατί η λήθη του μυαλού και της καρδιάς μας! Δίνει στον ρόλο την αξία τη δικιά μας!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ:

Την αξία ... Τη δικιά μας; ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ:

Ναι, γλυκιά μου! Την αξία, τη δικιά μας!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Μα ... Εμένα ... Δεν μου αξίζει ... Η Εξουσία! ... Όχι! Όχι! Δεν τη θέλω! Δεν τη θέλω!

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: ...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Εμένα ... Μου ... Αξί ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: *(Φωνάζοντας δυνατά)* Μας αξίζει ... Η Ευτυχία, γλυκιά μου! ... Η Ευτυχία !!!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Ναι ... Η Ευτυχία ... Αλλά ... Αυτή ... Για μένα ... Δεν βρίσκεται ... Εδώ ... *(Μικρή σιωπή)* Ήρθε η ώρα ...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: *(Φωνάζοντας, με πάθος, δυνατά)* Ήρθε η ώρα! Ήρθε η ώρα που περιμέναμε όλοι μας! Ας χαρούμε, λοιπόν, την Ευτυχία! Ας την χαρούμε! Είναι ολόκληρη δικιά μας, κοριτσάκι μου! Ολόκληρη δικιά μας! Δέσ' την! Δέσ' την! Ήδη, εμφανίστηκε μπροστά μας! Ξεχωριστά ... Ξεχωριστά ... Για τον καθένα μας! ...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: *(Η Αφροδίτη παίρνει την τσάντα της και την κρεμάει, αργά, στον ώμο της. Κοιτάζει, νοσταλγικά, για τελευταία φορά, το γραφείο του Διοικητή) ...*

(Στην σκηνή μπαίνουν και οι υπόλοιποι ηθοποιοί).

(Η Πηνελόπη Φιστίκογλου πιάνει αγκαζέ τον Πελοπίδα Κουνενέ και στέκονται όρθιοι, πίσω από το γραφείο του).

(Ο Λεωνίδας Φιστίκογλου τρέχει πίσω από την ποδιά μιας νεαρής, εύθυμης νοσηλεύτριας, προσπαθώντας να την πιάσει).

(Ο Σταύρος ο Μπάκας και ο Αντώνης ο Πουρός, υποκλίνονται, με δουλοπρέπεια, μπροστά στην Πηνελόπη Φιστίκογλου).

(Ο Μανώλης Κακαλίδης και η Αγλαΐα Κακαλίδου κάθονται αγκαλιασμένοι στο σαλόνι του σπιτιού τους, κρατώντας ο ένας το χέρι του άλλου και κοιτάζοντας μέσα σ' ένα μικρό κουτάκι).

(Και η Αφροδίτη Ντελή, τους αποχαιρετά όλους, κουνώντας το χέρι της και χαμογελώντας τους γλυκά).

ΤΕΛΟΣ

